

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Γ!
ΑΡΙΘ. 108

29

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΛΑΚΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔΟΜΙΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 25-333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100] ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ ΟΡΕ

44 ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44

3μηνος διδασκαλία παρὰ τοῦ
κ. ΟΡΕ τῶν Παρισίων.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Ὑπὸ αὐστηρὰν ἐπίβλεψιν τῆς
κυρίας ΟΡΕ

Ζητήσατε κανονισμόν.

Ἐγγραφὰ καθ' οἰανδήποτε
ἐποχήν.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΠΑΛΤΑ

ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ.
«ΚΥΡΗΣ»

*Εἶναι
καταγορευμένη*

μέ τὰ μαλλιά της ποῦ ποτέ δὲν
ἦσαν τόσο λαμπερά, τόσο ἐλα-
στικά καὶ μεταξένια. Καὶ αὐτὸ
τὸ θαῦμα ὀφείλεται στὴ χρῆσι

τοῦ Σαμπουάν «TETE-NOIRE» (Tèt-νουάρ). Εἶναι ἡ τελευταία
λέξις τῆς ἐπιστήμης γιὰ τὴν περιποίησι τῶν μαλλίων καὶ δὲν
περιέχει χρωστικές οὔτε ἄλλες ἐπιβλαβεῖς οὐσίες. Γιὰ ξανθὰ
μαλλιά ζητήσατε τὸν εἰδικὸ φάκελλο μέ τὴν ἐπιγραφή Shampo-
dor «TETE-NOIRE». (Κάθε φάκελλος περιέχει συμβουλές καὶ
ὁδηγίες ἐλληνιστί).

SHAMPODOR SHAMPOSAN

Γιὰ ξανθὰ

Γιὰ σκούρα

Δρχ.
12,50

TETE-NOIRE

avec chevéclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ, ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-739

ΑΛΜΑ

ΤΟ CRAYON NELSON

Ἀπέκτησε τὴν πρώτην κατανάλωσιν καὶ κατέστη ἀπαραί-
τητον γιὰ κάθε κομψή κυρία, διότι ἔχει τὴν μεγαλυτέραν διάρ-
κειαν ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἐξαλείφεται. Στρώνει ἰδεωδῶς
καὶ ὁμοιομερῶς ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἀφίνει κατὰ τόπους
χρωματισμένα τὰ χεῖλη μετὰ τὸ φαγητὸν ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα
κραγιόν.

Κατασκευάζεται εἰς τρεῖς χρωματισμοὺς καὶ εἶναι ἀπα-
ραίτητον εἰς ὅλας τὰς Κυρίας. ποὺ γνωρίζουν τὴν ἀξίαν τῶν
ἐλκυστικῶν χειλέων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα καὶ φαρμακεία.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ριζική, ἀνώδυνος καὶ ἀνευ οὐλῶν
διὰ τοῦ τελευταίου μηχανήματος
ἐλεκτροκαγκυλασίων ἐν συνδια-
σμῳ μετὰ εἰδικῆς ὁποθεραπείας.
«Αἰσθητικὸν ἰνστιτούτον Α-
ΘΗΝΩΝ» ὁδὸς Βουκουρεστίου 38,
5-8 μ. μ. Τηλέφ. 24-309

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἰατρός

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν

Νοσημάτων

Νέοσφον Μάγρο 23α-Τηλ. 25-532

Ἰδιαιτέρον διαμέρισμα δι' ἐκαστὸν

ἀσθενή

ΒΙΒΛΙΟΠΛΗΡΗ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τηλ. 4

ΗΜΕΡΟΜ. 16. 8. 85

ΑΡΙΘ. 36014

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

Ο βιομήχανος Νταράμολ κόντευε να

χάσει τα λογικά του και τη ζωή του.

Η προχθεσινή οικονομική καταστροφή του, που έχασε δηλαδή του τη χρηματική περιουσία στην ύποπτη χρεωκοπία μι-
ας Τραπεζής κι' ο αναγκαστικός πλειστηριασμός του μεγάλου εργοστασίου του, τον έρριξαν εις απόγνωση. Άδικα προσπαθούσε να τον παρηγορήσει ή μεγαλόψυχη κόρη του Άννα. Με προσποιημένα χαμόγελα, τουδινε θάρρος και τον βεβαίωνε πως ή απώλεια της περιουσίας του και της άνετης και πολυτελούς ζωής των, δεν της έκανε καμιά εντύπωση. Άπεναντίας—τουλέγε—θα ζούσαν τώρα διαρκώς μαζί, ενωμένοι στον κατατρεγμό της μοίρας κι' έτσι δεν την αποχωριζόταν πιά όπως πριν που τον τραβούσαν έ-
δω κι' εκεί οι ύποθέσεις του..

Πόσα κρυφά όμως δάκρυα έχυνε το φτωχό εκείνο κορίτσι του σαν έμεινε μονάχο !.. Θα την ήθελε άραγε τώρα, τόσο φτωχή, ο αγαπημένος της υποκόμης Λουί ντε Μαρσάν; Θα πήγαινε τάχα να την ιδεί, μόλις θα γύριζε από το ταξίδι του στην Άγγλία και θα μάθαινε τη καταστροφή της; Μπορούσε ακόμη να την είχε μάθει κιόλας από τους γονείς του !

Επίστευε στην αγάπη του Λουί, αλλά τα πράγματα έδειχναν το αντίθετο. Γιατί από την ημέρα της καταστροφής οι γονείς του δεν πάτησαν καθόλου στο σπίτι της. Ο Λουί έπαψε, ξαφνικά, να της γράφει, ενώ πριν της έγραφε τόσο συχνά.

Δάκρυα, δάκρυα βουβά και προσποιημένα χαμόγελα ήταν ή ζωή της Άννας τόσο καρό τώρα.

Μά ένα πρωί, κάποιος υπηρέτης του βαρόνου Κέλλερ έδωσε ένα κουτί με μιά σφραγισμένη έπιστολή στον δυστυχή βιομήχανο. Μ' άπορία εκείνος άνοιξε το γράμμα κι' ύστερα φώναξε χαρούμενος την κόρη του:

— Σωθήκαμε γλυκό μου παιδί! Διάβασε τι μου γράφει ο Βαρώνος Κέλλερ !

Η Άννα πήρε το γράμμα με τρεμουλιάρικα χέρια και πνίγοντας τους παλμούς της καρδιάς της διάβασε :

«Αγαπητέ μου κ. Νταράμολ. Με μεγάλη μου λύπη έμαθα την καταστροφή σας. Γνωρίζοντας όμως πως είσθε πάντοτε ένας τίμιος άνθρωπος και συμμεριζόμενος

το σκληρό παιχνίδι της μοίρας σας, ζητώ την άδεια να σας φανώ χρήσιμος ως φίλος.

Έχω αρκετή περιουσία, άχρηστη όχεδόν και νεκρή, γιατί έντελώς άποτραβηγμένος από τη ζωή, δεν έχω ανάγκες να ικανοποιήσω. Θα θεωρηθώ λοιπόν εύτυχης αν θελήσετε να δεχθίτε, αυτές τις τετρακόσιες χιλιάδες φράγκα που βρίσκετε στο κουτί. Το ποσόν αυτό, δεν πρόκειται να με πωχεύσει. Για σας όμως θα είναι ένα καλό βοήθημα για να εξακολουθήσετε τις επιχειρήσεις σας. Παρακαλώ να δώσετε τους χαιρετισμούς μου στη κόρη σας Άννα. Κέλλερ.»

— Τι λές, λοιπόν, γι' αυτό. Άννα ; ρώτησε χαρούμενα την κόρη του ο πατέρας.

— Θαυμάζω τη γενναιοψυχία του βαρόνου, πατέρα. Και την θαυμάζω ακόμη περισσότερο, γιατί εγώ ή ίδια κατέστρεψα τις έλπίδες του και τον έρριξα δυο χρόνια τώρα, σ' αυτή την μελαγχολία.. Μά μ' έκδικήθηκε σήμερα ευγενικά.

— Εξηγήσου, Άννα! είπε σαστισμένος τώρα ο πατέρας της.

— Το πράγμα είναι πολύ απλό πατέρα !.. τουείπε ή Άννα. Πριν από δυο χρόνια, ο βαρόνος, που με λάτρευε μυστικά, ζήτησε την άδεια μου να σοβ μιλήσει ή ίδιας.. Άρνήθηκα σκληρά γιατί αγαπούσα τον υποκόμητα ντε Μαρσάν, στον οποίο κι' απέκαλυπα το μυστικό του βαρόνου. Γι' αυτό βιάστηκε τότε ο Λουί να με ζητήσει από σένα, φοβούμενος μήπως προλάβει ο βαρόνος.

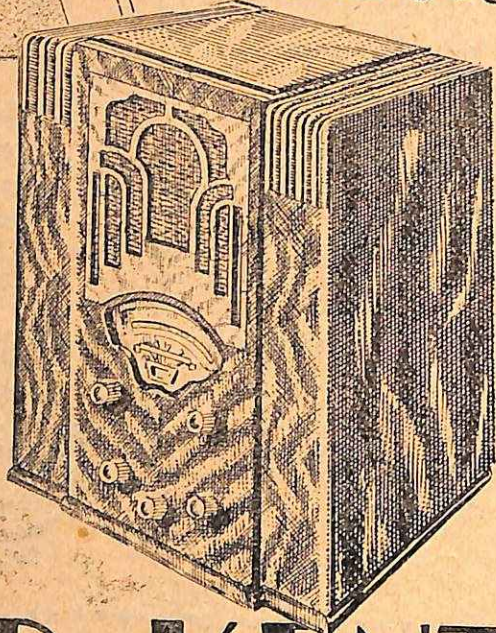
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΚΡΕΚΑ

Radio Roma-Napoli...

MODEL 608

Μέ' ΈΥΑ ΥΕΟΝ

ΑΤΓΩΤΕΡ ΚΕΝΤ

Μπορείτε ν' ακούτε όλους

τους σταθμούς τόσον καθαρά, με

τόσην πιστότητα, σαν να ευρί-

σκεσθε στο στούντιο του ραδιο-

φωνικού σταθμού.

ΑΤΓΩΤΕΡ ΚΕΝΤ

ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9

—Δέν φαίνε-
ται όμως να βιάζεται και τό-

σο τώρα ο Λουί, Άννα ! είπε θλιβερά ο βιομήχανος.

—Σε παρακαλώ πατέρα ! Ψιθύρισε κά'ωχρη ή δυστυχή-
σμένη κοπέλλα, νοιώθοντας να δαγκώνεται φαρμακερά ή
καρδιά της από την άνησχηση του άνάξιου λατρευτού της.
Δέν είναι καιρός για τέτοιες συζητήσεις.. καλύτερο θα ή-
ταν να βρής άυτοπροσώπως τον βαρόνο να τον ευχαριστή-
σης για την ώρα κι' ευγενική του χειρονομία, να του έ-
πιστρέψης τα λεπτά του και να του πής..

Κόμπιασε ή δυστυχισμένη Άννα... ο πατέρας της
την κύτταζε με πόνο και άνησυχία, μη εξαίροντας που ήθε-
λε να καταλήξει ή κόρη του. Πνίγοντας ένα λυγμό,
έκείνη έσυνέχισε :

—... Και να του πής ότι δεν μπορώ να δεχθώ δάνειο
τόσο σημαντικό, παρά μόνον από τον... σύζυγο της κόρης
μου.. Άν δεχθί αυτόν τον όρο, δέχεσαι κι' πάλι τα χρή-
ματά του. Και λέγοντας αυτά τα λόγια, ή μεγαλόψυχη
Άννα, ρίχτηκε, στην άγκαλιά του πατέρα της. Αυτός,
βρέχοντας τα μαλλιά της με άφθονα δάκρυα χαράς, και
συγκινησένος της τα φιλούσε και ψιθύριζε :

— Καλή μου Άννα.. αγαθό μου κορίτσι.. Μου σώζεις,
τη ζωή. Μά όμως, συντρίβεις την καρδιά σου μονάχη σου !

— Δέν τό κρύβω, πατέρα ! Μά τι τό όφελος ;... άφού ο
Λουί δεν θα ξανάρθει κοντά μου !..

Η Βαρώνη Άννα Κέλλερ, καθισμένη στη βεράντα του
μεγάλου της με τό γλυκό της πρόσωπο σκασμένο από

μιά έλαφρή μελαγχολία, κεντούσε
τό έργοχειρό της.

Μόλις όμως την πλησίασε ο
σύζυγός της σκώθηκε και τον
κύτταζε στα μάτια με γαλήνια
και βαθιά στοργή.

Μά δεν πρόλαβαν να φιληθούν.
Η ξαφνική εμφάνιση ένός καμα-
ριέρη τους συνεκράτησε.

Επειτα ο βαρόνος του έκανε
νεύμα να πλησιάσει.

Ο καμαριέρης άπλωσε έναν
άσημένιο δίσκο, που κρατούσε στο
χέρι του και είπε :

— Μιά συστημένη έπιστολή για
την κυρία Βαρώνη !

Χλώμιασε σαν κερί ή Άννα
και της φάνηκε πως τα δάχτυ-
λά της, έτρεμαν κρατώντας έ-
κείνον τον φάκελλο που πήρε ά-
πό τον δίσκο.

Μά κι' ο βαρόνος έγινε κατακίτρινος και άνατρίχιασε
ολόκληρος μόλις αντίκρυσε, εκείνο τό γράμμα του. Η-
ταν μιά συστημένη έπιστολή από την Άγγλία με τό οικό-
σημο του υποκόμητος ντε Μαρσάν.

Η κατάχλωμη Άννα και ο άνδρας της, κυττάχτηκαν με
κρυφή λαχτάρα.

— Γράμμα από τον Λουί ! τραύλησε ο Βαρώνος με άνεί-
πωτη άνησυχία ενώ μιά ζήλεια πλημμύρισε τη ψυχή του.

Τι να σοβ γράφει άραγε ;

— Υποθέτω πως σε συγχάρει για τους εύτυχισμένους
γάμους μου ! Είπε ήσυχά ή Άννα προσπαθώντας
υπεράνθρωπα να πνίξει την συγκίνηση της. Κι' άμέσως
γύρισε κι' είπε στον καμαριέρη με σταθερή φωνή.

— Φέρτε μου, παρακαλώ, ένα κερί αναμένο !..

Η φλόγα του κεριού έκαψε τό γράμμα, κλειστό όπως
είχε έλθει. Λίγη στάχτη είχε άπομείνει από τό χαρτί εκεί-
νο, που τόσο σκληρά έκανε να υποφέρει την ευγενική ψυχή
του βαρόνου.

Κι' εκείνος, τώρα, σκύβοντας επάνω στη στάχτη του
χαρτιού, εύτυχισμένος, και ήσυχος, την φύσιξε και την διέ-
λυσε ενώ την ίδια στιγμή έδινε ένα τρυφερό φιλι στην αγα-
πημένη του..

PENE ΛΑΦΩΡ

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΑΠΟ ΤΙΣ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΑΡ. ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΗ

Γιατί η ύποπτη συμπεριφορά, τα βλέμματα και τα μειδιάματα του αρχιφύλακος, τοῦ ἐφαίνοντο ἐξαιρετικὰ ὑποποτι.

Τοῦεπε ἔπειτα ν' ἀφήσῃ τὸ ἐμπόρευστά του στὸ τραπέζι καὶ τᾶψαζε δλα μὲ προσοχή, μήπως ἔκρυβε μέσα σ'αὐτὰ κανένα ὄπλο. Ἐπειτα τοῦκανε ἐπίμονη καὶ προσεκτικὴ σωματικὴ ἔρευνα αὐτοῦ καὶ τοῦ μικροῦ, ἀλλὰ δὲν τοὺς βρῆκε ἀπολύτως τίποτε.

Τότε ἐπληρώσαε καὶ κατ'εἶπε μυστικὰ πάλι, στὸν ἄλλο στρατιώτη. Κι' αὐτὸς, ὅπως καὶ ὁ πρῶτος, ἔφυγε ἀμέσως.

Ἀλλὰ δὲν ἐπέρασε ἀρκετὴ ὥρα κι' ἄκουσαν νὰ πλησιάζουν βήματα. Ὁ Μειντάνης κατ' ὑποπεύθη, ἀλλὰ πάλι δὲν ἔδειξε ὑπόνοια: Ὁ μικρὸς ἀποτραβήχθη καὶ τοποθετήθηκε διπλα στὴν πόρτα.

Ἀπὸ τὸ μυαλὸ καὶ τῶν δύο πέρασε ἡ ἴδια εἰκόνα. Ὅτι τοὺς εἶχαν ἀναγνωρίσει, καὶ ἔτρεχαν νὰ τοὺς πιάνουν.

Ἐτοιμοὶ γιὰ καθεστρόποτο, ἐπερίμεναν χωρὶς νὰ μιλᾶνε. Ὁ ἀξιωματικὸς, ἀφοῦ συνεννοήθη μὲ τὸν στρατιώτη, γύρισε στὸν Μειντάνη καὶ τοῦεπε.

— Καλὰ, θ' ἀνεβῆτε. Ἐμπρὸς, ἀκολουθεῖτε τὸν φρουρὸ κι' αὐτὸς θὰ σᾶς πᾶσι τὸ μέρος ὅπου θὰ ἴδουν οἱ γυναῖκες τὸ ἐμπόρευστά σας.

Μ' ὅλο ὅτι φοβόταν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τοὺς πᾶνε σὲ κάποιο μέρος καταλλήλοτο γιὰ νὰ τοὺς πιάνουν εὐκολώτερο, ἢ στὴ φυλακὴ ἴσως, δὲν μποροῦσε νὰ νὰ ὑπχωρήσῃ. Οὕτε καὶ νὰ κτυπηθῇ ἐκεῖ ἦταν φρόνιμο. Καὶ ἐπειδὴ ἄλλως τὸ διεσώζε καὶ κάποια ἐλπίδα ὅτι πιθανὸν ὅλες ἐκείνες οἱ μυστικὲς συνεννοήσεις τῶν νὰ μὴ εἶχαν τὴν σημασίαν ποὺ τοὺς ἀπέδιδε, ἀκολούθησε μὲ θάρρος αὐτὸν ποὺ τοῦ ὑπέδειξε ὁ ἀρχιφύλακας.

Ἀπὸ μιά στενὴ σκάλα ἀνέβηκαν στὸν ἐπάνω ὄροφο. Τελευταῖος ἀκολουθοῦσε ὁ Μᾶνος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυε νὰ νὰ κυττάζῃ πίσω του, γιὰ τὸ φοβότανε πάντοτε ξαφνικὴ ἐπίθεση. Τοὺς ὠήγησε σὲ μιά εὐρύχωρη αἴθουσα, καὶ τοὺς εἶπε.

— Καθῆστε ἐδῶ καὶ περιμένετε. Σὲ λίγο θάρθουν οἱ γυναῖκες, καὶ θὰ ψωνίσουνε.

Ὁ Νικόλας Πάντος, παρηκολούθησε ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ Μειντάνης ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ τὸν ἀφῆσε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Δάφνης, παρηκολούθησε τὶς σκέψεις του, καὶ ἐμάντευσε τὰ σχέδιά του.

Ἐμαθε ὅτι τὴν Δάφνη τὴν ἄρπαξαν ἄνθρωποι τοῦ Μπαρῆ, κι' ἐκατάλαβε τί θὰ γινότανε: Ὁ καπετὰν Γιάννης δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ τὴν ἀναζητήσῃ στὸ χαρὲμ του, καὶ μάλιστα, δὲν θ' ἄφηνε νὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ τὸ κἀνῃ.

Τὸν εἶδε νὰ συζητῇ μὲ τὸν θετόν του πατέρα, ἔπειτα νὰ φεύγῃ γιὰ τὸ λημέρι του. Κι' αὐτὸς ἐπῆγε στὴν Ἐλευσίνα, ὅπου ἐπίσης παρηκολούθησε τὰ ὅσα διεδραματίσθησαν.

Τοῦρκοι τὴν ἄρπαξαν τὴν Δάφνη κι' ἔφυγαν. Τὸ ἄλλο πρωῒ, ἐνῶ ἐπῆγαινε νὰ ἰδῇ ὁ καπετὰν Μειντάνης, τὸν ἐσταμάτησε κάποιος Νικόλας Πάντος καὶ τοῦεπε ὅτι ἦταν φυλακισμένος μὲ τὸν Ζαχαριὰ ποῦνταν ὁ πραγματικὸς του πατέρας καὶ τοῦεπε ἐμπιστευθῇ ἕνα γράμμα, ὅπου τοῦδινε τὴν κατάρα του, ἂν δὲν ἐσκότωνε τὴν μάννα του ποὺ τὸν εἶχε προδώσει. Ὁ νέος ἐτρόμαξε καὶ γύρεψε περισσότερες πληροφορίες, καὶ συμφώνησε μὲ τὸν μυστηριώδη ἀπεσταλμένο νὰ συναντηθοῦν στὴν Ἀθήνα στὸ χάνι τοῦ Δελιβορῆ. Ὅταν ὁ Πάντος τὸν εἶδε νὰ μπαίνει στὸ σπίτι τῆς Δάφνης, ἐφροκίσαε γιὰ τὸ σκέφθηκε ὅτι μπορεῖ ὁ Μειντάνης νὰ τὴν ἀγαποῦσε καὶ αὐτὸ φαίνεται πὼς ἦταν τρομερὸ. Δὲν εἶπε ὅμως τίποτε κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ καταλάβῃ ὅτι κάποιος τοῦς παραφύλαγε καὶ τοὺς ἄκουσε ποῦνταν νὰ συναντηθοῦν στὴν Ἀθήνα. Ὅταν ὁ Μειντάνης ἔμαθε τὴν ἀραγὴ τῆς Δάφνης κι' ὅτι τὴν ἔπλησαν ἄνθρωποι τοῦ τοποτηρητοῦ τῆς Ἐλευσίνας Γιουσούφ Μπαρῆ, ἔξω φρενῶν ἐκαβαλίκευσε τὸ ἄλογό του καὶ πῆγε σ' αὐτὸν ποὺ νόμιζε πατέρα του. Ἐκεῖνος ὁμολόγησε τὴν ἀλήθεια. Κι' ὁ Μειντάνης, ἀποφασισμένος νὰ σκοτώσῃ τὴν μητέρα του γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν πατρικὴν κατάρα, φεύγει καὶ πηγαίνει στὴν Ἐλευσίνα. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ τοποτηρητοῦ εἶχαν πιάσει κάποιον ποὺ νόμιζαν ὅτι ἦταν ὁ Μειντάνης κι' ἐνῶ αὐτὸς ἐκάπνιζε ἡσυχος, εἶδε μπροστά του τὸν τρομερὸ ἀρχικλέφτη. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκαν στὸ διάδρομο βήματα. Ἐπειδὴ εἶχαν ἀντιληφθῇ τὸ τέχνασμα του κι' ἔτρεχαν νὰ τὸν πιάσουν, ἐσκότωνε τὸν Μπαρῆ κι' ἔφυγε καὶ μὲ δύο ἡμέρας πῆγαινε στὴν Ἀθήνα ὅταν εἶδε τρεῖς Τούρκους ληστές νὰ πιάνουν τὴν Ἀἰσὲ χανούμ, μιά ὁμορφὴ κόρη τὸ νόθο παιδί τοῦ Μπαρῆ ποῦντε ὀρκισθῇ νὰ ἐκδιζηθῇ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της—κι' ἐπενέβη νὰ τὴν σώσῃ. Τὴν συνόδευσε ἕως τὸ σπίτι της, καὶ μὲ δύο ἡμέρες συνεννοήθη μὲ κάποιον ἄνθρωπό του καὶ μετεμφισμένος σὲ γέρο Ἀνατολίτη ἐμπορὸ ἐπῆγε μὲ ἕνα κλεφτόπουλο στὸ σεράϊ τοῦ Χασεκῆ.

Ὁ Πάντος ἄκουγε εὐχαριστημένος.

— Ἀ! ψιθύρισε σὲ μιά στιγμή. Ὅλα τὰ χρόνια ποῦ μείνα στὴ φυλακὴ, δὲν ἔκανα τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ σχεδιάζω τὴν ἐκδίκησή μου, μιά σκληρὴ ἐκδίκηση. Μὰ ποτέ μου δὲν ἐφάντασθηκα ὅμως πὼς ἡ μαῖρα θὰ τὴν ἔκανε τόσο τρομερὴ, ὅσο πρόκειται νὰ γίνῃ τώρα.

— Δὲν ξέρω τὰ σχέδιά σου, καὶ δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς. Μὰ κι' ἕνα ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ χωρῇ τὸ μυαλό μου. Ὅτι, ἂν καὶ περάσανε τόσα χρόνια ἀπὸ τότε, δὲν ἐλθσμόνηρες...

— Νὰ λησμονήσω; σῦριξε ἐνῶ τὰ μάτια του ἔδειχναν δλο τὸ ἀσβῆστο μίσος ποῦτρωγε τὴν καρδιά του. Ἀ, ὄχι, αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατό. Δὲν ξεχνᾶω ἐγὼ τὴν προσβολὴ ποὺ μοῦκανε, ὅταν τὴν ἐξομολογήθηκα τὴν ἀγάπη μου. Στὰ δεκατέσσερα χρόνια ποὺ περάσανε, καὶ στὰ ἑυπνητὰ καὶ καὶ στὰ ὄνειρά μου, ἐβλεπα τὴν ὁμορφὴ Μάρω νὰ μοῦ γιγλᾷ κατὰμουτρα εἰρωνικά, ἄκουγα νὰ βουίζουσε στὰ αὐτιά μου τὰ προσβλητικὰ της λόγια καὶ οἱ φοβέρες της ὅτι θὰ τὰ εἶπῃ δλα στὸ Ζαχαριὰ.

— Ἐτοί σου ἀπάντησε τότε;

— Μ' ἔδιωξε μὲ τὸν πιὸ χειρότερο τρόπο. Μ' ἐπρόσβαλε θέλησε ἀκόμα νὰ μὲ χτυπήσῃ.

— Καὶ σὺ τί ἔκανες;

Γιὰ μιά στιγμή ὁ πρῶν κλέφτης ἔμεινε συλλογισμένος. Ἡ ἀνάμνηση τῆς σκηνῆς ἐκείνης ποὺ τοῦ διατηροῦσε ἀσβεστο τὸ μίσος τόσον καιρὸ, τὸν εἶχε μεταμορφώσει ἐντελῶς.

— Ἐγὼ νᾶνισα τότε μπροστά της—εἶπε κατανικῶντας καθε δισταγμὸ του—ἐγονάτισα ναί, ὄχι γιὰ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μὴν τὸ πῇ τοῦ καπετὰν Ζαχαριὰ, — τοῦ καπετάνιου μου—γιὰτὶ ἐγὼ δὲν φοβόμουν τότε κανένα, ἀλλὰ γιὰ νὰ τῆς γυρέψω νὰ λυπηθῇ τὸν πόνο μου καὶ νὰ μοῦ δώσῃ μιά ἐλπίδα, μιά ἐλάχιστὴ ἐλπίδα, νὰ μοῦ εἰπῇ τοῦλάχιστον πὼς μὲ συμπονοῦσε γιὰ ὅτι ὑπέφερα.

— Κι' ἐκείνη;

Μὲ σφιγμένα τὰ δόντια ὁ Πάντος ἐμούγκρισε.

— Μοῦδῶσε μιά τέτοιη σπρωξιὰ ὥστε μ' ἀναποδογύρι-

ΠΑΝΘΕΟΝ

σε. Ἀρπαξε ἕνα καμτσὶ, ποῦνταν κάπου ἐκεῖ, καὶ μὲ χτύπησε στὸ πρόσωπο καὶ μοῦκανε μιά βαθειὰ κοκκινίλα, νὰ, ἀκριβῶς σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος.

Ἐπαψε καὶ πάλι καὶ μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια στεκόταν ἀκίνητος, σὰν ν' ἀναπολοῦσε τὶς λεπτομέρειες τῆς σκηνῆς ποὺ ζιηγότανε.

— Φαίνεται νᾶημουνα τρελλὸς ἀπ' ἀγάπη! εἶπε ἔπειτα. Γιατὶ ἄλλοιῶς δὲν ἐξηγιέται πὼς δὲν τὴν σκότωσα, πὼς δὲ τὴν ἔπνιξα μὲ τὰ χέρια μου.

— Τί ἔκανες;

— Ἐφυγα ντροπιασμένος. Ἡ ἀγάπη μου ἢ ἡ κουταμάρα μου, μ' ἔκανε νὰ ἐλπίζω παρ' ὅλα αὐτὰ. Μὰ ὅταν εἶδα πὼς ἀδίκῃ βασιανίζόμουν, ὠρκίσθηκα νὰ τὴν ἐκδικηθῶ, κι' ἔζησα μ' αὐτὴ τὴ σκέψη. Μιά μέρα ἡ Μάρω ἐξαφανίσθηκε. Εἶπα τότε στὸ Ζαχαριὰ ὅτι ἔφυγε μὲ τὸν ἀγαπητικό της, καὶ τὸν ἔπεισα γι' αὐτό. Λίγο ἀργότερα τὸν ἔπιασα. Μετὰ ἔνα μῆνα μ' ἔπιασαν καὶ μένα, καὶ στὴ φυλακὴ ποὺ σμίξαμε τοῦηπα πὼς τὸν εἶχε προδώσει αὐτὴ ἡ ἴδια στὸν ἐραστή της, σ' ἕνα πανίσχυρο Τούρκο π' ἀγάπαγε, κι' ἔτσι γι' αὐτὸ τὸν πιάσανε.

— Ὁ Ντόκας τὸν ἐκύτταξε μὲ ἐκπληξη, σχεδὸν μὲ τρόμο.

— Καὶ σ' ἐπίστεψε; ρώτησε.

— Τάειχα παραστήσει ἔτσι μαστορικὰ τὰ πράγματα, πρὶν μὰς πιάσουν, ὥστε τὸ πλῆσθε. Τοῦφερα τέτοιες ἀποδείξεις, ὅταν σμίξαμε στὴ φυλακὴ, ὥστε νὰ μὴν τοῦ μὲν οὔτε ἡ παραμικρότερη ἀμφιβολία ὅτι ἡ γυναῖκά του ἦταν τὸ πιὸ χειρότερο τέρας ποὺ ὑπῆρχε στὸν κόσμο.

— Ὅλα καλὰ! εἶπε ὁ συνομιλητὴς του, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ σκέψη.

Δὲν καταλαβαίνω ὅμως τοῦτο: Γιατὶ προσπαθοῦσε, νὰ τὸν κἀνῃ νὰ τὴν μισήσῃ, κι' ὅταν ἀκόμη βρισκότανε στὴ φυλακὴ;

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω καλὰ γιὰτὶ μ' ἐρωτᾷς;

— Πρὶν τὸν πιάσουν, τοῦλεγε κατηγόριες γιὰ τὴν γυναῖκά του, γιὰ νὰ τὴν μισήσῃ καὶ νὰ τὴν σκοτώσῃ. Ὅταν τὸν πῆγαν στὴ φυλακὴ, δὲν μποροῦσε νὰ τῆς κἀνῃ τίποτα. Γιατὶ λοιπὸν δὲν σταμάτησε τὶς κατηγόριες σου;

— Γιατὶ ἔλεγα πὼς μποροῦσε νὰ δραπετεῦσῃ. Κι' ἤθελα τὴν πρώτη δουλειὰ ποὺ θᾶκανε, νᾶηταν ὁ σκότωμός της. Μὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Ἐμείνε ἐκεῖ καὶ τὸν κρέμασαν. Δὲν πρὶν πεθάνῃ, μοῦδῶσε κάποιο γράμμα καὶ κάποια σημάδια, ποὺ ὑφαίνον μιά ἐκδίκηση, τέτοια τρομερὴ ἐκδίκηση ποὺ δὲν ἔχει ἀπαντηθῇ ὡς τώρα ποτέ.

Μὲ μισοκλεισμένα τὰ μάτια, ἀναπολῶντας τὸ σατανικὸ σχέδιό του ἔμεινε ἀρκετὲς στιγμὲς ἀμήλητος.

— Ὁ διάβολος τὰ φέρνῃ δλα σὲ τέτοιον δρόμο, εἶπε σ' ἑλπί, ὥστε τὰ ὄνειρά μου ποὺ δὲν σβύσανε δεκατέσσερα ὁλόκληρα χρόνια, νὰ πραγματοποιηθοῦνε. Καὶ πὼς! Ὅπως δὲν τὸ φανταζόμουν.

— Δηλαδή;

— Πῆγα στὸ Γιάννο ἕνα γράμμα νὰ σκοτώσῃ τὴ μάννα του. Ἀλλὰ θὰ γίνουν κι' ἄλλα πράγματα, γιὰτὶ φαίνεται πὼς ὁ διάβολος ἐβλεπε στὴ μέση τὴν οὐρά του, πράγματα ποὺ θὰ κάνουν τὸν κόσμο νὰ φρίξῃ.

— Δηλαδή;

Ὁ Πάντος δὲν θέλησε νὰ δώσῃ περισσότερες ἐξηγήσεις.

Ἐκαμε μιά χειρονομία, σὰν νᾶθελε νὰ τοῦ ὑποδείξῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένῃ, καὶ ἀρκετὴ ὥρα ἔμεινε συλλογισμένος.

Πρὸ ὀλίγου, εἰς ἕνα τραπέζι ποῦνταν πίσω ἀπὸ τὸ χῶρισμα κοντὰ στὸ ὁποῖο καθόνταν καὶ συζητοῦσαν, ἐπῆγε κι' ἐκάθισεν κάποιος. Δὲν τὸν εἶδαν. Καὶ μ' ὅλον ὅτι συζητοῦσαν πάντοτε μὲ χαμηλὴ φωνή, ἐκεῖνος μπόρεσε ν' ἀκούσῃ τί ἔλεγαν.

Μίλησαν γιὰ διάφορα ζητήματα, σχετικὰ πάντοτε μὲ τὰ σχέδια τοῦ πρῶν κλέφτη. Τέλος ὁ Πάντος ἐρώτησε.

— Καὶ τώρα, ποῦ λές νὰ βρῖσκεται, καὶ τί νὰ κἀνῃ;

— Ἀ, δὲν στὸ εἶπα; Μὰ αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο, καὶ ἡ μεγαλύτερη τρέλλα ποὺ μπορεῖ νὰ κἀνῃ ἄνθρωπος.

— Δηλαδή;

— Ἐμαθε πὼς τὴ Δάφνη τὴν φέρανε στὸ χαρὲμ τοῦ

Χασεκῆ. Καὶ ξέρεις τί ἀποφάσισε; Νὰ πᾶν νὰ τὴν βρῇ.

— Δὲν εἶναι καλὰ. Καὶ πὼς θὰ ἴπῃ στὸ χαρὲμ;

— Μετεμφισμένος σὲ Ἀνατολίτη ἐμπορὸ μεταξωτῶν;

— Κόλλο συνειθισμένο. Κόλλο ποὺ δὲν μπορῇ νὰ ξεγελάσῃ κανέναν. Γιατὶ θὰ τὸν ψάξουν, θὰ τὸν προσέξουν καὶ θὰ τὸν ἴδουν. Διάβολε! Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κἀνῃ αὐτό;

Στὸν πρῶν κλέφτη δὲν συνέφερε ὁ σκοτῶμός τοῦ Μειντάνη ἐκείνη τὴ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποῖαν δὲν εἶχε συντελεσθῇ ἡ ἐκδίκησή του.

Ἐνα σατανικὸ σχέδιο ποὺ συνέλαβε ὁ ἐγκληματικὸς τοῦ ἐγκέφαλος, καὶ ποὺ συμπτώσεως παράδοξοι τὸ διέμορφωναν ἔτσι ὥστε νὰ ἐξελιχθῇ σὲ μιά τραγωδία πρωτάκουστη, θάμινε ἀπραγματοποιήθη, γιὰτὶ ἐκείνους ποῦντε ὀρισθῇ ὡς τὸ κύριο πρόσωπο, θὰ σκοτωνότανε.

Γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ χωρῇ στὸ μυαλό του ὅτι ὁ Μειντάνης θὰ κατόρθωνε νὰ ξεγελάσῃ τοὺς ἄνθρώπους τοῦ δικαίου, νᾶμῃ στὸ χαρὲμ του καὶ νὰ ἀρπάξῃ τὴν Δάφνη; Ἦταν βεβαίως πὼς θὰ τὸν ἀνεκάλυπταν. Καὶ ὁ γυιὸς τοῦ Ζαχαριὰ δὲν θάβγαινε πιά ἀπ' ἐκεῖ ζωντανός.

— Ἀ! εἶπε. Γιατὶ δὲν μοῦ τόλεγε αὐτὸ πρωτῆτερα; Γιατὶ δὲν ἔτρεξε νὰ μὲ βρῇ καὶ νὰ μοῦ τὸ εἰπῇ ἀπὸ τὴν ἴδια στιγμή;

Ὁ συνομιλητὴς του δὲν ἀπῆντησε. Αὐτὸς ἀρκετὴ ὥρα ἔμεινε συλλογισμένος. Ὑστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν τρελλὴ ἀπόφαση τοῦ Μειντάνη δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα ποὺ περίμενε, δὲν θὰ κατόρθωνε νὰ ψιθυρίσῃ, στ' αὐτὴ τῆς Μάρως, στὴν πιὸ τραγικὴ τῆς στιγμή, δύο λόγια μίσους καὶ ἀγρίας χαρᾶς, ὅπως ὄνειροπόλησε.

— Θὰ πᾶν στοῦ Χασεκῆ! ἐπιθύρισε τέλος καὶ πάλιν. Πρέπει νὰ τὸν ἐμποδίσω.

— Ἀδύνατον.

— Τὸ βέβαιον εἶναι πὼς ἔχει στραβὸ κεφάλι, καὶ πὼς δύσκολα ἀλλάζει ἀπόφαση. Μὰ θὰ τοῦ πῶ πὼς ἡ πατρίδα ἔχει τὴν ἀνάγκη του κι' ὅτι γιὰ χάρι της, θὰ φθάσω στὸ

σημεῖο νὰ πᾶω νὰ εἰδοποιήσω τοὺς Τούρκους, ὥστε νὰ μὴν μπορῇ νὰ κἀνῃ ὅτι ἀπάσισε.

— Εἶναι ἀργὰ πιά.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῇ;

— Πὼς αὐτὴ τὴν στιγμή μετεμφισμένος σὲ Ἀνατολίτη ἐμπορὸ, θάειναι στὸ σαράϊ τοῦ Χασεκῆ.

— Αὐτὴ τὴν στιγμή.

— Ναί! Ἐτοί εἶπε.

Ὁ πρῶν κλέφτης ξεφουσοῦσε σαστισμένος. Δὲν μποροῦσε πλέον ν' ἀποστρέψῃ τὸν Μειντάνη ἀπὸ τὴν παράτολμη ἐκείνη ἐπιχείρησή του ἀλλὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ σκοτωθῇ.

Ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ κἀνῃ τίποτα. Κι' ἂν ἀκόμα δὲν εἶχε μῇ στὸ ἀνάκτορο, καὶ πάλι δὲν μποροῦσε νὰ τὸν συναντήσῃ γιὰτὶ δὲν ἤξερε ποῦ βρισκότανε.

— Ἀς πᾶμε ἐκεῖ!.. ἐπιθύρισε σὲ μιά στιγμή. Ποῖος ξέρῃ ἂν δὲν ἔχσοιμέρησε, κι' ἂν δὲν τὸν ἴδου-με ὅταν θὰ πηγαίῃ;

— Σωστὸ αὐτό! Μπορεῖ νὰ προλάβουμ.

Βασίτικοι ἐφῶναξαν τὸν χατζὴν νὰ πληρώσουν. Ἐπειτα ἔφυγαν, καὶ κατευθύνθησαν πρὸς τὸ ἀνά-

κτορο τοῦ Χασεκῆ, ὅπου ὅμως, πρὶν ἀπὸ αὐτοῦ, ἔτρεχε ἕνας ἄλλος. Ἐκεῖνος ποὺ καθότανε πίσω ἀπὸ τὸ χῶρισμα κι' ἐκρυφάκουε.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ τυραννία τοῦ Χασεκῆ εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν μεγαλύτερὴ τῆς ἐνταση καὶ πλήρη κατασκόπων ἦταν σκορπισμένοι στὴν πόλη.

Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἔρπετα ποὺ γλυστροῦσαν στὸ σκοτάδι τῆς κακίας τῶν, ἦταν κι' ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ καθόταν σχεδὸν δίπλα τους, καὶ παρακολουθοῦσε τὴν συζήτησή τους. Ἀκούσε ὅσα εἶπαν κι' ἐτρόμαξε.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

ΜΕΤΑΞΥ της Γένουας και της Σπέτζιας βρίσκεται η πόλις Μάσσα που το λιμάνι της έχει μεγάλη κίνηση γιατί τα καράβια φορτώνουν μάρμαρο κομμένο από το βουνό του Φερράρα. Στά λίγα μαγαζιά του λιμανιού συχνάζουν πάντα ναυτικοί και ιδιοκτήται των λατομείων.

* * *

Ένα βράδυ, η ιδιοκτήτρια του πανδοχείου της Μάσσα ενώ ετοιμαζόταν να κοιμηθεί άκουσε ξαφνικά να κτυπούν δυνατά την εξώπορτα.

— Ποιος είναι; Τι θέλετε; ρώτησε τρομαγμένη.

Μιά ανδρική φωνή της απήντησε.

— Είμαι ταξιδιώτης και θέλω να νοικιάσω μία κάμαρη.

— Η κ. Λουκρέτσια πήγε κι' άνοιξε.

— Κύριε, είπα όλα τα δωμάτια είναι πιασμένα, εκτός από τη μεγάλη κάμαρη του ίσογειου. Είναι πολύ καλό δωμάτιο στο οποίο έχουν καταλύσει πολλά αξιόλογα πρόσωπα που πέρασαν από τον τόπο μας.

— Ο ξένος στάθηκε για λίγο αναποφάσιτος και σκεφτικός κι' ύστερα είπε με τραχύ τόνο:

— Οδηγήστε με στο μεγάλο δωμάτιο.. Δέχομαι να το πληρώσω όσο μου ζητήσετε.

Το «μεγάλο δωμάτιο» ήταν μαρμαρόστρωτο κι' οι τοίχοι του σκεπάζονταν με ταπεσαρίες που παρίσταναν πράσινους Κινέζους, καθισμένους κάτω από κόκκινα δένδρα κοντά στα οποία κυλούσαν κίτρινα νερά!

Ενώ λοιπόν η κ. Λουκρέτσια έτακτοποιούσε το κρεβάτι ο ξένος έρριξε γύρω του μία ύποπτη ματιά και για μία στιγμή ρώτησε βραχνά δείχνοντας έναν άσπρον όγκο που βρισκόταν σε μία γωνιά:

— Διάβολε! Τι φάντασμα είναι αυτό που έχετε βάλει εκεί πέρα;

— Ένα άγαλμα, κύριε... απήντησε η ξενοδόχος. Λένε πως παριστάνει τη δικαιοσύνη.

— Γιατί το βάλατε σ' εκείνη τη γωνιά;

— Γιατί είναι τόσο βαρύ, ώστε δεν μπορούσαμε να το μεταφέρουμε αλλού.

Αυτή η απάντηση φάνηκε πως καθυσόχασε τον ξένο.

Επηρεάνα κερδί στο χέρι κι' άρχισε να το εξετάζει με προσοχή από πολύ κοντά κι' είδε πως πράγματι παρίστανε τη Θέμιδα τη θεά της Δικαιοσύνης.

— Επειτα ρώτησε μ' ένα παράξενο τόνο στη φωνή του.

— Γιατί το μάρμαρο είναι κηλιδωμένο σε διάφορα μέρη; Τι σημαίνουν αυτές οι κόκκινες βούλες;

— Ω! Πρόκειται για μία πολύ θλιβερή ιστορία.

— Διηγείστε την μου! είπε επίτακτικά ο ξένος.

— Η ιστορία αυτή συνέβη εδώ και τριάντα χρόνια, την εποχή που δεν είχαμε σιδηρόδρομο στη πόλι μας. Την άκουσα από το στόμα του άρχοντά μας, που είχε το πανδοχείο πριν από μένα. Εκείνη την εποχή ήρθε εδώ ένας μεγάλος καλλιτέχνης από την Μόσχα κι' ήθελε να φτιάξει για την Όδησσό διάφορα αγάλματα, που θα στήνονταν έξω από το δικαστήριο.

Ο καλλιτέχνης ήθελε να βρή όγκους μαρμάρου πολύ λευκούς και γι' αυτό ήρθε κι' έγκατεστάθηκε εδώ για να διαλέξει τα μάρμαρα που του χρειαζόνταν και να επιβλέψει την φόρτωσή τους. Μά τότε δεν υπήρχαν μηχανές να κόβουν τα μάρμαρα και το βγάλσιμό τους ήταν πολύ δύσκολο. Επίσης ο δρόμος από το βουνό ως το λιμάνι δεν είχε γίνει ακόμη και η μεταφορά ήταν πολύ δύσκολη. Πρέπει να σάς πω ακόμα πως δύσκολα εύρισκε κανείς καράβι που θα φόρτωνε για την Μαύρη Θάλασσα.

Εξ αίτιας λοιπόν των δυσκολιών αυτών ο καλλιτέχνης αναγκάστηκε να μείνει έξω μήνες εδώ... Κι' επειδή ήταν πο

λύ έργατικός, μετέβαλε το δωμάτιό του σε εργαστήριο κι' έκανε αυτό το άγαλμα που βλέπετε μπροστά σας. Όταν λοιπόν τελείωσε τη δουλειά του, και βρήκε καράβι για την Όδησσό, είπε στον ιδιοκτήτη του πανδοχείου πως θα πήγαινε στη Λούκα για ν' αποσύρει τα χρήματά του από τον τραπέζι του και πως θα γύριζε να πάρη το άγαλμα. Πράγματι έφυγε μαζί μ' έναν ψυχολογικό που είχε ο οποίος όπως μαθεύτηκε αργότερα ήταν γυιός του ληστή της Σαβίνας. Ο καλλιτέχνης απουσίασε δυο μέρες κι' όταν γύρισε, φορτωμένος από χρυσάφι, δολοφονήθηκε σ' αυτό το δωμάτιο από τον γυιό του ληστή.

— Κι' ο δολοφόνος; ρώτησε ο ξένος.

— Έφυγε, παίρνοντας μαζί του το χρυσάφι... Έφυγε για την Αμερική... Όπως ακριβώς έλτουμε πως ο θεός θι τον έτιμωρε όπως του άξιζε...

— Πόσο νυστάζω!.. την διέκοψε ο ξένος. Καληνύχια.

Η κ. Λουκρέτσια, βγήκε από το δωμάτιο κάνοντας μία βαθιά υπόκλιση. Όταν έμεινε μόνος ο ξένος, άρχισε να βαδίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο. Κυττούσε το άγαλμα με αγωνία κι' αυτό φαινόταν πως τον κυττούσε επίμονα.

Ο ξένος, κάθε τόσο μουρμούριζε:

— Γιατί με πειράζει τόσο αυτό το βλέμμα;

Πράγματι τα μάτια του άγαλματος φαινόταν σαν ζωντανά γιατί ο καλλιτέχνης είχε τοποθετήσει σ' αυτά δυο «μέθυστους». Έτσι οποιοδήποτε σημείο του δωματίου κι' αν στεκόταν ο ξένος, έβλεπε να τον κυττάει το άγαλμα κι' είχε γίνει κοταχλωμός από τον τρόπο του.

Σε μία στιγμή έρριξε τον μανδύα του επάνω στο άγαλμα για να τ' σκεπάσει.

— Καταραμένο! ψιθύρισε, έτσι που σε σκέπασα δεν θα με κυττάς πια, με το φοβερό σου βλέμμα.

Μά ο βαρύν μανδύας γλύστηρε από το λείο μάρμαρο κι' έπεσε κάτω. Το βλέμμα, εξακολουθούσε να είναι καρφωμένο επάνω του, άπει λητικό...

— Θα σβύσω με το μαχαίρι μου αυτό το άπαισιο βλέμμα που φώναζε με λύσσα ο ξένος.

Τράβηξε το στιλέτο του, ώρμησε προς το άγαλμα και άρχισε να το χτυπά. Εκείνο έγειρε και έπεσε επάνω του, και τον έκανε να σωριαστεί χάρη, γιατί δεν μπορούσε να βαστήσει τον όγκο του. Μάταια αγωνιζόταν να το μετακινήσει, ούλινιάζοντας σαν κολασμένος. Οι ένοικοι έτρεξαν, αλλά ήταν αργά.

Ο ξένος έρόγγαζε κι' άφροί μαζί με αίμα έβγαιναν από το στόμα του.

— Θα πεθάνω! κατώρθωσε να τραυλήσει. Τά πλευρά μου κομματιάστηκαν!.. Ήρθε η ώρα της τιμωρίας μου, γιατί εγώ είμαι το παιδί του ληστή που σκότωσα τον ρώσο γλύπτη.

Το αίμα του μ' έδιδικείται ύστερα από τριάντα χρόνια 'Ο θεός δεν ξεχνά κανέναν... δλους τους τιμωρεί... Φέρτε μου έναν παπά!

Μά σε λίγο ξεψύχησε. Ύστερα, όταν πήγαν να σηκώσουν το άγαλμα και να τραβήξουν το πτώμα, ένας από τους ένοίκους διάβασε στο βάθρο του, «Δικαιοσύνη».

Κονιά στο πτώμα του δολοφόνου βρισκόταν το κεφάλι του άγαλματος που το σκοτεινό του βλέμμα εξακολουθούσε να είναι καρφωμένο, επίμονο, άγριο, αδυσώπητο επάνω στην παραμορφωμένη μορφή του νεκρού...

Η ΣΦΙΓΓΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ μας είχε κα' ασκηνώσει στη μέση της Σαχάρας, ύστερα από την πορεία μ' ας ολόκληρης ημέρας κάτω από τον καφερόν ήλιο. Εγώ έκασθόμουνά πάνω σ' ένα κβώτιο που ήταν έτσι διασκευασμένο, ώστε να μπορώ να κοιμάμαι επάνω και να το μεταχειρίζομαι γ' α τραπέζι ή γραφείο. Ένας από τους οδηγούς με πλησίασε με χαμόγελο:

— Ατελείωτο το ταξίδι μας, αϊ;

— Φυσικά, το απάντησα. Τόσες βδομάδες τώρα περνάμε την έρημο κι' άνοιξη να φθάσουμε στο Μαρόκο.

— Αναπαύσου τότε, μου είπε ο νεαρός άραβ. Δεν βλέπεις πού κι' ο Άλλάχ πάει να κοιμηθεί.

Και με το χέρι του που τέντωσε μουδειξε τον ήλιο που βαοίλευε χρυσώνοντας τον ορίζοντα.

— Αυτός λοιπόν είναι ο Άλλάχ. Μωχάμετ;

— Όχι... Μά είναι το λυχίρι του.

Το σβύνει τώρα που τελείωσε το μεροκάματο του. Θα το ξαναόψη αύριο.

— Ωραία τ' άλες, Μωχάμετ!.. τον διέκοψα. Μά γιατί φαίνεσαι τόσο σκεπτικός;

— Γιατί σκοπεύω να σκοτώσω κάποιον κι' ο άλλος μ' άπαγορεύει τον φόνο!

— Ανατρίχιασα! Έκανα κάτι να πω αλλά τη στιγμή εκείνη είδα το ζωηρό βλέμμα του ν' αντικρύζει τη Χαλιντέ, την ώραία κόρη του Βαμίχ που την ώρα εκείνη έβγαине από το τσαντήρι της.

Από την έκφραση του βλέματός του ένοιωσα το μυστικό του. Άλλά δεν το φανέρωσα και τον ρώτησα:

— Δεν είναι σωστό όμως να σκοτώσής άνανδρα, Μωχάμετ.

— Τό ξέρω, Σαχίμπ!.. ξεφώνησε. Δεν είμαι άνανδρος. Θα κτυπηθώ στήθος με στήθος.

— Όστε λοιπόν τόχες αποφασίσει; Μπορεί όμως να σκοτωθής έσύ, Μωχάμετ;

— Δεν θα σκοτωθώ εγώ!.. είπα με σοβαρή φωνή ο Μωχάμετ. Μπορεί να νά κόβη το χατζάρι, του αντιπάλου μου, αλλά το δικό μου χέρι είναι πιο γερό από αυτόν και έχω χρέος άπέναντί του να χρησιμοποιήσω τη δύναμή μου. Θα τον σκοτώσω λοιπόν εγώ!

— Πάει καλά, Μωχάμετ, είπα συγκινημένος. Άλλά για πές μου, ποιόν θ' σκοτώσής;

— Τόν Τακζάρ! Το πρότείνω να μονομαχήσουμε αύριο με την άνατολή του ήλιου. Εκείνος δέχτηκε, γιατί άγαπάει κι' αυτός την Χαλιντέ όσο κι' εγώ...

Μά δεν θα γίνει δική του εκτός κι' αν σκοτωθώ;

— Αν τον σκοτώσής, θα γίνει δική σου ή Χαλιντέ;

— Όχι!..

— Γιατί;

— Γιατί εκείνη αγαπάει πολύ τον Τακζάρ ζωντανόν κι' όταν τον ίδη νεκρόν θα τον αγαπήσει περισσότερο.

— Τότε... ή Σαχάρα είναι μεγάλη... Το Μαρόκο άπέχει πολύ άκόμα Κι' οι ύαινες και τα άγρίμια που μ' άς τρίγυρίζουν κάθε βράδυ θα συγχωρνώ την ψυχή του πατέρα μου, γιατί θ' ά χορτάσω με τίς τρυφερές σάρκες της Χαλιντέ, καμιά νύχτα!

— Όστε λοιπόν δεν την αγαπάς;

— Ο Μωχάμετ με κύτταζε κατάπληκτος Κι' ύστερα ξεφώνησε!

— Μά δεν άκούς λοιπόν πώς την αγαπώ καλύτερα άρά το φως μου! Άφού προτιμώ να την φάνε τα άγρίμια πανά να την σφίξη στην άγκαλιά του άλλος. Μπορεί λοιπόν μή την αγαπώ;..

Άφριζε από το πάθος του. Έγώ τον ρώτησα άκόμη:

— Μά άφού ο Άλλάχ τιμωρεί εκείνους που σκωτώνουν;

— Τους τιμωρεί, μά άδικά. Γιατί να τους δώση καρδιά

και να την πλημμυρίζει ύστερα με πάθος;..

Υποκλήθηκε κατόπιν μπροστά μου το μελαγχρινό εκείνο παλληκάρι κι' άπομακρύνθηκε.

Φαίνεται όμως πως ο πατέρας της Χαλιντέ είχε επιτρέψει τη μονομαχία αυτή με ξυ των μνηστήρων της κόρης του. Γιατί κατά την χαραυγή άκουσα ήχους τυμπάνων που μου τραυγμένους και βάδισα προς το κέντρο της κατασκήνωσης του καραβανιού. Εκεί είδα όλη τη συνοδεία να κάθεται κάτω στην άμμο σταυροπόδι και να είναι έαπλωμένη επάνω τομαρίτιγρος, ή ώραία Χαλιντέ. Την πρόσεξε ά καλύτερα. Ήταν άτάραχη και γαλήνια και ή όμορφιά της μ' έκανε να δικαιώσω το πάθος των δυο παλληκάρων που θ' άχτυπόνταν για να κατακτήσουν την καρδιά της.

Ποτέ πιο γλυκό, πιο πλάνο και πιο προδοτικό βλέμμα δεν είδα σε όμορφότερα μάτια. Μου φάνηκε σαν χάδι τρυφερό εκείνο το πύρινο βλέμμα της Χαλιντέ, που έβγαίνε σαν σπίδα από δυο μαύρα μάτια στεφανωμένα μ' άψιδωτά φρύδια, έκει μ' ένα χαμόγελο στα χείλη άφηνε να φαίνεται υδ σειρές μαργαριτάρια.

— Ο πατέρας της σήκωσε ψηλά το χέρι και άμέσως οι δυο όπλισμένοι άντράλοι μπήκαν περίφανα μέσα στον κύκλο. Πρόσεξε τον Τακζάρ. Πιο νέος άλλά και πιο άδύνατος, από τον Μωχάμετ, ήταν ένα ώραίο μελαμψό παλληκάρι και άρκετά λυγρό.

Ατάραχα φαινομενικά τα δυο παλληκάρια γονάτισαν μπροστά στη Χαλιντέ σύμφωνα με τις ήπιοτικές κι' άραίες συνήθειες της φυλής των — κι' ο Μωχάμετ ρώτησε βραχνά τον Τακζάρ.

— Την άφινεις, Τακζάρ;

— Όχι Μωχάμετ! είπα εκείνος σταθερά.

Ο πατέρας της κόρης χτύπησε τρεις φορές τα χέρια του. Η μονομαχία άρχισε. Τα χτυπήματα των λεπιδιών, άπαίσια και πένθιμα μπερδεύονταν τώρα με το ναουρηστικό, τ' όπένιμο τραγούδι που άρχισαν οι άλλοι άραβες.

Τό αίμα έτρεχε άφθονο κι' ένας άφρός λύσης ξεφευγε από τα χείλη τους.

Σε μία στιγμή ο Μωχάμετ ρίχτηκε έξαλλος κατά του Τακζάρ μέση.

καμένο το χατζάρι του. Μά ο άλλος, όβέλτος βύθισε το χατζάρι του στο στήθος του Μωχάμετ και τον σώριασε επάνω στην άμμο...

Με φοβισμένα μάτια εκείνος έβόγγισε.

— Μ' άρνήθηκε ο Άλλάχ! Ξεψυχάω!.. Μιά στερνή χάρη θέλω ώραία Χαλιντέ... Ν' άφήσω στα πόδια σου την ύστερη πνοή μου... Η Χαλιντέ τον κύτταξε σαν σφίγγα της έρήμου, κι' έπλησίασε. Όχτυπημένος προσπάθησε να προσφέρει τα τελευταία λόγια του έρωτικού πάθος του. Η Χαλιντέ, έσκυψε λιγάκι για να τ' άκούση... Και τότε το χέρι του Μωχάμετ ψηλάφισε το ζωνάρι του... Ένα δικόπομα το χαιρί έλαμψε ξαφνικά, και βυθίστηκε έπειτα ως τη λαβή στο λαιμό της ώραίας Χαλιντέ...

Τά δυο νεανικά πτώματα τώρα σωριάστηκαν μαζί στην άμμο την ίδια στιγμή!

Την άλλη μέρα, όταν ξεκίνησε το καραβάνι για την πορεία του άφησε εκεί δυο φρέσκους τάφους. Του Μωχάμετ και της Χαλιντέ!.. Ο τρελλός τώρα από τη συμφορά του Τακζάρ είχε εξαφανισθεί.

Τον κατάπια ή άπέραντη έρημο στους καφερούς κόλπους της καθώς άρχισε να πλανιέται εδώ κι' εκεί άπογοητευμένος, τρελλός από πόνο για τον άδικο χαμό της λατρεμένης του.

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΤΕΡΟ ΓΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ....

ΥΠΟ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

● πολυεκατομμυριούχος Κέσελμπαχ, παραστικός από το Παρίσι, είχε εγκατασταθεί στο ξενοδοχείο Παλάς όπου έπεριμενε την αγαπημένη του γυναίκα και παρατήρησε ανωμαλίες στα χαρτιά του, πράγμα που τον ανήσυχσε, γιατί ήσυχολείτο στην ανάκληση κάποιου μυστικού που θα τον έκανε ενδοξο. Κι' επηλερώνησε στην αστυνομία. Ο έποπτης Γκουρέλ του απάντησε ότι θα πήγαινε μετά μίαν ώρα. 'Αλλ' όταν γύρισε στο γραφείο του ο Κέσελμπαχ δεν είδε ούτε τον γραμματικό του Κάρολον ούτε τον καμαριέρη του. Ήταν δεμένοι και φειωμένοι και μπροστά του βρισκοντο δυο άγνωστοι. 'Ο ένας διέταξε τον άλλον, που τον ονόμαζε Μάρκο να δέσει τον Κέσελμπαχ, κι' έπειτα υπό την απειλή του περιστρόφου του τον ήνάγκασε να μαρτυρήσει ότι είχε κρύψει την κασσετίνα που γύρευε εις ένα χρηματοκιβώτιο της Κρεντί Αυσναί που άνοιξε το κλειδί που πήρε και με το όνομα Ντολφές. 'Αλλ' έκείνη τη στιγμή ακούσθηκε το κουδούνι. Κάποιος ήλθε. 'Ο Μάρκος έφίμωσε τότε τον Κέσελμπαχ. Κατόπιν ο άγνωστος άφου έπεσε στον έποπτη Γκουρέλ που είχε κτυπήσει το κουδούνι ότι ο κ. Κέσελμπαχ θα τον δεχόταν τ' άλλο πρωί στις 9, έγύρισε στον αλχμάλωτο, και με την απειλή του περιστρόφου του του ζήτησε να του αποκαλύψει το μυστικό του. Το άλλο πρωί στις 9, ο έποπτης Γκουρέλ πηγαίνοντας στο ραντεβού που του ήρισε ο Κέσελμπαχ, τον βρήκε νεκρό. 'Αρχισαν οι ανακρίσεις. 'Ενας υπηρέτης έδήλωσε ότι είχε βρή μιά ταμπακέρα με τα γράμματα Λ. Μ. πράγμα που έτρόμαξε τον γραμματέαν 'Αλλά σέ λίγο βρέθηκαν και οι δυο δολοφονημένοι και σέ μία γωνία, το σιλέττο μ' ένα δέμα ρούχα κι' ένα μαύρο καπέλλο. 'Ο περιφημος διευθυντής της ασφάλειας Λενορμάν, κυριολεκτικώς, τά είχε χαμένα. Δεν μπόρεσε ν' ανακαλύψει τίποτα, μόνον συνέλαβε τον 'Ιερώνυμον. Λίγες μέρες αργότερα ο πρίγκιψ Σερνίν, άφου έγνωρίσθη με την κ. Κέσελμπαχ και την φίλην της Εύδοκίαν, συνειννήθη με τους ανθρώπους του να παραφυλάιν τον ποιητή Μωπρε. Πέτρος ο δούξ είχε πεθάνει. 'Αφησε τον Μυμπρέ να κρεμασθή, τον ξεκρέμασε, ταύκωσε το δάκτυλο, τούκανε μιά ούλη στο πρόσωπο και τον έκανε σαν τόν Πέτρο. Τον εγκατέστησε δέ σέ μιά βίλλα. 'Ο Λενορμάν ειδοποιήθη ότι ότι περιτριγύριζαν τον Μυμπρέ έποπτοι και έπήγε ένα βράδυ εκεί. Τον υπεδέχθη ο Γκουρέλ.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Έπειτα ώγήγησε τον άρχηγόν του εις ένα μικρό σκοτεινό δωμάτιο του ύπογειου, που έχρησιμευεν ως καλλωπιστήριο του Πέτρου. Συγκοινωνούσε με την κρεββατοκάμαρά του με μιά πόρτα που ήταν ανοικτή και έφράσσεται από παραπετάσματα. Πίσω από αυτά έκρύβθησαν. 'Ο Πέτρος είχε πιή τόν νερκωτικό, που του έδιναν κάθε βράδυ και κοιμώανε. 'Από τόν μέρος εκείνο διεκρίνεται τόν παράθυρο της κρεββατοκάμαρας και όλο τόν μέρος του δωματίου, από τόν κρεββάτι έως τόν δάκτυλο, παράθυρο μέσα από τόν όποιον γλυσ ρούσε κάποια άσημένια λάμψη, κάθε φορά, που τόν φεγγάρι αποκαμυνόταν από τόν σύννεφα.

Οι δυο άνδρες είχαν καρφωμένα τά βλέμματα τους στο παράθυρο, από όπου ήταν βέβαιοι ότι κάτι θα συνέβαινε. 'Εξαφνα ακούσθηκε ένας έλαφρός κρότος... Κάποιος τριγύφει.

— Πήγαινε, Γκουρέλ, έπιθύρισε ο Λενορμάν, και φέρε να τοποθετήσης τούς αδελφούς Ντουβεβίλ κάτω από τόν παράθυρο γιά να συλλάβουν διόποιον δοκιμάση να κατέβη.

'Ο Γκουρέλ έφυγε. Την ίδια στιγμή ένα κεφάλι φάνηκε εις τόν ύψος του παραθύρου, κι' άμέσως μιά σκιά έπήδησε μέσα. 'Ο κ. Λενορμάν διεκρίνε έναν άνδρα άδύνατο, άναστήματος κοντού, ντυμένον με σκούρα ρούχα και χωρίς καπέλλο.

'Ο άγνωστος γύρισε και έκύτταξε έξω γιά άρκετή ώ-

ρα, προφανώς γιά να βεβαιωθή ότι δεν τόν άπειλούσε κανένας κίνδυνος. Τέλος έκουλουριάσθηκε επάνω στο παρκέττο. Φαίνεται άκίνητος. 'Αλλά μετά μίαν στιγμή ο κ. Λενορμάν άντελήθη ότι τόν μαύρο αυτό στίγμα, που διεκρίνεται μέσα στο σκοτάδι έπροχωρούσε και τούς έπληροίχε.

'Εφθασε τέλος στο κρεβάτι.

'Ο Λενορμάν άκουγε τήν άναπνοή του άγνωστου εκείνου και έμάντευεν ότι τά σπινθηροβόλα του μότια διαπερνούσαν τόν σκοτάδι σαν πυρίνα βέλη. 'Ο Πέτρος δ Δουξ άφησε ένα βαθύν στεναγμό

και έγύρισε.

'Ακολούθησε βοθεία σιγή.

'Ο άγνωστος είχε γλυστρίψει κατά μήκος του κρεββατιού με κινήματα άνεπαίσθητα και ή σιλουέττα του διεγράφετο τώρα στα λευκά σκεπάσματα. 'Αν ο κ. Λενορμάν άπλωνε τόν χέρι του θα τόν άγγιζε.

'Ακουγε τήν φορά αυτή καθαρά τήν άναπνοή του, που διέφερε από τήν άναπνοή του κοιμισμένου, και ένόμιζε ότι άκουσε επίσης και τούς κτύπους της καρδιάς του.

'Εξαφνα έγινε μικρά λομψή.

'Ο άγνωστος είχε γυρίσει τόν φώς του ηλεκτρικού φακίου του στο πρόσωπο του Πέτρου. 'Αλλ' ο νυκτερινός έπίσκεπτης έμεινε στο σκοτάδι κι' ο κ. Λενορμάν δεν μπόρεσε να διακρίνη τόν πρόσωπό του. Είδε μόνον κάτι που έλαμπε μέσα στον φωτεινό τομέα και έφρικίασε.

'Ήταν ή λάμπα ενός σιλιέττου, που του έφάνη όμοιο με εκείνο, που βρέθηκε κοντά στο πτώμα του Κάρολου, του γραμματέως του Κέσελμπαχ.

Κατέβαλε όλην τήν δύναμη της θελήσεώς του να συγκρατηθή και να μη πηδήση επάνω στον άγνωστο κακοποιό. 'Ηθελε προ παντός να μάθη τί έρχόταν να κάνει ο άνθρωπος εκείνος.

Τόν χέρι του έσηκώθη 'Επρόκειτο να χτυπήση.

'Ο κ. Λενορμάν υπελόγησε τήν απόσταση γιά να σταματήσει τόν χτύπημα. 'Αλλ' ένόησε γρήγορα ότι τόν ύψωμα του χεριού του άγνώστου δεν ήταν κίνημα έπιθέσεως, αλλά κίνηση άμύνης. 'Αν ο Πέτρος ένεινίτο, άν έδοκίμαζε να φωνάξη, τόν χέρι θα κτυπούσε. 'Ο άγνωστος έσκυψε επάνω στον κοιμώμενο σαν κάτι να έζητάζε.

— Τόν δεξι μάγουλο, έσκέφθη ο Λενορμάν. Τήν ούλη που χυι στο δεξι μάγουλο... 'Θέλει να βεβαιωθή ότι αυτός πράγματι είναι ο Πέτρος ο Δούξ.

'Ο άγνωστος έγύρισε λίγο, εις τρόπον ώστε να διακρίνονται οι όμοι του μόνον. Τά ρούχα όμως τόν έπανάφωρι του κυρίως, ήταν τόνον κοντά, ώστε άγγίζαν τά παραπετάσματα, πίσω από τά όποια έστέκετο ο Λενορμάν.

— 'Ενα κίνημα άν κάνη, έσ'επτόιαν τόν γραπώνω.

'Αλλ' ο άγνωστος άπορροφημένος έντελώς από τήν ένέταση, που έκαμε, δεν έκινήθη. Τέλος, ένήκωσε σιγά—σιγά τόν σκέπασμα του κρεββατιού, ξεσκέπασε τόν χέρι του κοιμωμένου και έφώτισε τά δάκτυλά του. Τά τέσσερα ήταν κανονικά. Τόν πέμπτον ή'αν κομμένο εις τήν δευτέρα κλειδίονη.

Γιά δευτέρα τώρα φορά ο Πέτρος έκινήθη. Τόν φώς έσβυσε άμέσως, ο άγνωστος έμεινε κοντά στο κρεβάτι όρθιος και άκίνητος. Θα κτυπούσε;

'Ο κ. Λενορμάν αισθανόταν τύψη, γιατί δεν έπρολάμβαινε τόν έγκλημα, άλλ' έν τούτοις δεν έπενέβαινε, γιατί ήθελε να έξακριβώσει τίς διαθέσεις του άγνώστου και δεν θα έπενέβαινε παρά μόνον εις άπόλυτον ανάγκη.

'Επακολούθησε μακρά σιωπή. 'Εξαφνα ο κ. Λενορμάν είχε τήν άόριστον έντύπωση ότι ύφωνότανε ένα χέρι. 'Ο άγνωστος προφανώς έπρόκειτο να κτυπήση. Μετά ένα δευτερόλεπτο ίσως θα ήταν άργά.

'Εκινήθη έξ ένστίκτου και άπλωσε τόν χέρι άπάνω από τόν κοιμισμένον, σαν να θέλε να τόν προφυλάξη, άλλ' άκούμπισε έτσι επάνω στον άγνωστο.

Μιά πινυγμένη κραυγή άντήχησε. 'Ο άγνωστος έκτύπησε με τόν μαχαίρι του, άλλ' έκτύπησε τόν κενόν ήμύνθη στην άρχή άλλ' έπειτα ώρμησε προς τόν παράθυρο. 'Ο Λενορμάν όμως είχε πηδήσει επάνω του, τόν έπιασε και τούσφιγγε τούς ώμους με τά δυο σιδερένια του μπράτσα.

'Ενώησε άμέσως ότι εκείνος ύποχωρούσε ότι ήταν πόν άδύνατος άπ' αυτόν και απέφυγε τήν πάλη, προσπαθώντας να ξεγλυστρήση. Με όλες του τίς δυνάμεις τόν έσφιγγε,

'Ερριξε επάνω του όλο τόν βάρος του σώματός του, τόν έκώρτωσε, τόν έξάπλωσε τέλος χάμω, έσφιγγε με τά ίδια του τά χέρια τόν άόστατο και άσύλληπτον έγκληματία, τόν άκατανόμαστο τέρας. Τόν αισθανόταν να ζή, να φρίττη, να λυσσά και ν' άπελπίζεται, ένιωθε τήν ύπαρξή του και τήν δική του άνακατωμένες, τίς άναπνοές των μπερδεμένες.

— Ποιός είσαι; γρύλλισε. Ποιός είσαι; Θα μιλήσης θέλοντας και μη...

Και έσφιγγε τόν σώμα του αντιπάλλου του και όλο δυνατώτερα γιατί είχε τήν έντύπωση ότι τόν σώμα εκείνο έμίκραινε μέσα στα χέρια του, ότι γλυστρούσε σαν χέλι, ότι σαν ένα άύλον όν του έξέφυγε όσον δυνατώτερα τόν κρατούσε.

'Εσφίξε δυνατώτερα, άλλ' εξαφνα έρρίγησε από τόν κεφάλι έως τά νύχια. Είχε αισθανθή, αισθανότανε διαρκώς κάτι κοφτερό στο λαιμό του και εξαφνα έσφίξε περισσότερο τόν έσθρόν του. 'Αλλά και ο πόνος έμεγάλωσε επίσης. Και ένιωσε τότε ότι ο άγνωστος είχε κατορθώσει να βγάλη τόν μαχαίρι του, ότι τόν χέρι του έκρατιώταν από αυτόν άκίνητο, άλλ' όμως όσον έσφιγγε τά δυό του χέρια τόνον ή αίχμη του μαχαιριού εισχωρούσε βαθύτερα στην σάρκα του.

'Ενίσχε λίγο προς τά επάνω τόν κεφάλι του, γιά ν' άποφύγη τήν αίχμη, αλλά τόν μαχαίρι παρηκολούθησε τόν κίνημά του και ή πληγή του έβάθυνε. 'Εσταμάτησε τότε γιατί θυμήθηκε τήν τριπλούν έγκλημα, ένώ τόν ίδιο εκείνο χαλύβδινο σιλέττο έσκαβει τήν σάρκα του άνήλωτο, έπιμονο, άλάνθαστο.

'Επήδησε άπότομα προς τά όπισω, έπειτα άμέσως ώρμησε και πάλιν κατ' επάνω του.

Πολύ άργά.

'Ο άγνωστος διεσκέλιζε τώρα τόν παράθυρο και πηδούσε

— Προσοχή, Γκουρέλ! έφώναζε.

'Εσκυψε από τόν παράθυρο. 'Ακουσε τόν θόρυβο των σανιδών που πατούσαν τά πόδια του και τά χόρτα που έτριζαν. Είδε μιά σκιά μεταξύ δύο δένδρων, άκουσε τόν κιγκλίδωμα να τρίξη. Και τίποτε άλλο! Δεν έμπόδισε κανείς τόν άσύλληπτο δολοφόνο.

'Επήδησε κάτω και έσκόναψε επάνω εις ένα σώμα. 'Εσκυψε. Αποθυμισμένος ο Γκουρέλ ήταν εξαπλωμένος κατάσχαμα. 'Όταν συνήλθε ύστερ' από μιά στιγμή είδε, ότι ένας άνθρωπος τούδωσε μιά τρομερή γροθιά, τότε που ο άλλος ο κοντότερος και λεπτότερος ήταν στο δωμάτιο.

'Ετρεξαν γυρεύοντας τούς αδελφούς Ντουβεβίλ. Βρήκαν τόν 'Ιάκωβο κοντά στο κιγκλίδωμα, καταματωμένο, με τόν σάγωνι σπασμένο. Τόν άλλον τόν άνεκάλυσαν μακρύτερα, να λαχανιάζει τραυματισμένος στο στήθος, και έβεβαίωσαν και οι δυο ότι έκτυπήθηκαν από τόν σνιτροφο του λεπτοκαμωμένου άγνώστου, τόν πρόσωπο του όποιου έμοιαζε καταπληκτικά με τόν 'Αγγλον του Παλλάς 'Οτέλ τόν συνταγματάρχη Παίρμπαρ.

Δέν άρχισε μιά άσκοπη κατάδίωξη ο Λενορμάν. Διέταξε τούς ανθρώπους του να κοιμηθούν και αυτός έψαξε στο κήπο μήπως οι δολοφόνοι είχαν χάσει τίποτε. Τέλος έπεσε να κοιμηθή. Τόν πρωί οι μέν αδελφοί Ντουβεβίλ άρχισαν να ψάχνουν τά γύρω μέρη, ο Λενορμάν δέ με τόν Γκουρέλ έφυγαν γιά τόν Παρίσι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Η ΣΙΓΑΡΟΘΗΚΗ ΠΟΥ ΤΡΟΜΑΖΕΙ

Κατά τός δύο τόν απόγευμα του άνήγγειλαν, ότι ο ένομοτάρχης Μιρέλ είχε βρή τόν Γερμανόν Στάινβγκ και τόν είχε οδηγήση εκεί. Και έτοιμαζόνταν να τόν καλέση, όταν τόν έτηλεφώνησε ο Γιάννης Ντουτεβίλ από τόν

Γκάρος, ότι ο συνταγματάρχης Παίρμπαρ είχε μεταμορφωθεί εις 'Ισατόν, είχε κάμει μελαχροινόν τόν πρόσωπόν του και είχε γίνει δεκτός από τήν Εύδοκίαν 'Ερνεμόν.

'Ο κ. Λενορμάν άρπαξε τόν καπέλλο του και ώρμησε εις τόν διάδρομο. Συνήντησε τόν Μιρέλ και τόν Γερμανόν, τούς δ έταξε με ύψος άπότομο να έξαγαρίσουν στίς έξ, έπήρε μαζί του τόν Γκουρέλ και τρεις ύπαξιωματικούς, μπήκε σ' ένα αυτοκίνητο και σέ λίγο βρισκόταν στο Γκάρος. 'Ο Γιάννης Ντουτεβίλ, που τόν έπερίμενε, τόν άνεκοίνωσε, ότι ο Παίρμπαρ με τήν Εύδοκίαν είχαν φύγει από τήν άλληνη πόρτα και ότι ο άδελφός του τούς παρακολουθούσε.

'Ο Λενορμάν έπήρε τήν θέση του σωφέρ και μπήκε άποφασιστικά στον δρομίσκο, άδιαφορών γιά τούς γύρω φράκτας των άγκαθών και τούς βαθείς λάκκους. 'Εβγήκαν εις ένα σταυροδρόμι. Χωρίς να διστάση, άκολούθησε τήν όδόν Σαίγ Κ υφά. Είς τόν ύψος του πρηνούς, που κατεβαίνει προς τόν άλσος, συνήντησαν τόν άλλον Ντουτεβίλ, ο όποιος τούς έφώναξε ότι έφυγαν με άμάξι και θα βρίσκονταν ένα χιλιόμετρο μπρός.

'Ο άρχηγός δεν έσταμάτησε. 'Ερριξε τόν αυτοκίνητο προς τήν κα ωφέρειαν, διέτρεξε άστραπιαίως τούς εκεί θαμνοτόπους, έπέρασε γύρω τόν έλος και εξαφνα έφώναξε θριαμβευτικά. Στήν κορυφή μικρού λόφου, που έξετεινεται έμπρός του, είχε διακρίνει τόν σκέπασμα ενός άμαξιο. Είχε όμως άκολουθήσει έσφαλμένη όδόν και έχρειάσθη να γυρίση πίσω.

'Όταν έφθασε εις τόν σταυροδρόμι, ή άμαξα βρισκόταν στην ίδια θέση. Είχε σταματήσει. 'Ο κ. Λενορμάν διηύθυνε τόν αυτοκίνητο προς τά εκεί. 'Εξαφνα διεκρίνε μίαν γυναίκα να πηδά από τόν άμαξι. 'Ενας άνδρας έφάνη στο σκαλαπάτι. 'Η γυναίκα έσήκωσε τόν χέρι.

Δύο πυροβολισμοί άντήχησαν, αλλά φαίνεται, ότι ο κ. Λενορμάν δεν είχε σκοπεύσει καλά. 'Ενα κεφάλι έφάνη από τήν άλλη πλευρά της άμάξης και ο άνδρας που είδε τόν αυτοκίνητο, έμαστίγωσε άγρίως τόν άλογο. 'Υστερ' από μιά στιγμή ή άμαξα έστριβε στή στρόφη, χωρίς να έλαττώση τήν ταχύτητα. Βρέθηκε τώρα εις ένα δρόμον άνώμαλον άπότομον και πετρώδη, που είχε γύρω ένα δάσος πυκνό.

Είκοσι βήματα έμπρός του ή άμαξα έχόρευε επάνω στίς πέτρες. Δεν είχε τίποτε να φοβηθή. Τόν άλογο έτρεχε με προσοχή.

Λίγο πιο κάτω ο δρόμος έγινε τόν όμαλώτερος. Αύξησε τήν ταχύτητα τόν αυτοκινήτου και εύρεθη δίπλα στην άμαξαν, άλλ' άφησε μιά βλαστήμια. 'Η άμαξα

ήταν άδειανή. Φανερόν ότι ο συνταγματάρχης είχε πηδήση στην στροφή και είχε εξαφανισθή.

'Ο κ. Λενορμάν έθεώρησε άνωφελές να τρέξουν εις κα ταδίωξίν του. 'Εγύρισαν κοντά εις τήν Εύδοκίαν, της είπε ποιός ήταν και της έζήτησε πληροφορίες περί του 'Αγγλου συνταγματάρχου Παίρμπαρ. 'Αλλ' έκείνη έκπληκτη άπήνητη.

— Δεν είσαι ούτε συνταγματάρχης, ούτε 'Αγγλος και δεν λέγεται Παίρμπαρ. Είναι 'Ισπανός και ονομάζεται Χουάν Ριμπέρα. 'Απεσταλμένος της Κυβερνήσεώς του να μελετήση τόν οργανισμόν των γαλλικών σχολείων και τόν έγγάρισα πρό δεκαπέντε ήμερών, όποτε ήλθε στο σχολείο μου και έδήλωσε, ότι θα μόν έδινε έτησία έπιχορήγηση ύπό τόν όρον να τού έπιτρέψω να παρακολουθή τας πρόσδους των μαθητιώνων. Δεν έπρεπε να τού άρνηθώ...

— Όχι, βέβαια. 'Αλλά έπρεπε να ζητήσετε πληροφορίες. Δεν έχετε σχέσεις με τόν πρίγκηπα Σερνίν; Αυτός είναι άνθρωπος που μπορεί να σας δώση καλές συμβουλές.

— Ω, έχω κάθε έμπιστοσύνη σ' αυτόν, αλλά, προς τόν παρόνταξιδεύει και δεν έχω τήν διεύθυνσή του. 'Αλλως τε ο 'Ισπανός αυτός μόν έφέρετο καλά. Μόνον σήμερα ένώ με πήρε να πάμε στο Μπρεζιβάλ να πάρωμε τήν κόρη μιάς κυρίας θέλησε να με άπαγάγη.

—Δέν σὰς ἔγραψε ποτέ; Δέν ἔχετε τίποτε δικό του, τίποτε πού νά μᾶς χρησιμεύῃ;
—Τίποτε... Ἄ, ἐν τούτοις, ἀλλὰ δέν σὰς ἐνδιαφέρει ἴσως... Νά πρὸ δύο ἡμερῶν κάθησε στὴ γραφουιχανή μου καὶ μὲ πολὺ δυσκολία, γιατί δέν τὴν ἤξερε, ἔγραψε κάτι πρὸς τὴ «Ζουρνάλ» καὶ ἔκλεισε μέσα στό φάκελλο καμμιὰ εἰκοσαριά γραμματόσημα.
—Τὴν «Ζουρνάλ»; εἶπε ὁ Γκουρέλ. Ἔχω τὸ σημερινὸ φύλλο.

Ὁ κ. Λενορμάν τὴν ἐπῆρεν καὶ τὴν ἀνοίξε. Εἰς τὴν ὁγδόην σελίδα βρῆκε τὴν ἐξῆς ἀγγελίαν:

«Ὁ γνωρίζων τὸν κ. Σταίνβεγκ, παρακαλεῖται νά μᾶς πληροφορήσῃ ἂν βρίσκεται στοὺς Παρίσι καὶ πού κατοικεῖ. Θὰ ἀμειψθῇ γενναίως».

—Ναί, ἐσκέφθη ὁ Λενορμάν. Θέλουν καὶ αὐτοὶ νά μάθουν γιὰ τὸν Πέτρον Δούκα καὶ ψάχνουν...

Ἐτριψε τὰ χέρια του. Ὁ Σταίνβεγκ ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν του καὶ πρὶν περάσει μιά ὥρα θὰ μιλοῦσε. Ὁ σκοτεινὸς πέπλος, πού ἐκάλυπτε τὴν περίπλοκη ὑπόθεση Κέσσελμπαχ ἦτο φανερόν διὸ θὰ ἐξεσχιζέτο ὀριστικά.

Εἰς τὰς ἑξὶ τὸ βράδυ ὁ κ. Λενορμάν βρισκόταν στοὺς γραφεῖον του. Ὁ ἐνωματάρχης Μιρέλ τοῦ ἀνέφερεν ὅτι ὁ Σταίνβεγκ δέν εἶχε πῆ λέξιν καὶ ὅτι τὸν εἶχεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ γραμματέως. Τὴν ἴδιαν στιγμὴν τοῦ ἀνεκοίνωσαν ὅτι ἡ κ. Κέσσελμπαχ ζητοῦσε νά τὸν ἰδῇ καὶ διέταξε νά τὴν εἰσαγάγουν ἀμέσως.

Ἐσπευσεν εἰς προὔπαντήσιν της καὶ τὴν παρεκάλεσε νά καθήσῃ. Ἡ κ. Κέσσελμπαχ διατηροῦσε ἀκόμη τὸ βλέμμα, πού ἔδειχνε ἀπελπισία, τὴν ἀσθενικὴν ἔκφρασιν καὶ τὸ ὕφος

μεγάλῃς ἐξαντλήσεως καὶ ἀπογοητεύσεως. Τῆς ἔδωσε τὸ φύλλο τῆς «Ζουρνάλ» καὶ ἔδειξε τὸ μέρος, ὅπου ἐγένετο λόγος περὶ Σταίνβεγκ.

—Ἦταν φίλος τοῦ συζύγου μου, εἶπε, καὶ δέν ὀμφιβάλλω ὅτι ἔξερε πολλὰ πράγματα.

—Μιρέλ, εἶπεν ὁ Λενορμάν, φέρε τὸ πρόσωπο, πού περιμένει. Ἡ ἐπίσκεψί σας κυρία, εἶναι πολὺ χρήσιμη. Σὰς παρακαλῶ, ὅμως, ὅταν μὴ αὐτὸ τὸ πρόσωπο, νά μὴν πῆτε οὐτὲ λέξη.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ἐφάνη ἕνας γέρος μὲ κάτασπρη γενειάδα, μὲ τὸ πρόσωπο χαλασμένο ἀπὸ βαθιὲς ρυτίδες, ντυμένος φτωχικὰ, μὲ τὸ ἐλεεινὸ ὕφος τῶν ἀθλίων ἐκείνων πού κυλιώνται μέσα στὸν κόσμον ζητώντας σὲ κάθε μεριά τὸ καθημερινὸ τους ψωμί.

Ἐσιμάτησαν εἰς τὸ κατῳφλι. Μὲ βλέμματα πού ἔτρεμαν ἐκύτταξε τὸν κ. Λενορμάν, ἐφάνη ὅτι ἐταράχθη ἀπὸ τὴν βουβαμάραν, μὲ τὴν ὁποῖαν τὸν ὑπεδέχθησαν καὶ ἐστριφογύριζε στὰ χέρια του τὸ καπέλλο μὲ ἀνυπομονήσαν. Ἄλλ' ἔξω φανὰ ζωηρὰ κατάπληξη ἐξωγραφίσθηκε στοὺς πόδας τοῦ κοί τὰ ματὰ τοῦ ἐγοῦρλωσαν.

—Κυρία... κυρία Κέσσελμπαχ! ἐπιθύρισε.
Εἶχε διακρίνει τὴν νεαρὴ γυναῖκα. Καὶ μὲ θάρρος χαμογελῶντας τώρα, χωρὶς προσοχήματα πιά τὴν ἐπλησίασε καὶ μὲ κάποιαν κακεντρέχειαν τῆς εἶπε.

—Ἄ, εἶμαι εὐχαριστήμενος... ἐπὶ τέλους. Ἐγὼ ἐνόμιζα πὼς ποτέ... εἶχα ἀπορήσει... καμμιὰ εἰδηση ἐκεῖ κάτω... κανένα τηλεγράφημα. Καὶ τί κάνει ὁ καλὸς μου Ροδόλφος, κυρία;

Ἡ νέα ἔκαμε ἕνα κίνημα ἀποτροπιασμοῦ, σὰν νά ἐκτυπήθηκε κατὰμουτρα καὶ ἀποτόμος ἔπεσε στοὺς καθίσματά της, ἐνῶ τὴν ἐπινιγαν λυγμοί.

—Πῶς; Τί τρέχει λοιπόν; ρώτησε ὁ Σταίνβεγκ.

Ὁ κ. Λενορμάν ἐπενέβη.

—Παρατηρῶ, κυρία, ὅτι δέν ξέρετε μερικά πράγματα πού συνέβησαν πρὸ ὀλίγου καιροῦ. Ἀπὸ πότε τα-

ξιδεύετε;

170

—Εἶναι τώρα τρεῖς μῆνες. Ἀνέβηκα ἕως τὰ ἀδάμαν-τωρυχεῖα. Κατόπιν ἐγύρῃσα εἰς Καουπτάουν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔγραψα στοὺς Ροδόλφος. Ἐνῶ ἐρχόμουν, ἔπιασα δουλειὰ στοὺς Πόρτ—Σαῖδ. Ὁ Ροδόλφος θάλαβε ὑποθέτω τὸ γράμμα μου.

—Λεῖπει καὶ θὰ σὰς πῶ γιατί. Ἀλλὰ πρὶν, θέλω νά μᾶς δώσετε πληροφορίες γιὰ κάποιον πρόσωπο, πού στὰ γράμματά σας τὸν λέτε Πέτρον Δούκα.

—Πέτρον Δούκα; Ποιὸς σὰς εἶπε.

Ἐντελῶς σαστισμένος ὁ γέρον ἐπιθύρισε καὶ πόλιν.

—Ποιὸς σὰς εἶπε; Ποιὸς σὰς ἀπεκάλυψε.

—Ὁ κύριος Κέσσελμπαχ.

—Πιτέ! Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον! Θὰ σὰς ἔδινε τὴν ψυχὴ του, ὅχι ὁ μὴ καὶ τὸ μυστικόν.

—Ἐν τούτοις, εἶναι ἀπαραίτητον νά μᾶς ἀπαντήσῃς. Ἐνεργοῦ-μεν ἀνακρίσεις γιὰ τὸν Πέτρον τὸν Δούκα, πού πρέπει νά τελειώσουν τὸ ταχύτερον καὶ σεῖς μόνον μπορεῖτε νά μᾶς διαφωτίσετε, γιατί ὁ κύριος Κέσσελμπαχ λείπει.

—Ἐπὶ τέλους τί σὰς χρειάζεται; ἐφώνασεν ὁ Σταίνβεγκ, σὰν ν' ἀποφάσιζε νά μιλήσῃ.

—Τὸν ξεύρετε σεῖς τὸν Πέτρον αὐτόν;

—Δέν τὸν εἶδα ποτέ. Ἀλλ' ἀπὸ πολὺν καιρὸν εἶμαι κάτοχος ἐνὸς μυστικοῦ πού τὸν ἀφορᾷ. Ἀπὸ ἕνα πληθὺς περιπετειῶν, τὰς ὁποίας εἶναι περιττὸν νά διηγηθῶ, καὶ χάρις εἰς σεῖράν τυχαίων γεγονότων κατέληξα εἰς τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐξοῦσε στοὺς Παρίσι ἀσυνέχοντες καὶ διὲνε στὸν ἑαυτοῦ τὸ ὄνομα Πέτρον Δούκα, τὸ ὁποῖον ὅμως δέν εἶναι τὸ πραγματικόν.

—Καὶ ξεύρετε τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα;

—Τὸ ξεύρω.

—Πέστε τὸ μᾶς, λοιπόν!

Ἐδίστασε. Ἀλλὰ ἔπειτα ἀποτόμος ἐφώνασε:

—Δέν μπορῶ! Δέν μοῦ ἐπιτρέπεται. Ὁλόκληρο τὸ μυστικὸν ἔγκειται στοὺς ὄνομα αὐτό. Καὶ ὅταν ἀπεκάλυψα τὸ μυστικὸν στὸν Κέσσελμπαχ, τὸσον πολὺ ἐνδιέφερόν, ὥστε μὴ μὴ πολλὰ χρήματα γιὰ νά ἐξαγοράσῃ τὴν σιωπὴ μου καὶ μὴ μὴ ἐπεσχεθῇ μὴ ὀλόκληρη περιουσία πού θὰ μοῦ τὴν δώσῃ, ὅταν θὰ βρῇ τὸν Πέτρον τὸν Δούκα. Τὰ πολλὰ χρήματα πού μοῦ ἔδωσε τὰ ἐξώδευσα. Κι' ἦρθε τώρα.

—Ὁ κύριος Κέσσελμπαχ πέθανε! εἶπε ὁ ὀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας.

—Πῶς; Πέθανε!

Ἡ εἰδηση τὸν συνέτρεψε. Ἡ ἀπελπισία τὸν ἐκυρίευσεν καὶ ἄρχισε νά κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδί. Ὁ κ. Λενορμάν τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε.

—Ἀκουσέ με! Ὁ κύριος Κέσσελμπαχ ἐδολοφονήθη.

Ἐμπρὸς ἡσυχάστε, οἱ φωνὲς εἶναι περιττὲς. Ἐδολοφονήθηκε καὶ ὅλα τὰ περιστατικὰ τοῦ ἐγκλήματος δείχνουν, ὅτι ὁ δολοφόνος εἶναι ἐν γνώσει τοῦ περιφύμου αὐτοῦ μυστικοῦ. Μήπως ὑπάρχει τίποτε εἰς τὸ σχέδιον αὐτό, πού νά σὰς ἐπιτρέπῃ νά μαντεύετε τὸν δολοφόνον;

—Ὁ Σταίνβεγκ ἄκουγε σὰν ἀποχαυνωμένος.

—Ὁ Στάινβεγκ ἄκουγε σὰν ἀποχαυνωμένος.

—Ἄν δέν τὸν ἐσπρωχνα ἐγὼ σ' αὐτόν τὸ δρόμον.

Ἡ κυρία Κέσσελμπαχ, ἐπλησίασε καὶ τὸν παρακαλοῦσε ἐπὶ τῆς νά μιλήσῃ, τὸν ἐζώρκιζε, νά καθοδηγήσῃ τὴν ἀνάκρισιν νά βρῇ τὸν βδελυρὸν δολοφόνον. Ἀλλὰ μάταια προσπαθοῦσε ἐκεῖνος. Δέν ὑποπτεύετο τίποτε, δέν ἐμάντευε τίποτε.

—Ψάχτε καλύτερα! ἐπανέλαβε ὁ ὀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας. Τὸ ὄνοματεπώνυμο τοῦ δολοφόνου ἔχει ὡς ἀρχικὰ στοιχεῖα τὸ Α, καὶ Μ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΤΩΝ 5

Τρεῖς ἄνδρες ἐβύνησαν σὲ μιὰ καλύβα τόσο στενόχωρη πού ἴσα-ἴσα χωροῦσαν τὰ ξεπλωμένα κορμιά τους. Τεντωθή-καν νυσταγμένοι κι' ἀφοῦ ἀνάψαν φωτιά, ἔψησαν τσάι.

Ὁ Στράβεν, ὁ Ντίκ καὶ ὁ Τζίμ πού βουτούσαν τώρα τὰ μπι-σκότα τους στοὺς τσάι ἦσαν οἱ πιδ ἐπικίνδυνον ληστές τῆς Ἀλάσκας. Εἶχαν ἐξοντώσει πολλοὺς σ' ἐκεῖνη τὴν περιφέρεια, χωρὶς ποτὲ ν' ἀνακαλυφθοῦν. Τώρα ὅμως ἦσαν μόνον τρεῖς, ἐνῶ πρωτίτερα ἦ-σαν πέντε τὰ μέλη τῆς συμμορίας. Ἐτοί ἄλλωστε τοὺς ἤξεραν κι' οἱ κάτοικοι ὅλης σχεδὸν τῆς Ἀλάσκας. Οἱ ἀτρόμητοι κυνηγοὶ κι' οἱ πιδ γεροὶ χρυσοθήρες, δέν μπόρεσαν νά ἐξοντώσουν αὐτὴ τὴ ληστρικὴ συμμορία. Τόσος μάλιστα ἦταν ὁ φόβος τῶν κατοίκων, πού προτιμοῦσαν νά πληρώνουν λύτρα γιὰ νά μὴν κτυπηθοῦν μαζί τους.

Ἐπειὰ ἀπὸ τὸ τσάι ὁ Στράβεν, ὁ Ντίκ κι' ὁ Τζίμ, ἄρχισαν νά πίνουν οὐίσκυ καὶ νά πέζουν χαρτιά γιὰ νά καταπνέξουν μιὰ στενοχώρια πού τοὺς βασάνιζε. Ἐνας βοηθὸς τους, ὁ Ἰνδὸς Μόο τοὺς εἶχε ἀναγγεῖλει πὼς σὲ λίγη ὥρα θὰ περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἕνας λευκὸς ντυμένος μὲ πλούσια γυναικίκα καὶ μὲ δύο ἑλκυστὰ φορτωμένα μὲ μυστηριώδη κιβώτια. Ἐτοί λοιπὸν τώρα τὸν περιμέναν μὲ ἀνυπομονησίαν γιὰ νά τὸν ληστέψουν.

Βράδυασε, κι' οἱ τρεῖς ληστές ἐξακο-λουθοῦσαν νά περιμένουν. Φύλαγαν καρ-τέρι ἐπάνω σ' ἕνα λοφίσκο πού δέσποζε ὀλόκληρης τῆς πεδιάδος κι' ἦταν δέντρο-φυτεμένος. Τὸ πυκνὸ δασὺ τοὺς ἐκρυβε ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν.

Πρωτοῦ νυχτώσει ἀντελήφθησαν ἕνα μαῦρο σημάδι πού προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος τους.

Μὲ τίς καρμπίνες στοὺς χεῖρ, οἱ ληστές παρακολουθοῦσαν τὸ μαῦρο σημάδι καὶ μουρμουρίζαν. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ ταξιδιώτης σταμάτησε σὲ πεντακόσια πε-ρίπου μέτρα ἀπὸ τοὺς ληστές καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐξεπτάχτηκε μιὰ φλόγα πού φώτισε μέσα στοὺς σκοτάδι τῆς νύχτας. Ὁ ταξιδιώ-της εἶχε ἀνάψει φωτιά γιὰ νά ζεσταθῇ. Εἶχε φιάσει ἔτσι ἕνα πύρινο κύκλον γύρω του. Οἱ ληστές κινεῖσθαι σαστισμένοι γιατί δέν ἦταν φρόνιμο ἕνας ὀλομόναχος ταξιδιώτης νά μείνῃ μέσα στὴν παγωμένη πεδιάδα πού μαστιζόταν ἀπὸ ληστές καὶ ν' ἀνάψῃ μάλιστα φωτιά γιὰ νά δείξῃ πού βρισκόταν.

Στὰ χεῖρ των ζωγραφίστηκε ἕνα χα-μόγελο ἱκανοποιήσεως, ὅταν γιὰ μιὰ στιγ-μὴ ἀντίκρισαν ἕνα φριχτὸ θέαμα. Ἐνα ὀ-λόκληρο κοπάδι λύκων εἶχε ἐπιτεθῇ ἐναν-τίον τοῦ ταξιδιώτου.

—Θὰ κάνουν τὴ δική μας δουλειά, μουρμουρίζε ὁ Ντίκ.

Τὸ θέαμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου πού πάλευε μὲ τὰ θηρία ἦταν ἀπεριγράπτου φρίκης, ἀλλὰ δέν ἄργη-σαν νά δοῦν πὼς οἱ λύκοι δέν μποροῦσαν νά τὰ βγάλουν πέρα μὲ τὸν ἄγνωστο ταξιδιώτη. Ἡ φωτιά ζώηρε καὶ σὲ λίγο τερά-στιες φλόγες ἀγκάλιασαν τὴν σιλουέττα τοῦ ταξιδιώτου, ἐνῶ οἱ λύ-κοι στεκόνταν μὲ ἀπόγνωσιν γύρω τῆς περιμένοντας νά σβύσῃ ὁ πύρινος ἐκεῖνος κύκλος.

Μόλις ὅμως ἔσβυνε λιγάκι ἡ φωτιά, ὁ ξένος τῆς ἔρριψε ἀμέ-σως ἄλλα ξύλα κι' οἱ λύκοι μάταια οὐρλιαζαν ἀπὸ πείνα.

Ἐτοί πέραςε μιὰ ὀλόκληρη ὥρα κι' οἱ ληστές ἐνοιῶσαν νά τοὺς κυριεύῃ ἕνα διαπεραστικὸ κρύον.

Θέλησαν ὅμως νά ἰδοῦν ὡς τὸ τέλος. Πράγματι εἶδαν τὸν ἄν-θρωπον νά ὑπερασπίζῃ μὲ ψυχραιμία τὴ ζωὴ του καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκούσθηκε ἕνας πυροβολισμὸς πού ἔρριξε κάτω τὸν πιδ τοῖμυρὸ λύκο.

Οἱ ἄλλοι λύκοι οἰχτήκαν καὶ κατεβρόχθησαν τὸ σκοτωμένο ζῷον.

—Τὰ ξύλα θὰ τελειώσουν! ψιθύρισε ὁ Στράβεν, τρίβοντας τὰ χεῖρ του.

—Πάντως δέν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού βλέπουμε αὐτὸ τὸ θέ-αμα, εἶπε ὁ Τζίμ. Ὁ ξένος θὰ ἔχῃ ζήσει πολὺ καιρὸ σ' αὐτὰ τὰ μέρη.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως οἱ φλόγες λιγότεψαν καὶ ἐσχημάτησαν κενὰ στὸν πύρινο ἐκεῖνον κύκλον.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ ΖΩΡΖ ΣΙΜ

Ἡ μόνη ἐλπίδα πού ἀπέμενε στὸν ταξιδιώτη ἦταν νά σαρκω-λώσῃ στὰ γειτονικὰ δένδρα, μολονότι αὐτὸ ἐσήμαινε τὸν θάνατον γιατί οἱ λύκοι θὰ τοῦ κατεβρόχθησαν τὰ σκυλιά τοῦ ἑλκυστρου καὶ θὰ ἐτρώγαν ἐπίσης καὶ τὰ τρώφιμά του. Ἐτοί θὰ πέθαινε ἀπὸ κρύον καὶ πείνα μέσα στὴ παγωμένη ἔρημον.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ ξένος βρέθηκε ἐπάνω σ' ἕνα δέντρο ἐνῶ τὰ σκυλιά ἀφέθησαν στὴ διάκρισιν τῶν λύκων.

Σημέρωσε. Οἱ τρεῖς ληστές προχώρησαν μὲ προφύλαξιν πρὸς τὸν ἄγνωστο. Ὅταν δὲ ἐφθασαν κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο πού εἶχε σαρκωλώσει ἄκουσαν μὲ μεγάλη τους ἐκπλήξιν νά προφέρωνται τὰ ὀνόματά τους στὴ σιωπὴ τῆς ἐρήμου. Ἀνατρίχασαν κι' ἔψα-ξαν νά βροῦν τὸν ἄνθρωπον.

Ὅταν τὸν βρῆκαν, κουκουλωμένο μὲ μιὰ μάλλινη κουκούλα πού τὸν προστατεύε ἀπὸ τὸ κρύον τὸν ρώτησε ὁ Στράβεν:

—Ποιὸς εἶσαι καὶ πὼς μᾶς ξέρεις;

—Πές μου πρῶτα τί γίνθηκε ὁ Χάνς ὁ συμμορίτης σας;

—Πὼς μπορεῖς νά ξέρῃς τὸν Χάνς; Καὶ πὼς δέν ξέρεις πὼς τὸν σκότωσε κάποιος Ἰνδιάνος πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο;

—Ὁ ἄγνωστος ξέσπασε σὲ γέλια:

—Πάει ὁ ἕνας, εἶπε. Κι' ὁ Μάκ, πέθανε κι' αὐτός:

—Χάθηκε στὴν ἔρημον μὲ τίς τελευ-ταῖες βροχές.

—Δηλαδή μέναιτε μονάχα σεις οἱ τρεῖς; ρώτησε ὁ ταξιδιώτης.

—Ποιὸς εἶσαι; ἐπανέλαβε ὁ Στράβεν.

Τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη ὁ ἄγνωστος πού κα-θόταν σ' ἕνα κλαδί τοῦ δέντρου, χαμηλο-σε τὴν κάνην τῆς καρμπίνας του πρὸς τὸ μέρος τῶν ληστών.

—Ἄς ὑποθέσουμε πὼς ἐγὼ εἶμαι ὁ διάβολος, κάγχασε. Ἄς πούμε πὼς ξέρω ὅτι ὁ Χάνς δολοφονήθηκε γιατί εἶχε κρύ-ψει λίγη χρυσόσκονη, πού ἔκλεψε ἀπὸ τὴ μοιρασιά καὶ πὼς ὁ Μάκ πετάχτηκε στοὺς παγωμένους ποταμοὺς Γιούκον ἀπὸ τοὺς συν-τρόφους του πού ἤθελε νά πάρουν μεγα-λύτερο μερίδιο ἀπὸ τὴ λεία.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖ-λη τῶν ληστών τὸ ἴδιον ὄνομα:

—Ὁ Μάκ—Τοῦντ!

Ἀνεγνώρισαν τὴ φωνὴ του καὶ τὸ ὄ-φος τοῦ παλαιοῦ συντρόφου του.

Ὁ Μάκ—Τοῦντ δέν πέθανε. Ὁ Μάκ—Τοῦντ εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὰ παγωμένα ρεῦματα τοῦ ποταμοῦ.

Τοὺς σημάδεψε μὲ τὸ ὄπλο του:

—Μὴν κινεῖσθαι! Τοὺς εἶπε ὁ Μάκ—Τοῦντ. Ἀλλοῦτίκα κι' οἱ τρεῖς σφαί-ρες θὰ φύγουν μαζί. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μάκ—Τοῦντ πού ἔζησα ἔξι μῆνες μαζί μὲ τοὺς ἐσχιμώους τρώγοντας φώκιες!

Ὁ Μάκ—Τοῦντ ὅμως γλύτωσε ὅπῃ τὸ θά-νατο πού ἠθέλατε νά τοῦ δώσετε καὶ μόλις ἐπέστρεψε στὴν Ἀλά-σκα θέλησε νά μάθῃ τί γινόταν οἱ «πέντε».

—Θὰ σοῦ ξαναδώσουμε τὴ θέση σου, τραύλισε ὁ Ντίκ.

Ὁ Μάκ—Τοῦντ γέλασε:

—Κι' ἂν ἠθέλα παῖξω μόνος μου τὸν ρόλο τῶν «πέντε».

Ἀπὸ πυροβολισμοὺς ἀντήχησαν ταυτοχρόνως. Ὁ Στράβεν κι' ὁ Ντίκ ἐπαύθησαν μέσα στοὺς χιόνι πού κοκκίνησαν ἀπὸ αἷμα, ἐνῶ ὁ Τζίμ ἔτρεξε σὰν τρελλὸς πρὸς τὴν καλύβα τους. Στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὰ κατεβασμένα ρολὰ τῆς, καὶ κῆταξε. Δέν φαινόταν κανεὶς.

Ἀνοίξε κι' ἔμπε.

Ὑστερὰ ἀπὸ δέκα μέρες ὅταν ὁ Ἰνδιάνος Μόο πῆγε στὴ καλύ-βα τῶν ληστών γιὰ νά προδώσῃ ἕνα ἄλλον ταξιδιώτη, τὴν βρή-κε ἀδειανή. Λίγο πιδ πέρα βρισκόταν ἕνα ἑλκυστὸν πού τὰ λουριά του εἶχαν σπάσει ἀπὸ τὴν προσπάθειαν τῶν σκυλίων γιὰ νά ἐλευ-θερωθοῦν. Κι' ἐκεῖ κοντὰ βρέθηκε καὶ τὸ πτώμα τοῦ Τζίμ, μισο-θερωθὸν. Κι' ἐκεῖ κοντὰ βρέθηκε καὶ τὸ πτώμα τοῦ Ντίκ, μισο-θερωθὸν ἀπὸ τὸ χιόνι. Πιδ πέρα κάτω ἀπὸ ἕνα ἑλκυστὸν βρισκό-ταν κι' ἄλλο ἕνα πτώμα, τοῦ Μάκ—Τοῦντ. Ὁ Ἰνδὸς τότε μῆλκε στὴν καλύβα καὶ ἄρχισε νά σκάβῃ στὴν γονιὰ τῆς. Σὲ λίγη ὥρα εἶχε ἀνοίξει ἕνα λακκὸ ὅπου ἐκεῖ μέσα βόηκε ὅλον τὸν θησαυρὸ πού εἶχαν κρύψει οἱ «πέντε». Τὸν πῆρε κι' ἐξηφανίσθη. Ἐνα βρά-δυ ὅμως πού ἦταν τύφλα στοὺς μεθῶσι κι' ἔκανε ἐπίδειξιν τοῦ θη-σαυροῦ του, τὸν ἐδολοφόνησαν οἱ ὀμόφυλοι του.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

-ΕΚΕΙ ΚΑΤΩ Σ' ΑΡΕΣΕΙ:-ΡΩ- ΤΗΣΕ Ο ΡΙ- ΤΟ ΑΠΟΤΣΙΓΑΡΟ

χάρδος Πιέρ, την "Ελ- σα Μάρι προχωρώντας προς ένα από τα παράθυρα του εστιατορίου «Σέλλα».

—Θαυμάσια!—συγκάτενευσε η "Ελσα, καθήμενη. "Απ' έδω τὰ βλέπουμε θλαί!

—"Όσο για μένα, μ' ενδιαφέρει μόνον νὰ βλέπω τὸ προσωπάκι σου.

"Η "Ελσα τοῦ χαμογέλασε. Τὸ χαμόγελό της ἦταν τό- σο σαγηνευτικό πὺ ἦταν ἀρκετὸ μόνον τοῦ, χωρὶς τὰ κα- στανόξανθα μαλλιά της καὶ τὰ γκριζὰ μάτια της, νὰ τὴν παρουσιάξῃ ὡς μὴ γυναῖκα ἀρκετὰ συμπαθητική.

—Κάτι πὺ δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω—εἶπε ὁ Ριχάρδος σὺν συμπεράσμα μιάς σκέψεώς του, εἶναι πὺς δὲν εἶμαι ἕνας ἀνθρώπος πὺ μπορεῖ νὰ ταιριάξῃ μὲ μὴ γυναῖκα σὰν καὶ σένα.

—"Ισὼς ἐπειδὴ ἀγαπῶ πάντο- τε τὰ ἀντίθετα—γέλασε ἡ "Ελ- σα. Θυμᾶμαι μάλιστα διὰ πρὸ πέντε χρόνων εἶχα ἐρωτευθῇ τρελλὰ ἕναν καπνοδοχοκαθα- ριστὴ!..

—Κι' ἐγὼ τώρα εἶμαι ὁ ἀν- τικαταστάτης του, δὲν εἶν' ἔτσι; "Εν πῶσει περιπτώσει, ἀγαπη- μένη μου, θάπρεπε νὰ πείσης τὸν πατέρα σου νὰ μοιράσῃ μὲ μέ- να τὰ περιεργὰ γούστα σου!

—Κι' ἐγὼ τὸ ἐπιθυμῶ—εἶπε ἡ "Ελσα—ἀλλὰ ὁ μπαμπᾶς μου δὲν σὲ συμπαθεῖ καὶ τόσο.

Λέγει πὺς εἶσαι ἕνας μοντέρ- νος κομψευόμενος νέος, ὁλοῦπο- κλίσεις καὶ χωρὶς ραχοκοκκα- λιά! Καὶ πὺς ὁ ἀνδρας πὺ θὰ πάρω πρέπει νὰ εἶναι ἐνεργητι- κὸς καὶ ἀποφασιστικὸς!

—Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ ἐγὼ ἐργάζομαι κι' ἔχω ἐπίσης μὴ καλὴ θέση. Αὐτὸ πὺς σοῦ φαίνεται;

—Μοῦ φαίνεται πὺς δὲν εἶναι ἀρκετὸ, εἶπε ἡ "Ελσα λυπημένη.

—"Αν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὸν πατέρα σου, θάβρισκα τό- σα πράγματα νὰ σοῦ πῶ εἰς βάρος του... "Ω γιὰ κύτταξε— ξεφώνησε ὁ Ριχάρδος κυττάζοντας ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο: Νάτος! ὁ πατέρας σου! "Ερχετ' ἐδῶ!

—Ἐλπίζω νὰ μὴ μᾶς ἰδῇ, διαφορετικὰ θὰ τὰ μπλέξουμε!

—Πιὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ κύριος πὺ τὸν συνοδεύει;

—"Η "Ελσα ἐκύτταξε μὲ περιέργεια. "Ο πατέρας της μὴ- κε στὸ ἐστιατόριο μαζί μ' ἕναν κομψώτατο κύριο.

—Θὰ εἶναι ὁ κύριος Γκόρου! Ξέρω πὺς ἔχουν κάποιες ὑποθέσεις μαζί.

Στὸ μεταξύ κατέφθασε ὁ σερβιτόρος μὲ τὶς σουπες.

—Γιὰ κύτταξε, "Ελσα, ἐκάθησαν σ' ἐκείνη τὴ γωνιά ἐκεῖ κάτω—εἶπε ὁ Ριχάρδος ρίχνοντας μὴ ἐρευνητικὴ ματιά. "Υστερα πέτταξε τὸ τσιγάρο ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ φαγητό.

—Θεέ μου!

—Τί συμβαίνει;—ρώτησε ἔντρομη ἡ "Ελσα.

—Ἐλπίζω νὰ μὴν τὸ πείταξα ἐπάνω σὲ κανένα δια- βάτη, τὸ ἀποτοίγαρο—εἶπε ὁ Ριχάρδος προβαίνοντας στὸ παράθυρο.

—Διάβολε! "Επες ἐπάνω στὸ καπέλλο ἐνὸς κυρίου... συγγνώμην... πρέπει νὰ τρέξω γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσω... νὰ προλάβω... περιμένε με!

Μὲ θυὸ—τρία πηδύματα βρέθηκε στὸ πεζοδρόμιο. "Ο ἰδι- οκτήτης τοῦ καπέλλου μὲ τὸ ἀποτοίγαρο ἐπάνω εἶχε ἀπο- μακρυνθῇ στὸ μεταξύ κι' ὁ Ριχάρδος ἀρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς αὐτό.

Μόλις τὸν ἔφθασε, χτύπησε δυνατὰ τὴν πλάτη του.

"Ο ἰδιοκτήτης τοῦ καπέλλου, κάποιος κύριος Κόλλι, πὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ ἐκείνους πὺ φορεῖουν τὶς τσέπες τῶν πε- λατιῶν τῶν ἐστιατορίων, νοιώθοντας τὸ χτύπημα στὴ πλά- τη του δὲν σταμάτησε ἀλλὰ ἀρχισε νὰ τρέχῃ σὰν τρελλός.

—Αἱ!—φώναξε ὁ Ριχάρδος. Αἱ, κύριος!

"Ο κύριος Κόλλι δὲμος χωρὶς νὰ δῇν προσοχὴ σ' αὐτὲς

τὶς ἐπικλήσεις, ἔξακο- λυθοῦσε νὰ τρέχῃ ὁ- λοένα μὲ περισσότερὴ ταχύτητα.

—Τὸ καπέλλο σὰς!...—φώναξε ὁ Ριχάρδος—Θὰ καὶ δολόκληρο!

"Ο κύριος Κόλλι δὲμος, ρίχνοντας λοξὲς ματιές, ἀρχισε νὰ καταλαβαίνει πὺς ἔχανε ἔδαφος, κι' ὅταν στρέφοντας ἀποτόμως σ' ἕνα στενὸ εἶδε πὺς δὲν ὑπῆρχε διέξοδος σταμάτησε.

—Γιατὶ δὲν σταματήσατε πρῶτα;

—"Εμπρὸς λοιπὸν τί ζητᾶτε; γιατί θέλατε νὰ σταμα- τήσω πρῖν...

"Ο Ριχάρδος τὸν κύτταξε κατάπληκτος.

—Μποροῦν νὰ γίνουν θαυμάσιες «δουλειές» μέσα στὰ ἐστιατόρια, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ γεύματος: ἀλλ' ὅταν βρί- σκει κανὶς κάτι ἀνθρώπους σὰν καὶ σὰς!... Διάβολε τρέ- χετε σὰν λαγός! λοιπὸν! "Ιδού ἐκεῖνο πὺ ζητᾶτε. Κι' ὁ κύριος Κόλλι ἐνεχείρησε στὸν Ριχάρδο ἕνα σεβαστὸ μέγεθος πορτο- φόλι.

—Τί; Τί εἶν' αὐτό;—ρώτησε ὁ Ριχάρδος—Ποῦ τὸ βρήκατε;

Κι' ἀνοίξε τὸ πορτοφόλι πὺ ἦταν γεμάτο χαρτονομίσματα.

Θεέ μου, τί κλέψατε;

"Ο κύριος Κόλλι μὴ καταλα- βαίνοντας μὲ ποιὸν εἶχε νὰ κάνῃ τόβαλε στὰ πόδια.

"Ο Ριχάρδος ξεαναγύρισε στὸ ἐστιατόριο μὲ τὴν ἰδέα νὰ παρα- δώσῃ τὸ πορτοφόλι στὴν ἀστυ- νομία.

Στὸν προθάλαμο τοῦ ἐστιατο- ρίου συνήντησε τὸν πατέρα της "Ελσας.

—Χαίρετε, κύριε Μάρι, τοῦ εἶπε:

—Γεῖά σου! ἀπήντησε ὁ κύριος Μάρι μὲ ἕναν τόνο φωνῆς ὀρεκτὰ θυμωμένο.

—"Ωραίος καιρὸς!.. ἐτόλμησε ὁ Ριχάρδος.

—Κακὸς καὶ ψυχρὸς. Μουρμούρισε ὁ γέρος.

—Σὰς συνέβη κάτι τὸ δυσάρεστο, κύριε.

—Βεβαίωτα! "Εχασα τὸ πορτοφόλι μου! Μάλιστα νομίζω πὺς μοῦ τὸ ἔκλεψαν στὴ γκαρνταρόμπα...

Τὴ στιγμή αὐτὴ ὁ Ριχάρδος σκίρτησε. "Εβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι καὶ εἶπε:

—Ἐπιτρέπατέ με.. καὶ τὸ ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ πατέρα της "Ελσας.

—Τί εἶν' αὐτό; Ποῦ τὸ βρήκατε;

—"Α! ἔκανε ὁ Ριχάρδος. Εἶδα τὸν κλέφτη τὴ στιγμή πὺ σὰς τὸ ἀφαιροῦσε καὶ ἔτρεξε καὶ τὸν ἔπιασα στὸν δρόμο!

—Σεῖς ἐκάνατε αὐτό;

—Βεβαίωτα! Εἶμ' ἕνας πολὺ ἐνεργητικὸς ἀνθρώπος. Δὲν ἔχασα οὔτε στιγμή γιὰ νὰ σκεφθῶ οὔτε νὰ φωνά- ξω νὰ πιάσουν τὸν κλέφτη... ἔτρεξα πίσω του, σὰν λαγός!

"Ο κύριος Μάρι γιὰ πρώτη φορὰ ἔδωσε προσοχὴ στὸ νέο.

—Διάβολε! ξεφώνησε. Δὲν θὰ ἐπίστευα ποτὲ πὺς ἐσεῖς θὰ ἐκάρ-α ἕνα τέτοιο κατώρθωμα! Σὰς εἶμαι εὐγνώμων.

—"Ω! τίποτε! εἶπε ὁ Ριχάρδος μὲ μετριοφροσύνη.

—Τί λέτε! γιὰ μένα αὐτὸ τὸ πορτοφόλι εἶναι τὸ πᾶν, γιατί περιέχει διαφορὲς πολύτιμες σημειώσεις.

—"Α! μὴ πὺ βρισκόμαστε μαζί, θὰ ἤθελα νὰ σὰς ζητή- σω.. θὰ ἤθελα νὰ ξέρω... πότε μπορῶ νὰ ἔλθω σπῆτι σὰς γιὰ νὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὴν κόρη σας.

—"Όταν θελήσετε, ἀγαπητέ μου, νέε, δταν θέλετε! Κι' ὁ κ. Μάρι ἀπομακρύνθηκε.

"ΟΡ χάρδος ἔτρεξε στὸ τραπέζακι πὺ τὸν περίμενε ἡ "Ελσα.

—"Ω! ἐπὶ ἄλλους, ἤλθες! Ποῦ ἦσαν τόση ὥρα! Νομίζω πὺς θὰ μάθης ἄλλη φορὰ νὰ μὴ πειτᾶς τ' ἀποτοίγαρο ἀπὸ τὸ παράθυρο.

—Κάθε ἄλλο, ἀγάπη μου, οὐτὴ τὴ στιγμή μοῦ φαίνεται πὺς τὸ καλὺτερο σῴσημα εἶναι νὰ ρίχνῃ κανεὶς τ' ἀπο- τοίγαρο ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ κάνῃ τὶς δουλειές του.

Σὲ θυὸ βδομάδες παντρεύτηκε ὁ Ριχάρδος τὴν "Ελσα;

Τὸ περιώριο τῆς ἱστορίας

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Ἡ ὥρα ντάμα καὶ τὰ τρία δύματά της. Ἡ Γκρέτελ πὺ ἐκέρδισε τὸν ἔρωτα μὲ τὸ πιστόλι.—Ἡ ὥραία Βαλιάνα πὺ ἔσωσε τὴν πατρίδα της.— Μονομαχία στὸ δικαστήριο, κ.τ.λ.

Στοὺς περασμένους αἰῶνας δὲν ἦσαν σπάνιες οἱ μονομα- χίες μὲ ἡρώιδες γυναῖκες. Ἡ τιμὴ, ἡ ξήλεια, ὁ ἔρως, πολλὲς φορὲς τὶς ἀνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ ὀ- ραῖα τῶν φορέματα καὶ τὰ καλλυντικὰ τῶν καὶ νὰ κατέβουν στὸ πεδίο τῆς τιμῆς ἐναντίον μιάς ἀντιπάλου ἢ καὶ ἀντιπάλου ἱππότη.

Περίφημη γιὰ τὶς μονομαχίες της ὑπῆρξε ἡ μαντάμ νε' "Ωμ- πινύ, ἡ εὐνοουμένη τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ. Αὐτὴ ἡ ὥραία ντάμα ἔ- στείλε στὸν ἄλλον κόσμον τρεῖς ἱππότες. Εἶχε θαυμαστὴ ἱκανότητα νὰ χτυπᾷ στὸ λαίμυ μὲ τὸ σπαθὶ τὴν καὶ νὰ κόβῃ κεφάλια μὲ τὰ ὅποια ἀργότερα στόλιζε τὸ δωμάτιό της.

Περίφημες ὅμως εἶναι οἱ περιτέλειες τῆς δεσποινίδος Γκρέ- τελ, πὺ ἔζησε στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνος.

Εὐνοουμένη στὴν ἐποχὴ τοῦ ρομαντισμοῦ. "Ενα βράδυ, στὴν ταράτσα πὺ ἀπλώνεται μπροστὰ σ' ἕνα σαλόνι χοροῦ καὶ στὴν ὀ- ποία ἡ Γκρέτελ κατέφυγε γιὰ νὰ πάρῃ λίγο ἀέρα, ἕνας νεαρὸς ἄ- ξιωματικὸς προσεφέρθη νὰ τῆς σηκώσῃ μὴ βεντάλια πὺ τῆς εἶχε πέσει ἀπὸ τὰ χεῖρα. "Αν ὁ δυστυχὴς μπορούσε νὰ φαντασθῇ, πὺς θὰ πλήρωνε ἀκριβὰ τὴν εὐγενική του αὐτὴ χειρομῖα, ἀσφαλῶς δὲν θὰ τόκανε. Ἀλλὰ δὲν τὸ φαντάσθηκε καὶ αὐτὸ ὑπῆρξε ἡ καταστρο- φὴ του. Πράγματι, ἡ νεαρὰ Γκρέτελ ἠθέλησε νὰ τοῦ ξεπληρώσῃ τὴν ὑποχρέωση μ' ἕνα χαμόγελο. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὅμως τοῦ σα- λονιοῦ τὸν περιέμενε μὴ ἄλλη δεσποινὶς καὶ γι' αὐτὸ ὁ ἀξιωματικὸς ἔκανε νὰ φύγῃ ἀλλὰ ἡ δεσποινὶς Γκρέτελ τὸν συνεκράτησε:

—Δὲν θέλετε νὰ μὲ συνοδεύσετε στὸν κήπο; τὸν ρώτησε.

—"Οχι. Μοῦ εἶναι ἀδύνατον! ἀπήντησε ὁ ἀξιωματικὸς.

—Πῶς! "Ὡστε δὲν δέχεσθε τὴν παράκλησή μου; Αὐτὸ πρέπει νὰ ὑποθέσω;

—Δὲν πρέπει νὰ τὸ ὑποθέσετε, ἀλλὰ νὰ εἰσθε βεβαία.

Τὴν ἰδια στιγμή ἀκούσθηκε ἕνα γερὸ χαστούκι στὸ μάγουλο τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ ἡ Γκρέτελ τοῦ προσέειπε:

—"Αν δὲν εἰσθε δειλὸς, μπορεῖτε νὰ χτυπηθῆτε μαζί μου.

Κι' ἀπεφάσισαν νὰ χτυπηθοῦν μὲ πιστόλι.

"Ο ὕβριστής, ἀξιωματικὸς ἔπρεπε νὰ χτυπήσῃ πρῶτος. Πυ- ροβολεῖ στὸν ἀέρα. Ἀλλὰ τι θὰ κάνῃ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἱπποτική αὐ- τῆ χειρονομία ἡ ὥραία Γκρέτελ; Θὰ καταφύγῃ, κλαίγοντας στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς; Οὔτε κατὰ διάνοιαν! Ἡ Γκρέ- τελ πυροβολεῖ καὶ μὲ τόση ἀκριβεία μάλιστα πὺς ὁ ἀξιωματικὸς σωριάζεται στὸ ἔδαφος. "Ὁ ἀξιωματικὸς μεταφέρθη τραυματισμένος στὸ σπῆτι τῆς Γκρέτελ πὺς βρισκόταν σὲ λίγη ἀπόσταση ἀπὸ τὸ μέρος πὺς χτυπήθηκαν. "Εστὶ ἐπὶ δυὸ δολοκλήρες ἐβδομάδες ἡ Γκρέ- τελ θὰ τὸν περιποιεῖται μόνη της καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν θεραπεία ὁ ἀξιωματικὸς θὰ ἔχῃ σαγηνευθῇ ἀπὸ τὴν ὀ- ραῖά νεά.

—Αὐτὴ τὴν φορὰ μὲ χτύπησε στὸ πόδι—σκέφθηκε ἡ- κείνος ἀνατριχιάζοντας—ἀργότερα μπορεῖ νὰ μὲ χτυπήσῃ στὴν καρδιά. "Υστερα ἀπὸ τὴν μονομαχίαν ἦρθε μὴ φλο- γερὴ ἀγάπη...

Ἡ ὥραία Βαλιάνα ἔζησε στὴν Φαέντσα τῆς Ἱταλίας τὸν δωδέκατον αἰῶνα. Πολλοὶ ἄρχοντες ἀπὸ τὶς γειτονι- κὲς πόλεις ζήτησαν νὰ τὴν παντρευτοῦν. Μπροστὰ τῆς παρήλασαν περίφημα σπαθιά καὶ ἀμύθητα πλοῦτη, ἀλ- λά ἡ καρδιά της δὲν συγκινήθηκε καθόλου.

"Ἦρθε ὅμως κι' ἡ ἡμέρα πὺ οἱ Φερεντάνοι ἐπετέ- θσαν ἐναντίον τῆς Φαέντσας. Οἱ κάτοικοι ἐφώνησαν ἀ- μέσως τοὺς ἀρχηγούς καὶ ἠμύνθησαν ὅπως μπορούσαν.

Ἐπρεπε ὅμως νὰ ἐκδικηθοῦν Κι' ἐνῶ γινόταν οἱ προε- τοιμασίες τῆς ἀντεπιθέσεως, ἦρθε ἀπὸ τὴ Ρώμη στὴ Φαέντσα ἕνας ὥραίος ἱππότης ἐπικεφαλῆς ἐνὸς μισθο- φοριοῦ στρατοῦ.

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

ὅπου τοῦκταναν μεγάλη ὑποδοχὴ οἱ κάτοικοι τῆς Φαέντσας.

Δυστυχῶς, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐπινυκίων, ὁ ἱππότης ἐγνώρισε τὴν ὥραία Βαλιάναν. Τὴν ἀγάπησε καὶ τὴν ζήτησε γιὰ γυναῖκα του. "Επειδὴ ὅμως ἠέπιθυμία του δὲν ἐξεπληρώθηγε καὶ ἡ Βαλιάναν ἠρνήθη, τότε ἐσκέφθη ἐκδίκηση.

"Ο ἱππότης ἐπετέθη ἐναντίον τῆς Φαέντσας καὶ ἐδήλωσε ὅτι θὰ τὴν κατέστρεφε ἂν δὲν ἐνομφρετο τὴν ὥραία Βαλιάναν.

Τότε ἡ Βαλιάναν παρήγγειλε στὸν ἱππότη πὺς κανένα αἰσθη- μα δὲν ἐνοίωθε γι' αὐτὸν ἀλλ' ἦταν πρόθυμη νὰ μονομαχήσῃ μαζί του κι' ἂν τὴν νικούσε τότε θὰ γινόταν γυναῖκα του. "Αν- ὅμως ἔχανε, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀμέσως τὸν ἀγῶνα ἐνάν- τιον τῆς πόλεως καὶ νὰ παύσῃ νὰ τὴν ἀγαπᾷ.

Πράγματι ἡ μονομαχία ὠρίσθη. Ἀλλὰ πὺς μπορούσε μὴ γυναῖκα νὰ νικήσῃ στὸ σπαθὶ ἕναν ἱππότη ξακουστὸ γιὰ τὰ κατορθώματά του; Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὕστερα ἀπὸ τὶς πρῶτες σπα- θιές ἡ ὥραία Βαλιάναν ἐνίκηθη.

Πολὺ εὐκολὴ νίκη καθὼς τὸ κατάλαβε κι' ὁ ἴδιος ὁ ἱππότης, ὁ ὁποῖος μὴ ὑπολόγιζον τὴν μονομαχίαν μὲ τὴν Βαλιάναν προσε- φέρθη εὐχαρίστως νὰ μονομαχήσῃ μὲ ἕναν ἄνδρα.

"Εκατὸ ἱππότες ἐπροχώρησαν γιὰ νὰ χτυπηθοῦν μὲ τὸν ἱσχυ- ρὸν ἀντίπαλον. Μάταια προσπάθειαι!

Ἡ Βαλιάναν ἐπλησίασε κρυφὰ ἕναν ἱππότη καὶ ἀρπάζοντάς του τὸ σπαθί του ἀπὸ τὴν μέση τὸν ἐβύθισε στὸ στήθος τοῦ ἱππότη τῆς Ρώμης κι' ὕστερα τὸν δόχ της.

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στὴν πόλι

Μὴ αἰματηρὴ μάχη συνήφθη, οἱ Φερεντάνοι κατε- τροπώθηκαν κι' ὁ ὥραίος ἱππότης μῆλκε στ

ΠΩΣ ΜΙΛΟΥΝ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Στο βασίλειο του Μπουργάντα μιλούσαν με τὰ... μάτια! Δηλαδή ματιές, σύντομες, ατελείωτες, λοξές, ίσιες, δεξιές, αριστερές, επάνω, κάτω, αποτελούν λέξεις.

Κι' όμως η γλώσσα αυτή είναι τελεία σ' όλες της τις λεπτομέρειες. Σε μᾶς συνηθίζεται η φράσις «μιλούν τὰ μάτια». Αλλά ακούσατε ποτέ σας κανέναν νὰ πῇ με τὰ μάτια του στην υπηρέτρια;

—Φέρε μου σὲ παρακαλῶ, ἕνα ποτήρι νερό;

Αὐτὸ ὅμως συμβαίνει στὸ Μπουργκάντα. Οἱ ῥήτορες κάνουν ἀτέλειωτους καὶ παθητικούς λόγους μόνον καὶ μόνον κυττάζοντας ἀδιάκοπα καὶ ἐπίμονα τὸ ἀκροατήριον.

Οἱ τυφλοὶ εἶναι... κωφάλαοι;

Οἱ ἀλήθιοι εἶναι πικτοί. Οἱ λοξές ματιές τους φημίζονται ὡς «ποικτικές ἐξάρσεις»!

Μόλις ἔφθασα στὸ Μπουργκάντα ἔνοιωσα τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ μάθω τὴν γλῶσσάν τοῦ τόπου. Πράγματι δὲν μοῦ ἦταν καὶ πολὺ δύσκολο. Στὴν ἀρχὴ ὅμως με διάφορες χειρονομίες καὶ μουγκρίσματα κατώρθωσα νὰ με ὠγηγῇσιν σ' ἕνα καθηγητὴ γλωσσῶν.

Αὐτὸς μ' ἐδίδασκε ἐντὺς συντόμου χρονικοῦ διαστήματος νὰ μιλῶ με τὰ μάτια στην ἐντέλεια. Ἡ τοῦλάχιστον ἔτσι ἐπίστευα.

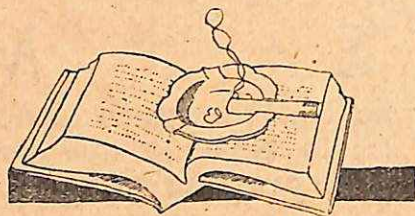
Ἀλλά, ἀλλοίμονον! Πόσο εἶναι ἀπατηλὲς οἱ ἀνθρώπινες αἰσθήσεις! Στὸ μεταξύ αὐτὸ ἐρωτεύτικα μὲν

ἀξιοπρεπὴ δεσποινίδα τῆς πόλεως. Ἀλλά δὲν ἐτόλμησα ἀμέσως νὰ τὴν πλησιάσω γιατί δὲν ἤξερα τὴ γλῶσσάν. Μόλις ὅμως ἔνοιωσα πὺς θὰ ἤμουν σὲ θέσι νὰ μιλήσω, ἀμέσως τὴν ἐπλησίασα γιὰ νὰ τῆς ἐξομολογηθῶ τὸν φλογερὸν ἐρωτὰ μου. Ὁ ἄρχιζα «Αἰμιλία μου (ματιὰ δεξιὰ καὶ κάτω) σ' ἀγαπῶ μέχρι τρέλλας (καὶ τὰ δυὸ μάτια πρὸς τὰ ἀριστερά καὶ ἐπάνω). Γιὰ σένα θάκανα οἰαδήποτε τρέλλα (ἀναποδογύρισμα ματιῶν ὥστε νὰ δείξω τὸ λευκὸ τους), Σ' ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω (μάτι μπουμπουνιού).

Ἡμουν βέβαιος πὺς εἶχα μεγάλη ἐπιτυχία. Ἀλλά πολὺ σύντομα ἐπέβη πῶς δὲν ἤξερα ἀκόμη οὐτὲ τὸ ἄλφα τῆς γλώσσῃς τοῦ Μπουργκάντα.

Μόλις ἡ Αἰμιλία μ' ἀφῆκε νὰ τὴν πλησιάσω καὶ μοῦ χомογέλασε μ' ἕναν τέτοιο τρόπο πὺς ἔδειχνε χίλιας δυὸ ὑποσχέσεις, ἐγὼ γιὰ νὰ τὴν χαιρετήσω τῆς ἔρριξα μιὰ «στριφογυριστὴ»

ματιὰ. Ἀλλ' ὡς φαίνεται ἔκανα κάποιον λάθος κι' ἀντὶ νὰ πῶ «καλημέρα, ὠραία μου Αἰμιλία» ἡ ματιὰ μου ἐξηγήθη «Πιά μέρα παίρνεις τὸ μπάνιο σου;»

Ἡ Αἰμιλία μ' ἐκύτταξε σαστισμένη. Ἐγὼ δὲ ἐξοκολούθησα φοβισμένος.

Ἀλλ' ἡ ἐρωτικὴ μου ἐξομολόγησις ὑπῆρξε σειρὰ ἀποτυχιῶν. Ἀντὶ νὰ τῆς πῶ φλογερὲς ἐρωτικὲς λέξεις πὺς τῆς εἰχα σκεφθῇ προηγουμένως κατῶρθωσα νὰ τῆς πῶ μερικὲς χυδαίες «Βρωμιάρα», «Θέλω ρυθμί», «ἀγαπῶ τὰ κρομμύδια μ' ὅλη μου τὴ ψυχὴ», «Πρέπει νὰ κοιμῶσαι στὴ ψάθα».

Ἀποτέλεσμα, ποῖο νομίζετε πὺς ἦταν; Ἡ Αἰμιλία ἐλυποθύμισε!

Ἐφυγα ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς. Φώναξα ἕνα ταξί.

—Στὸ σπίτι, ὁδὸς Σφυρίχτρα 23 εἶπα με τὰ μάτια στὸν σωφφέρε. Διάβολε! Πάλι ἔκανα λάθος!!!

—Κάνετε εἴκοσι τρεῖς φορές τὸν γυρὸ τῆς πόλεως ἐκατάλαβε ὁ σωφφέρε.

Εἴκοσι τρεῖς φορές τριγυρίσαμε τὴ πόλιν. Ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὡς τὰ μεσάνυχτα βρισκόμουν στὸ Ταξί καὶ γύριζα μ' αὐτὸ σὰν τρελλός.

Ὁ Θεὸς ἔκαμε καὶ τοῦ σῶθηκε ἡ βενζίνη κι' ἔτσι ἐσταμάτησε. Τοῦ πληρώσανα διακόσια ἐννεήντα πέντε φράγκα!

Ἐφυγα τρέχοντας. Μιὰ ὥρα ἀργότερα πῆρα τὸ τραῖνο φεύγοντας σὰν δαιμονισμένος ἀπὸ τὸ κατараμένο ἔκείνο βασίλειο τοῦ Μπουργκάντα.

Κ. ΚΑΜΠΙ

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

—Οἱ κάλτσες με τὴν μορφή πὺς ἔχουν σήμερον ἐνεφανίστηκαν κατὰ τὰ μέσα τοῦ 16ου αἰῶνος χάρις στὴν ἐφεύρεσι τῆς πλεκτικῆς μηχανῆς τοῦ Οὐίλλιαμ λή.

—Οἱ ἀγγλοὶ ὅμως δὲν ἐνθουσιάστηκαν καθόλου ἀπ' αὐτὲς καὶ πάρα πολὺ λίγοι ἐσπευσαν ν' ἀγοράσουν. Ἀπελπισμένοι ἀπὸ τοὺς πατριώτες τους ὁ λή, πῆγε στὴ Γαλλία, με τὴν ὑποστήριξη δὲ τοῦ πλεκτικῆς μηχανῆς τοῦ Οὐίλλιαμ λή.

—Οἱ ἀγγλοὶ ὅμως δὲν ἐνθουσιάστηκαν καθόλου ἀπ' αὐτὲς καὶ πάρα πολὺ λίγοι ἐσπευσαν ν' ἀγοράσουν. Ἀπελπισμένοι ἀπὸ τοὺς πατριώτες τους ὁ λή, πῆγε στὴ Γαλλία, με τὴν ὑποστήριξη δὲ τοῦ πλεκτικῆς μηχανῆς τοῦ Οὐίλλιαμ λή.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

ΖΙΖΗ.—Λουί! Γιὰ κύτταξε αὐτὸν τὸν τύπο πὺς κάθεται κοντὰ στὸ παράθυρο.

ΛΟΥΙ.—Αἰ τί συμβαίνει;

ΖΙΖΗ.—Μ' ἔχει φάει μ' τὶς ματιές του.

ΛΟΥΙ.—Καλὰ. Στὸν πρῶτο σταθμὸ θὰ τὸν ὑποχρεώσω ν' ἀλλάξῃ βαγόνι.

ΖΙΖΗ.—Ὅχι καὶ μὲν.

ΛΟΥΙ.—Ναί.

(Τὸ τραῖνο σὲ λίγο στέκεται.)

ΛΟΥΙ.—(σκύβοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο).

Κύριε ἐλεγκτὰ! Ἐλάτε μέσα σὰς παρακαλῶ. (ὁ ἐλεγκτὴς ἀνεβαίνει στὸ βαγόνι).

ΛΟΥΙ.—(δείχνοντας τὸν τύπο πὺς ἐνοχλοῦσε τὴν Ζιζή.) Κύριε ἐλεγκτὰ ὁ κύριος αὐτὸς ταξιδεύει σὲ βαγόνι πρῶτης θέσεως ἐνῶ ἔχει εἰσιτήριο δευτέρας.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—(μανιώδης) Ἀλλὰ κύριε!

Ὁ ΕΛΕΓΚΤΗΣ.—Δεῖξτέ μου τὸ εἰσιτήριό σας. (ὁ κύριος βγάζει τὸ εἰσιτήριό του τὸ ὁποῖον πραγματικὰ εἶνε δευτέρας θέσεως).

Ὁ ΕΛΕΓΚΤΗΣ.—Περᾶστε στὸ ἄλλο βαγόνι σὰς παρακαλῶ, τῆς δευτέρας θέσεως.

(Ὁ ἐλεγκτὴς καὶ ὁ κύριος βγαίνουν).

ΛΟΥΙ.—Νὰ σοῦ δείξω ποῖος εἶμαι ἐγὼ!

(Ἡ Ζιζὴ κυττάζει τὸν Λουί με θαυμασμό).

Τέλος τὸ τραῖνο φτάνει στὸ Παρίσι καὶ ὅλοι οἱ ἐπιβάτες κατεβαίνουν καὶ προχωροῦν πρὸς τὴν ἐξοδο).

ΖΙΖΗ.—Αἰ...

ΛΟΥΙ.—Τί συμβαίνει;

ΖΙΖΗ.—Ὁ τύπος ἐκεῖνος μᾶς περιμένει!

ΛΟΥΙ.—Καλὰ. Στάσου μιὰ στιγμή ἐδῶ (προχωρεῖ ζωντὰ πρὸς τὸν κύριο, ὁ ὁποῖος προχωρῶντας κι' αὐτὸς πρὸς τὸν Λουί βγάζει τὸ καπέλλο του καὶ τὸν χαιρετᾷ. Ὑστερὰ τοῦ λέει χαμογελώντας:

—Δὲν εἶμαι θυμωμένος μαζί σας γιὰ τὸ μικρὸ μας ἐπεισόδιο. Θέλω ὅμως νὰ μοῦ ἱκανοποιήσετε τὴν περιέργειά μου. Πὺς ἔρατε ὅτι τὸ εἶχα εἰσιτήριο δευτέρας θέσεως;

ΛΟΥΙ.—Ἀκούσατετο φίλε μου: τὸ εἰσιτήριό σας εἶχε τὸ ἴδιο χρῶμα με τὸ δικό μου!.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁταν ὁ Φουκιέ-Τενβίλ καὶ τὰ ἄλλα δεκαεξὲς μέλη τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Διακηνηρίου ὠδηγοῦντο εἰς τὴν λαίμητόμον, ὁ λαὸς τοὺς ὕβριζε κατὰ τὴν διάβασίν των.

Ὁ Φουκιέ-Τενβίλ, ὁ τρομερὸς δημόσιος κατήγορος τοῦ Δικαστηρίου, στρεφθεὶς πρὸς τὸν πληθὸν, ἐφώνησε:

—Λαε! Χάνεις τοὺς καλλιτέρους σου φίλους.

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Ἐνα βρῖδου τοῦ 1647, δυὸ καβαλάρηδες σταμάτησαν στὸ Ραμπουλιέ τῆς Γαλλίας, μπροστὰ στὸ Παντοχεῖο «Τὸ ἔσπεμμένο Παγῶνι». Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔμοιαζε σὰν ἱππότης κι' ὁ ἄλλος σὰν ὑπηρέτης του.

Ὁ ξενόδοχος τοὺς ὑποδέχθηκε με μεγάλη εὐγένεια, ὠδήγησε τ' ἄλογα στὸν σταθλο κι' ἔπειτα τοὺς ἐτοίμασε πλουσιώτατο δείπνον. Τέλος ἐπῆγαν στὸ δωμάτιό τους ὅπου ἔκαινε δυνατὴ φωτιά. Κι' ἐνῶ ὁ ξενόδοχος γιὰ νὰ τοὺς περιποιηθῇ περισσύτερο, ἔβαζε κι' ἄλλα ξύλα στὴ φωτιά, ὁ εὐγενὴς εἶπε στὸν ἱπποκόμο του.

—Ἰουστίνε, πάρε, σὲ παρακαλῶ τὸ ἕνα μου μάτι καὶ βάλε το μέσῳ σ' ἕνα ποτήρι με νερό ὡς αὔριο τὸ πρωῒ!

Ὁ ξενόδοχος, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, σάστισε. Ἡ σαστιμάρα του δὲ μεγάλωσε ὅταν γυρίζοντας, εἶδε τὸν ξένο του νὰ χώνη τὰ δυὸ του δάχτυλα καὶ νὰ βγάξῃ πραγματικὰ τὸ ἀριστερό του μάτι.

Κατόπιν, ὁ ξένος κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ εἶπε τοῦ ἱπποκόμου του.

—Βγάλε μου τώρα τὸ πόδι μου, γιατί μ' ἔκανε νὰ πονέσω πολὺ σήμερα.

Κατάπληκτος πάλι ὁ ξενόδοχος, εἶδε τὸν ὑπηρέτη νὰ βγάξῃ πραγματικὰ τὸ ἕνα πόδι τοῦ κυρίου του καὶ νὰ τὸ ἀκουμπᾷ σὲ μιὰ γωνία.

—Τώρα πάλι, εἶπε ὁ ξένος, βγάλε μου τὸ ἕνα μου χέρι γιὰ νὰ κοιμηθῶ πιὸ ἀναπαυτικὰ!

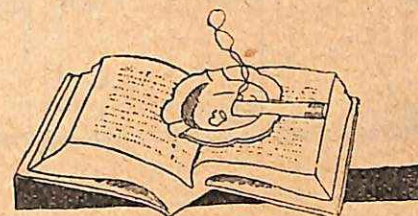
Ὁ ξενόδοχος ὀρθάνοιξε τὰ μάτια του καὶ εἶδε τὸν ἱπποκόμο νὰ βγάξῃ τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ κυρίου του καὶ νὰ τὸ τοποθετῇ κοντὰ στὸ βγαλμένο πόδι. Στὸ μεταξύ αὐτὸ, ὁ ξένος εἶχε ἀντιληφθῇ τὴ μεγάλη κατάπληξή τοῦ ξενόδοχου. Θέλοντας λοιπὸν νὰ διασκεδάσῃ μαζί του, γύρισε καὶ εἶπε στὸν ἱπποκόμο του:

—Τώρα, ἐπειδὴ μ' ἔχει πιάσει γερὸς πονοκέφαλος, κάνε μου τὴ χάρι νὰ μοῦ ξεβιδώσῃ τὸ κεφάλι μου!

Μόλις ἀκούσε τὰ τρομερὰ αὐτὰ λόγια ὁ ξενόδοχος, χωρὶς νὰ καθίῃ νὰ ἰδῇ περισσύτερα, βέβαιος πὺς πὺς εἶχε νὰ κάνῃ με τὸν ἴδιο τὸ διάβολο, τῶρα σὲ πόδια κατατρομαγμένος, κατακυλώντας στὰ σκαλοπάτια καὶ ἐξοφλίζοντας ἐξορκισμούς. Οἱ ταξιδιώτες εἶχαν ἐκκαρδίσει στὰ γέλια κι' εἶδαν κι' ἔπαθαν κατόπιν γιὰ νὰ τὸν καθουχάσουν καὶ νὰ τὸν πείσουν πὺς δὲν ἦταν... φάντασμα! Ὁ παράδοξος ἐκεῖνος ἄνθρωπος πὺς εἶχε τὸ ψεύτικο μάτι, τὸ ψεύτικο πόδι καὶ τὸ ψεύτικο χέρι ἦταν ὁ... γάλλος στρατάρχης Ζοζὲ ντε Ραντζῶ.

Ὁ στρατάρχης αὐτὸς ἦταν ὁ ἀληθινὸς ἥρωας. Κατὰ τὴν πολιορκία τοῦ Ντῶ, εἶχε χάσει τὸ ἕνα του μάτι καὶ τὸ ἕνα του πόδι. Κατὰ τὴν ἱστορικὴ δὲ μάχη τοῦ Ἀλλὰς, ἔχασε τὸ ἕνα πόδι καὶ τὸ ἕνα χέρι τὰ ὁποῖα ἀντικατέστησε, ὅπως καὶ τὸ μάτι του, με ψεύτικα. Ἐν τέλει κατὰ τὴν μάχη τοῦ Ἀννεκούρ, βρισκόμενος στὴ πρώτη γραμμή, εἶχε τραυματισθῇ τέσσερες φορές.

ΜΟΥ ΤΡΥΠΗΣΕΣ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

σίωσή μου στὸν ἄνδρα μου. Σήμερα δμως τὸν μισῶ, τὸν περιφρονῶ καὶ τὸν συχαίνουμαι!

Ὁ κόμης Φύλεκ ἀκούει τὰ λόγια τῆς ἀρχόντισσας, μὰ δὲν λιγοκαρδίζει.

—Ἐ, σύντροφοι! φωνάζει. Ἐμπρὸς ἐτοιμασθῆτε. Μᾶς περιμένει ἡ ἀρχόντισσα. Ποῦ εἶναι ὁ ἀρχοντας τοῦ Γκέντο;

—Εἶναι μεθυσμένος καὶ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

—Γρήγορα, σελλῶστε τ' ἄλογα νὰ τρέξουμε στὸν πύργο.

Ἡ συνοδεία φτάνει κάτω ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Γκέντο. Τώρα εἶναι σκοτάδι καὶ συνεφιά, ἀγρία σφυρίζει ὁ ἀνεμος.

—Καλησπέρα, ἀγαπημένη μου, βασιλισσα τῆς καρδιάς μου! λέει ὁ κόμης στὴν ἀρχόντισσα. Ἐρχομαι νὰ σὲ πάρω!

—Κάνεις λάθος κόμη, ἀπαντᾷ περήφανα ἡ ἀρχόντισσα. Ἀδίκως ὁ κόμης σου. Ἐρχεσαι πολὺ ἀργά. Γιατὶ τώρα πὺς μ' ἐκέρδισες μ' ἔχασες γιὰ πάντα. Ἐκτὸς ἀν μπορέσης νὰ μ' ἐκέρδισῃς πάλι, σύμφωνα με τὴ συνθήκη, με τὸ σπαθί σου. Ἐπάνω στὴν αἰθούσα τῶν ὅπλων θὰ κριθῇ ὁ ἀγῶνας. Κάποιοι γεναῖοι ἱππότες θὰ βρεθῇ νὰ πολεμήσῃ γιὰ χάρι μου...

Ἀλληλοκυττάζονται βουβοὶ οἱ ἱππότες καὶ κανένας δὲν τολμᾷ νὰ μιλήσῃ. Μὲ ἀργὸ βῆμα ἀνεβαίνουν στὴ μεγάλη αἰθούσα.

—Τὸ σπαθί μου εἶναι μοναδικὸ καὶ ὁ θώρακάς μου εἶναι χαλύβδινος λέει ὁ κόμης. Ποῦ εἶναι ἡ ἀρχόντισσα;

Ἀπ' τὴν πόρτα ξεπροβάλλει ἕνα φαν ἕνας κομπὸς ἱππότης. Κρατᾷ ἕνα σπαθί στὸ χέρι, φορεῖ κράνος πὺς τοῦ κρύβει τὸ πρόσωπο, μὰ δὲν ἔχει σκεπασμένο με τὸν θώρακα τὸ στήθος του. Τότε ὁ κόμης γελῶντας, δασταυρώνει τὸ σπαθί μαζί του καὶ τὸν τρυπᾷ πέρα—πέρα.

—Ἀλλοίμονο! ἀναστενάξε πέφτοντας ὁ ἱππότης. Γιὰ δεύτερη φορά μοῦ τρύπησε τὴν καρδιά μου!

—Φέρετε πιὸ κοντὰ τὰ φῶτα, βροντοφωνεῖ ὁ Φύλεκ.

Σηκώνει τὸ κράνος τοῦ ἱππότη καὶ ἀντικρῶνται τὸ πρόσωπο τῆς ἀρχόντισσας τοῦ Γκέντο!

Μὲ πόδια πὺς τρέμουν, κατεβαίνει ὁ κόμης τὶς σκάλες τοῦ πύργου. Τὰ φῶτα σβύνουν. Γύρω βασιλεύει σκοτεινιά. Κι' ὁ ἀνεμος φυσᾷ ἀγρία...

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΠΑΡΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τέλος! Ο κεντοβίλ έμπηκε στη σάλλα έτρεξε προς αυτόν, και του είπε μερικά λόγια με χαμηλή φωνή: «Οτιτό άνάκτορον Σαίν-Πώλ, κατελήφθη! δλες οι πόρτες έφυλάγοντο. Η φρουρά, παρεδιδόταν χωρίς τουφέκια».

— Επὶ τέλους! Έβρυχήθη Γιάννης ο 'Ατρόμητος.

— Έχάθηκα! Είπε δυνατά ο δούξ της 'Ορλεάνης. Γιάννης ο 'Ατρόμητος, έπροχώρησε προς τον βασιλέα, ο οποίος τον είδε να έρχεται σαν τό φάσμα της καθισρέσεώς του. 'Ο δούξ της Βουργώνης έσήκωνε τώρα τό χέρι του...

Τήν στιγμήν εκείνην μιά πόρτα πούηταν πίσω από τον θρόνον άνοιξε... Μιά νεαρή κόρη ένεφανίσθη. Ήτο ή 'Οδέττη του Σιαμπέρ.

Κατά την στιγμήν πού έρχιζε τό συμβούλιον ή 'Οδέττη βρισκόταν στο διαμέρισμά της, όταν είδε εαφνικά να μπαίνει ένας άνδρας τό όποιου ή θεά την έκαμε να φρικιάση! Τά μάτια του, έξαιρετικά λαμπερά, της προξενούσαν μιά αποστροφή. Τό μειδίαμα του την έπάγωνεν. Ήτο ο Σαϊτάνο.

Πώς μπήκε στο άνάκτορον του Σαίν Πώλ; Και πρό παντός πώς ξέφυγε την προσοχήν γενναίου 'Ονορέ Σιαμπέρ; Ίσως να έγνώριζε τους πύργους, τις πόρτες, τις απόκρυφες διόδους του άνακτόρου.

— Ποιος είσθε κύριε; ρώτησε ή 'Οδέττη πού κατώρθωσε να συγκρατήση τα ταραγμένα της νεύρα.

— Ένας φίλος του βασιλέως! άπήντησε ο Σαϊτάνο. Ή μάλλον, για να είμαι ακριβέστερος ένας έχθρός του έχθρου του βασιλέως.

— Τι θέλετε; Ξαναρώτησε ή 'Οδέττη πλησιάζοντας προς τό τραπέζι όπου είχε ένα κουδοβι, έτοιμη να καλέση βοήθεια.

— Αφήστε το ήσυχο, είπεν ο Σαϊτάνο, πού φαίνότανε σαν να διάβαζε στην σκέψη της νεαρής κόρης! Έρχομαι, να σώσω τον βασιληά, ή μάλλον έρχομαι να σας δείξω πώς πρέπει να τον σώσετε. Ή καλύτερα άκόμη, έρχομαι να σας δείξω με ποιο τρόπο θα έμποδίσετε τον θρίαμβον του έχθρου του βασιλέως, πού είναι και δικός μου έχθρός!

Ή 'Οδέττη είχε αναλάβει όλην την ψυχική της γαλήνη! Δέν σκεπτόταν παρά μόνον τον βασιλέα, πού ίσως τόσοι άλλοι μισούσαν, αλλά τον όποιον αυτή είχε ταχθή ν' αγαπά σαν πατέρα της.

— Έχετε ένα έχθρόν; ρώτησε πλησιάζοντας τον Σαϊτάνο.

— Τόν έχθρόν του βασιλέως!

— Τι σας έκανε;

Ή βασίλισσα της Γαλλίας Ίζαμπά, σύζυγος του τρελλού βασιλέως Καρόλου του βου σέρνει στα δίχτυα της τον δούκα του Νεβέρ Γιάννη 'Ατρόμητον του ζητεί να σκοτώση τον πατέρα του και τη γυναίκα του και του επιβάλλη αν και ήταν παντρεμένος, να παντρευτή την Λωράνς ντ' 'Αμπρεν. Έπειτα εκείνος την έμαχαίρωσε, άφου τό δηλητήριο πού είχε δώσει στη βασίλισσα ο μάγος Σαϊτάνο δέν την έσκότωσε. 'Ο μικρός ίππότης Χαρντί Πασσαβάν πού επενέβη, συνελήφθη και οδηγήθη στον μάγο Σαϊτάνο πού ήθελε να κάνει πειράματα μ' αυτόν πού ήταν λιτόθυμος και τον νόμιζε πεθαμένο, κι' άλλους τρεις νέους. 'Ο Χαρντί τους έλευθέρωσε, αλλά ξανασυνελήφθη κι' εκλείσθη από τον δούκα στη φυλακή. Τήν Λωράνς την πήρε ο Σαϊτάνο, την κόρη της Ροζελίς την έστειλαν εις ένα μακρινό χωριό να την εκθέσουν προς υιοθεσίαν. Τήν συνήντησε ή δούκισσα της 'Ορλεάνης, ή όποία την παρέδωσε στον Σιαμπέρ και την ανέθρεψε ως κόρη του υπό τό όνομα 'Οδέττη. Μιά μέρα πού πήγε στον πύργο τους ο τρελλός βασιλεύς και την είδε, συνήλθε. Τήν έπηρε στην αύλή και ή Ίζαμπά πού ζήλησε φρικισθη να την εκδικηθή. 'Ο Γιάννης 'Ατρόμητος ο πατέρας της πού δέν έσκότωσε την γυναίκα του, άπεράσει ανήτην κάνει έρωμένη του. Ή 'Οδέττη — Ροζελίς πού δέν θυμόταν τίποτε από την παλιά της ζωή μιά μέρα έμαθε ότι στις φυλακές ήταν ένας νέος δόν έλευθέρωσε και του έδωσε ένα σπαθί, χρήματα και φορέματα. 'Ο Χαρντί πήγε στο Σαϊτάνο κι' εκείνος του είπε ότι ή Ροζελίς και ή Λωράνς πέθαναν. Φεύγοντας από κεί περνούσε από ένα μπάρο, όπου μιά νέα του ζήτησε βοήθεια. Του επέτέθησαν τέσσερες άνθρωποι του Γιάννη 'Ατρόμητου και τον έσωσε ο δούξ της 'Ορλεάνης. Άλλ' εκείνοι τό ανέφεραν στον κύριό τους, κι' έστειλε τρεις να σκοτώσουν τον Πασσαβάν πού φυγε για ταξίδι και διέταξε τα στρατεύματά του να μπουν στο Παρίσι. Αυτά όλα τά άκουγε ή γυναίκα του, αλλά δέν μπόρεσε να τον μεταπεισή. Με όλον του τον στρατό παρουσιάσθη στο αύ και τον επανέστα. Τησε και την ήμέρα πού θα γινόταν τό συμβούλιο κατέλαβε τό άνάκτορον του Σαίν-Πώλ.

βασιλέα, δέν είναι έτσι;

— Υπήρξε καλός, γεναιόφρων για μένα... Άλλά ως μην μιλούσε για αυτό. Ναί, αγαπώ τον βασιλέα Κάρολον! Έγώ είμαι εκείνη πού τον συνεβούλευσα να θεραπεύση τό ταχύτερον την άθλιότητα του λαού.

— Δ'ν άμφιβάλλω! είπεν ο Σαϊτάνο.

— Με γνωρίζετε λοιπόν;

— Από πολύ καιρό, πολύ μακρινό καιρό... Και σας άκολουθώ βήμα προς βήμα στην ζωήν γιατί κάποια ήμέρα μπορή νάχω την ανάγκην σας. Άλλά θα δοΐμε άργότερα.

Και ή 'Οδέττη έφρικιάσε.

— Έμπρός, καλή κόρη, με φοβάσθε και μην δειλιάζετε. Άς εξακολουθήσωμεν. Άν αγαπάτε τον βασιλέα, όφείλετε να μισήτε εκείνον πού θέλει να σκοτώση τον βασιλέα.

Ή 'Οδέττη ωχρίασε.

— Δέν μισώ κανένα, είπεν! Άλλά αισθάνομαι ότι θα μισώ εκείνον πού θα κάνει κακό στον βασιλέα, πού με μετοχειρίσθη σαν κόρη του, και ο όποιος έλευθέρωσε εύκόλως...

Και έσταμάτησε. Μιά κοκκινάδα ανέβη στα μάγουλά της.

— Έλευθέρωσε ποιόν; ρώτησε ο Σαϊτάνο. Είναι ή δευτέρα φορά πού τό λέτε.

— Άς μη μιλάμε γι' αυτό, είπεν αποφασιστικά ή 'Οδέττη, και πέστε μου μόνον τό όνομα του ανθρώπου πού είναι

ο έχθρός του βασιλέως.

— Έκείνος πού θέλει να τον σκοτώση, άπήντησε ο Σαϊτάνο, και ετοιμάζεται να τον σκοτώση. Είναι ο Γιάννης ο 'Ατρόμητος, δούξ της Βουργώνης! Τήν στιγμήν αύτήν ο βασιλεύς ο δούξ της 'Ορλεάνης και οι φίλοι των είναι συγκεντρωμένοι στην μεγάλην αίθουσαν, δέν είναι ίσως ο βασιλεύς, της Γαλλίας δέν θα όνομάζεται Κάρολος ο δός. Άμφιβάλλετε; Νομίζετε ότι τό άνάκτορον Σαίν Πώλ, φυλάγεται καλά; ότι ο βασιλεύς περιτοιχίζεται από άνδρες άφωσιωμένους σ' αυτόν; Έ! λοιπόν, έλάτε να ζήτε.

Τήν άρπαξε από τό χέρι, την έσυρε, ένω εκείνη φρικιούσε, προς τό παράθυρο από τό όποιο είδε ότι οι έχθροι του Γιάννη 'Ατρόμητου ήταν κύριοι των άνακτόρων.

— Τι βλέπετε;

— Τήν σημαίαν της Βουργώνης! Είναι λοιπόν αλήθεια... Βλέπω χιλιάδες άνδρες πού φέρουν τον σταυρόν του Άγίου Άνδρέου... Κι ή φρουρά του βασιλέως άφωπλισμένη. Άς τρέξωμεν κύριε. Μαντεύω σε σας μιά δύστηνη, πού δέν μπορώ να έξηγήσω αν έρχεται από τον Άνδην. Για όνομα του θεού, σας έξορκίζω να βάλετε την δύναμή σας αυτήν στην ύπηρεσίαν του βασιλέως.

— Μόνο σεις μπορείτε να τον σώσετε, είπεν ο Σαϊτάνο γελώντας.

— Πώς; Πέστε μου; Πώς;

— Είσθε έτοιμη;

— Για όλα.

— Έ, λοιπόν, θα μπήτε στην αίθουσα του Συμβουλίου! Δέν θα κυττάζετε κανένα! Με άκούσατε; θα προχωρήσετε κατ' ευθείαν προς τον δούκα της Βουργώνης! θα του χαμογελάσετε...

— Θα του χαμογελάσω εγώ; Σ' αυτόν τον πρόδότην;

— Πρέπει, για να σώσωμεν τον βασιληά. Θα του χαμογελάσετε λοιπόν, και θα

του πείτε εκείνο πού σκέπτεται ή καρδιά σας. Δηλαδή μόνον αυτό. «Έκείνος πού θα προσβάλη τον βασιλέα δέν θα αγαπηθή ποτέ από μένα».

Ή 'Οδέττη ήταν ή προσωποποίηση της άθωότητος. Άντελήφθη όμως άμέσως ότι κάτι τό ύπουλο, και τό τρομερό ύπήρχε στα άπλά κατά τό φαινόμενο λόγια αυτά, και αισθάνθη ότι έκοκκινίζει από ντροπήν. Έφερε τά δυό της χέρια στην καρδιά, σαν να ήθελε να συγκρατήση τά σκιτήματά της.

— Σε λίγα λεπτά, είπεν ο Σαϊτάνο, Γιάννης ο 'Ατρόμητος θα μπήση τους ευγενείς του στην αίθουσα! Θα άποφασίστη τότε τό συμβούλιον ότι ο δούξ της 'Ορλεάνης έσπατάλησε τον δημόσιον θησαυρόν, και θα τον καταδικάσουν εις θάνατον! Θα άποφασίσουν ότι τό βασίλειον δέν μπορή ν' άφεθή στα χέρια ενός τρελλού και ο Κάρολος θα όδηγηθή σε κάποιο μοναστήρι, όπου θα του κόψουν τό μάλια, έκτός αν τον καταδικάσουνε κι' αυτόν εις θάνατον.

— Θεέ μου! θεέ μου! είπε έξαλλη ή 'Οδέττη! Είναι δόλα αυτά δυνατά;

— Γιάννης ο 'Ατρόμητος όνειρεύετε να ιδρύση μιά δυναστεία.

— Έ! λοιπόν! άς πηγαίνωμεν!., 'Οδηγήστε με.

Και ο Σαϊτάνο πράγματι ώδήγησε την 'Οδέττην από απόκρυφους δρόμους, από διαδρόμους πού φαίνότανε να γνωρίζει πολύ καλά, έως την μικρή πόρτα, από την όποιαν

ήταν, ένω ήταν έτοιμος να δράση! Αυτό τό άνέβλεπε να τό έξετάση άργότερα, άλλ' όπως θα ίδούμε δέν μπόρεσε ο δυστυχής να τό διαφωτίση ποτέ.

Όσον άφορά τους όπαδούς του δουκός της Βουργώνης έκυτάχθησαν κατ' άρχάς με κατάπληξη! Πολλοί έπειδή έπίστεψαν ότι έπρόκειτο για μιά προσποίηση, έπροχώρησαν προς τον θρόνον. Γιάννης ο 'Ατρόμητος έγύρισε και τους έκεραυνόβόλησε με μιά ματιά. Υπεχώρησαν όλοι! Και όμως ο Πρύτανης μη άκούοντας τίποτε, μη βλέποντας τίποτε, άφωσιωμένος στα χειρόγραφα του εξακολουθούσε τον λόγον του.

— ΠΑΝΘΕΟΝ

— ΠΑΝΘΕΟΝ

— ΠΑΝΘΕΟΝ

— ΠΑΝΘΕΟΝ

— ΠΑΝΘΕΟΝ

αυτός ο ίδιος ο βασιλεύς είχε μπη.

Ή 'Οδέττη μπήκε χωρίς διαταγών.

Μερικά λεπτά ο Σαϊτάνο έμεινε εκεί και άκουγε σκυφτός, με τά μάτια σκοτεινά, με την όψιν συννεφιασμένη, όμοιος με τον Μεμφιστοφελή πού μελετάει κάποιαν πτώση άγγέλου.

— Πήγαινε! έμουργούρησε! Πήγαινε 'Οδέττη του Σιαμπέρ... Πήγαινε Ροζελίς... Πήγαινε να χαμογελάσης στον Γιάννη τον 'Ατρόμητον... στον πατέρα σου... Σ' είσαι εκείνη πού θα μου τον παραδώσης.

Γιάννης ο 'Ατρόμητος την ίδια στιγμή έβλεπε την 'Οδέττη του Σιαμπέρ. Τήν είδε να έρχεται προς αυτόν! Και εκείνη του χαμογελούσε... Έσταμάτησε άποτόμως στην θέση του άπολιθωμένως, σαν μαγευμένος από τό χαμόγελο εκείνο.

Τό σηκωμένο χέρι του έτοιμο να καθαιρέση τον Κάρολον, να τον κτυπήση, ίσως, κατεβάσθηκε άργά.

Ή διαταγή πού έπρόκειτο να δώση Έσβυσε στα χείλη του...

Ή 'Οδέττη σταμάτησε μπροστά του, κοντά του. Και χαμογελούσε και μουρμούριζε.

— Κύριε Δούξ τι πρόκειται να κάμετε; 'Οποιος προσβάλλει τον βασιλέα, δέν θα αγαπηθή ποτέ από μένα...

— Τι λέτε; τι λέτε; έφέλλισε Γιάννης ο 'Ατρόμητος ένω τό κεφάλι του φλεγότανε.

Άλλά ή 'Οδέττη έγύρισε προς τον βασιλέα, και του έδειξε τον δούκα της Βουργώνης.

— Μεγαλειώτατε, είπεν ίδου ένας πιστός και νομιμόφρων δούξ, πού θα μάς υπερασπισθή αν παρουσιασθή άνάγκη.

— Μεγαλειώτατε, είπεν Γιάννης ο 'Ατρόμητος, είναι ή καθαρά αλήθεια, είμαι δολοκλήρος στις διαταγές σας!...

Αυτή ή φωνή του ξέφυγε γιατί είχε μεθύση από κείνο πού νόμιζε πως έμάντευσε στα λόγια της 'Οδέττης. Λησμονούσε την εκδίκησιν, την φιλοδοξίαν, την κυρίαρχον δύναμιν, άπεθαύμαζε την 'Οδέττην. Έκείνη έπληρώισε προς τον θρόνον και έστήριξε τρυφερά τό χέρι της στον όμιον του βασιλέως χωρίς να ενδιαφέρεται για τους κανόνες της έθιμοτυπίας και για τον σεβασμό πού όφείλετο στον βασιλέα. Και συγχρόνως κάρφωσε τό τόσο φωτεινό και καθαρό βλέμμα της επάνω στο δούκα της Βουργώνης.

— Ευχαριστώ, έκλαμ্পρότατε. Φανήκατε σαν ένας πράγματι ευγενής.

Ή δούξ υπεκλήθη φρικιών δολοκλήρος, θαμβωμένος και ψηθρίζοντας μέσα του.

— Αυτή μου άνήκει.

Ή Λουδοβίκος της 'Ορλεάνης είδε την γρήγορη αυτήν κίνησιν χωρίς να την καταλάβη. Είχε την έντύπωσιν ότι ξέφυγε από τον θάνατον.

Γιατί; Πώς μιά λέξη της νεαρής κόρης μπόρεσε να τάράξη τον Γιάννη τον 'Ατρόμητον, ένω ήταν έτοιμος να δράση! Αυτό τό άνέβλεπε να τό έξετάση άργότερα, άλλ' όπως θα ίδούμε δέν μπόρεσε ο δυστυχής να τό διαφωτίση ποτέ.

Όσον άφορά τους όπαδούς του δουκός της Βουργώνης έκυτάχθησαν κατ' άρχάς με κατάπληξη! Πολλοί έπειδή έπίστεψαν ότι έπρόκειτο για μιά προσποίηση, έπροχώρησαν προς τον θρόνον. Γιάννης ο 'Ατρόμητος έγύρισε και τους έκεραυνόβόλησε με μιά ματιά. Υπεχώρησαν όλοι! Και όμως ο Πρύτανης μη άκούοντας τίποτε, μη βλέποντας τίποτε, άφωσιωμένος στα χειρόγραφα του εξακολουθούσε τον λόγον του.

— ΠΑΝΘΕΟΝ

— ΠΑΝΘΕΟΝ

— ΠΑΝΘΕΟΝ

— ΠΑΝΘΕΟΝ

— ΠΑΝΘΕΟΝ

— ΠΑΝΘΕΟΝ

— ΠΑΝΘΕΟΝ

— ΠΑΝΘΕΟΝ

— ΠΑΝΘΕΟΝ

— ΠΑΝΘΕΟΝ

— ΠΑΝΘΕΟΝ

Ηδη ο δούξ της Βουργωνίας έδινε διαταγήν σ'τους όπα-
δούς του ν' αποσυρθούν.

Οί ευγενείς οί πιστοί στον βασιλέα, μέ τον Σαβοαγύ έ-
πι κεφαλής είχαν συγκεντρωθή γύρω στον θρόνον!

Όσον άφορά τον βασιλέα, αυτός ριγοϋσεν.
"Οχι από φόβον! Δέν είδε τίποτε από την σοβαράν σκη-
νήν αυτήν! Δέν ήξερε μάλιστα, ότι οί όπαδοί του δουκός
της Βουργωνίας μπήκαν άπειλητικοί στο άνακτορον του
Σαίν-Πώλ. Έδώ και λίγες μέρες αισθνόταν ότι ή σκέψις
του ξέφευγεν.

Η κρίσις έρχόταν! Τό δηλητήριο της παραφροσύνης
ένεργοϋσε.

Τό δηλητήριο, τό όποιον κατά την νύκτα της θυέλλης
είχε δώσει ο Σαΐτάνο στη βασίλισσα.

X X

ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ

Ο βασιλεύς κατελήφθη από παροξυσμόν παραφροσύ-
νης και μάταια οί θεραπευταί προσπαθοϋσαν νά τον κά-
νουν καλά. Η Όδέττι είχε πυρετόν. Ο δούξ της Όρλεάν-
νης ώχύρωσε τό άνακτορο Σαίν Πώλ, αλλά μάταια άνεζή-
τησε παντού την βασίλισσα. Η Ίζαμπώ είχε εξαφανισθή.

Έν τούτοις άν έμπαινε κανείς στο ιδιαίτερο διαμέρι-
σμά της κατά τās 15 Νοεμβρίου, θά την έβλεπε νά παίζη
μέ την τίγριδά της. Ήταν ντυμένη μέ μιά άσπρη ρόμπα,
τόσο διαφανή, πού φαινόταν ρόζ από τό χρώμα του θείου
της σώματος. Μέ γυμνό τό λαιμό και γυμνά τά μπράτσα,
ήταν ένα υπέροχο άγαλμα ωραιότητος και ένω μαστιγώνει
την τίγριδα μέ μανία, άτρόμητη από τό θυμό της, ψιθυρίζει
ταυτόχρονα.

—Όρλεάν, Μπερϋ, Βουργωνίς! Ποιός πρέπει νά πέση
πρώτος. Τους θέλω πεθαμένους. Μ' ένοχλοϋν και οί τρείς.
"Επίστευα γιά μιά στιγμή ότι Γιάννης ο Άτρόμητος ήταν
άντρας, Τρελλή πού ήμουν! Α, άν εύρισκα έναν άνδρα
πού νά μη φοβάται, έναν πού θά μπορούσε ν' αγαπηθή αλη-
θινά από μένα! Α, δέν υπάρχει κανείς. Και αυτοί οί τρείς
μ' ένοχλοϋν. Πώς θ' απαλλαγώ; Ρίχνονταςτόν ένα κατά του
άλλου. Ο Βουργωνίς θαλθή σέ λίγο. Θάρρη;
"Επήρε γλυκά κι' έδωσε στην τίγριδα.

—Λοιπόν; την έρώτησε.
Ποιόν από τους τρείς θά φά-
με πρώτον, αγαπημένη μου.
Τόν Όρλεάνης;

Την ίδια στιγμή έγγρα-
τούντο έλαφρά στην πόρτα
κι' έτρεξε ν' ανοίξη Ο Μπόα-
Ρεντόν ήτον εκεί.

—Θά έλθη; είπεν ή Ίζαμπώ
άσθμαίνοντας.

—Έρχεται! Νά τον!

Η βασίλισσα άνοιξε μιά
άλλην πόρταν στερεάν πού
όδηγοϋσε σέ ένα άλλο δωμά-
τιον εύρύχωρο και άδειο. Ή-
ταν τό διαμέρισμα της Ίμπε-
ρια. Η τίγρις συνειθισμένη
ρίχτηκε σέ αυτό μέ ένα πή-
δημα. Την ίδια στιγμή ή Ί-
ζαμπώ είδε τον Γιάννη τον
Άτρόμητον πού έμπαινε. Τού
έδειξε τό ένα από τά δύο φω-
τέϊγ και καθώς ύπεκλίνετο
εϋσεβάστως.

—Έμπρός είπεν εκείνη δέν
είναι ή βασίλισσα πού σάς
έκάλεσε νά ρθήτε έδώ... Εί-
ναι ή Ίζαμπώ! Είναι ή γυ-
ναίκα εκείνη, Γιάννη της
Βουργωνίς, πού σάς έδέχθη
μιά νύκτα του Ίουνίου, στην
άκρη μιάς μεγάλης σκάλας.
είναι ή ίδια πού σάς έφάνη
τότε σάν θεά, ή ίδια γυναίκα
μπρός στην όποιαν έτρέματε
από φόβος, ή ίδια πού σάς ά-
γαπούσε, Γιάννη της Βουργώ-

νης, ή ίδια εκείνη πού σάς ύπεσχάθη τό Στέμα του Καρο-
λομάγνου! ή ίδια στην όποιαν, σείς, πριν φύγετε γιά την
Ντιγιόν, όπου όφείλατε νά σκοτώσετε την γυναίκα σας
Μαργαρίτα Χαϊνώ είπατε «Δέχομαι».

Λοιπόν μην κάνετε τον κόπον νά τηρήσετε την έθιμοτυ-
πιαν και καθήστε μπρός στην Ίζαμπώ της Βαβαρίας.

Η έπίθεσις ήτο τρομερή.

Παιδών, λαχανιάζοντας από φρίκην ο δούξ της Βουρ-
γώνης είδε τον Μπούα Ρεντόν, πού άνοιξε και δείχνοντάς
τον στην βασίλισσαν μέ μιά ματιά έψέλλισε.

—Μέ καταστρέφετε Κυρία! αυτός ο άνθρωπος...

—Ο Μπούα Ρεντόν; Αλλά τά ξέρει αυτά. Παλή γι'
αυτόν Ιστορία. Ξέρει αυτό και πολλά άλλα πράγματα. Εί-
πεν ή Ίζαμπώ γελώντας και δείχνοντας τά δόντια της πού-
λαμπαν σάν μαργαριτάρια.

Ο Μπούα Ρεντόν ύπελογίζεται τόσον, όσον και ή
τίγρις μου.

Γιάννης ο Άτρόμητος, άνωρθόθηκε υπερίφανος, μέ μιά
φλόγα λύσσας στά μάτια.

—Καθήστε, είπεν ή Ίζαμπώ άπότομα. Και μην άσχο-
λείσθε πιά μέ τον Μπούα Ρεντόν πού βρίσκεται έδώ μόνον,
γιά νά κάνει τά καπρίτσια μου όπως ή Ίμπερια. Έτσι δέν
είναι λοχαγέ;

—Μάλιστα Μεγαλειότηή!

—Και άν σου έλεγα, γενναίέ μου, άν σου έλεγα βγά-
λε τό μαχαίρι σου και ξεκοιλιάσε τον δειλόν αυτόν πού
είπε ψέμματα κι' έφοβήθηκε θά τό έκामε; Πώς;

Ο Μπούα Ρεντόν χωρίς νά πη λέξη μέ μιά κίνηση άνέ-
κφραστα ήσυχη, έβγαλε τό μαχαίρι του κι' έπροχώρησε
κατ' εύθείαν στον Γιάννη τον Άτρόμητον. Εκείνος έκαμε
μιά ωραία χειρονομία. Έσταύρωσε τά χέρια σάν νά ένό-
μιζε προτιμώτερο ν' άφεθή νά σκοτωθή παρά νά υπερασπι-
θή έναντιον ενός έχθρου τόσον άναξίου του και μέ φωνή
ήσυχη είπε.

—Όταν μ' έκάλεσε ή Ίζαμπώ έπρεπε νά μην άμφι-
βάλλω ότι έπεφτα σέ μιά παγίδα.

—Τι είναι; έφώναξεν ή Ίζαμπώ στον Μπούα Ρεντόν
μέ την ίδια φωνή μέ την όποιαν μιλοϋσε προηγουμένως
στην τίγριν της! Τι θέλει νά πη αυτό; "Εξω! Κάτω τά
χέρια! Ποιός σου τό έπέτρεψε;... "Εξω! Και νά μη πα-

ρουισασθής άν δέ σέ κα-
λέσω.

Ο Μπούα Ρεντόν ύπεχώ-
ρησε μουρμουρίζοντας και έ-
ξαφανισθή. Η Ίζαμπώ γύρι-
σε προς τον Γιάννη τον Ά-
τρόμητον.

—Καθήστε, είπε μέ ένα
τόνον βραχνό, έ νω καθόταν
κι' ή Ίζα σε μιά πολυθρόνα.

Και όταν εκείνος έκάθισε.

—Μάθετε ότι είχα έκατό
φορές την εύκαιριαν νά σάς
κτυπήσω είτε μέ τό μαχαίρι,
είτε μέ τό δηλητήριο. Αν ή-
θελα τον θανάτόν σας από έ-
δώ και πολλά χρόνια δέν θά
μιλοϋσαν πιά γιά σάς. Η Ί-
ζαμπώ δέν έχει ανάγκη νά
στήση παγίδες.

Όταν την ένοχλή κανείς
σηκώνει τό δάκτυλο, τον δείχ-
νει στον θάνατον και ο άν-
θρωπος πέφτει.

Αυτό πρέπει νά είναι ά-
ληθινό, είπεν μέσα του Γιάν-
νης ο Άτρόμητος φρικτών—
Και μέ δυνατή φωνή είπεν—
Κυρία τό έτιδέχθηκα νά άκο-
λουθώτόν λοχαγόν σας μό-
νος, χωρίς συνοδεία χωρίς νά
πώ λέξιν σέ κανένα ότι έρχό-
μουν έδώ, δέν είναι άπόδειξη
της έμπιστοσύνης μου;

† Γ. ΣΟΥΡΗΣ

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

Τις προάλλες

Βολτάριζα
μέ τον σκύλλο
μου κάτω από τις

ψωραλέες λεδρες της λεωφόρου Άλεξάνδρας. Γιατί νά σάς
τό κρύψω; Ψάχναμε κι' οί δυό: Εκείνος γιά κινένα
κόκκαλο κι' έγώ γιά κανένα άποταίγαρο... Τίποτα διως:
ο άνεμος και οί συνάδελφοι τά είχε σαρώσει όλα.

—Απογοητευμένος τότε τράβηξα μέ τον Ρούντυ—έτσι λέ-
γανε τον σκύλλο μου—και καθήσαμε σ' ένα μάρμαρο

—Καϋμένε Ρούντυ... σήμερ σταθήκαμε άτυχοι, γύρισα
κι' είπα τό συντρόφο μου.

Εξαφια όμως κάποια φαινή ιδέα φώτισε τό πρόσωπο
του Ρούντυ: Ξεπετάχτηκε από τη θέση του και σέ λίγο
χάθηκε κατηφορίζοντας στο δίπλανό ρέμα.

—Πηγαίνει γιά καμιά κονσέρβα, διαλογίστηκε.

Πράγματι ο άφιλότιμος δέν άργησε νά έπιστρέψη μέ τη
λεία του: Ήταν ένα μπογαλάκι πού τό κράταγε υπερήφ-
να μέ τά δόντια, λές και γύριζε από την λαϊκή Άγορά.

—Ωστοι νά καλοσκεφθώ τι μπορούσε νά ήταν τό πεσκέ-
σι πού μουφέρνε, ο Ρούντυ είχε πλησιάσει. Άκούμπησε

κάτω στο έδαφος την πραγματεία κι' εύθύς κατόπιν άρ-
σε νά γαυγίξη φέρνοντας βόλτες γύρω από τό μπογαλάκι.

—Άσφαλώς καμμι γάτα θά είναι μέσα, σκέφθηκε.

—Ένα «ούά, ούά, ούά» όμως μ' έβγλε από την πλάνη
μου και μ' έβριζε σέ μεγαλειότητα κι' έκπληξη.

Μέσ' στο μπογαλάκι βρισκόταν ένα εύτραφέστατο μωρό!

—Αυτό μ' έλειπε τώρα γιά νά συμπληρωθώ ή οικογέ-
νεια, μουρμούρισα μέ δυσφορία.

Επισαα τον μπόγο μέ τό ζωντανό περιεχόμενό του.

Τόν έφερα στά γόνατά μου και μέ προποχή άρχισα νά λύ-
νω τον κόμπο. Ο Ρούντυ συγχρόνως μέ τό βρώμικο μου-

σοϋδι του λευτέρωνε τόένα
ποδαράκι του μωρού βγά-
ζοντάς το έξω. Σπαρταρι-
στό και συγκινητικό θέαμα
μαζί.

Ο Ρούντυ άφου λευτέ-
ρωσε και τό άλλο του πο-
δαράκι, άφισε ένα άτονο
γαύγισμα πού πνιγόταν
από την συγκίνηση, και κά-
θησε πάνω στο μάρμαρο
παρακολουθώντας μέ κα-
τάνυξη τό λύσιμο των δε-
σμών. Ένα δάκρυ κύλησε
από τά τοιμπλιασμένα μά-
τια του: θυμήθηκε ίσως
την ήμερα πού τον βρήκα
και κείνον, πεντάρφονο και
πεισμένον μέσα σ' ένα ρέ-
μα, ένα χειμωνιάτικο πρωί.

Σέ λίγο κρατούσα στην

αγκαλιά μου έναν άνθρωπο... Έναν τρίτο αλήτη πού έρ-
χόταν όπρόσκλητος νά συναντίση τη τύχη του μέ τη δική
μας. Τό έκθετο μ'άς κύτταζε και τους δυό μέ άνεπιώτη ά-
γαλλίαση... Έξαφνα όμως σάν νά θυμήθηκε κάτι κι' άρχι-
σε νά γυρνά τό κεφαλάκι του, δεξιά κι' άριστερά. Στο τέ-
λος έμνηξε τά κλάματα.

—Ούάααα... ούάααα...

—Άσχημα την έχουμε μέ τό εύρημά σου, Ρούντυ. Ο
φίλος θέλει γάλα.

Στά κλάματα του μπέμμη προστέθηκαν τώρα και τά
γαυγίσματα του Ρούντυ: Πήδησε από τό μάρμαρο κι' έ-
τρεξε νά σκάλλση τό πεταγμένο παληόπανο. Κάτι ζητούσε
νά βρή. Τώρα ο μπέμμη σάπασε και μ' ενδιαφέρον παρα-
κολουθοϋσε τις άνασκαφές του Ρούντυ.

—Αυτοί οί δυό κατεργαράοι συνεννοϋνται θυμάσια,
διελογίστηκε.

Έτσι και γινόταν: Μέσα στο πανί ο σκύλος ανακάλυ-
ψε κάτι κόλλες τσαλακαμένες τις όποιες άντικρύζοντάς τις
τό έκθετο άρχισε νά κουνά τά χιράκια του και νά στριγ-
γλίζει ύστερικά: «Χιιιι... Χιιιι...»

Έσκυψα και τις άρπαξα μέ την κρυφή έλπίδα ότι θά-
κρυβαν κανένα μυστικό του μπέμμη.

Οί κόλλες ήταν γραμμένες.

Ο Ρούντυ ήρθε πλάι μου και τό μωρό άνασηκώθηκε και

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΥΠΟ Π-ΑΝ

ΑΛΗΤΕΣ

πιάστηκε από τό
πέτο του σκακα-
κιού μου. Τρία ά-
νόμοια κεφάλια ή-
ταν στη σειρά: του μπέμμη, τό δικό μου, και του Ρούντυ,
ένω τρία ζευγάρια μάτια κύτταζαν έκστατικά ότι έγγρα-
φαν οί κόλλες.

—Αρχίσαμε νά διαβάζουμε κι' οί τρείς, καθένας μέ τον
δικό του τρόπο:

«...Σελίδες από τό ήμερολόγιο ενός μπέμμη».

Ξαφιαστήκα.

—Γάβ, γάβ, έκαμε ο Ρούντυ γλύφωντας τό χέρι μου.

—Ααααα... ξεφώνισε άσυγκράτητο τό έκθετο δείχνον-

τας μέ τό δαχτυλάκι του τις κόλλες!

Τό πράγμα άρχισε νά γίνεται μυστηριώδες. Ξεροκατά-
πια, κύτταξα τό έκθετο, τον Ρούντυ, και... συνεχίσαμε κα-
τόπιν τό διάβασμα:

1η Ι α ν ο υ α ρ ί ο υ.—Μόλις γεννήθηκα. Στο δίπλα-

ιό δωμάτιο οί... ένοχοι διασκεδάζουν.

1η Φ ε β ρ ο υ α ρ ί ο υ.—Κάθε νύχτα, δσάκις κλαίω, ο

μπαμπάς μέ φοβερύει πώς θά μέ πετάξη μέ την κούνια

από τό παράθυρο...

—Γάβ, γάβ, γρύλισε ο Ρούντυ...

1η Μ α ρ τ ί ο υ.—Η νταντά μου είναι ένα μωχθηρό

πλάσμα...

—Ντά, ντά, ντά... έκαμε τό έκθετο μέ θυμό χτυπώντας

μέ τό χεράκι του την άκρη της κόλλας.

...Σάν μέ φασκιώνει μού μπηγει δλες τις παραμένες στο

πετοί μου. Κλαίω. Ακόμα νά δώ την μαμά μου.

1η Α π ρ ι λ ί ο υ.—Η νταντά μου πηγαίνει δλοένα

στην κουζίνα κι' άδειάζει όλα τά μπουκάλια του κρασιού...

—Αν ήμουν μεγαλειότερος θά της πρότεινα νά κάνουμε άλ-

λαγή μέ τό δικό μου ρογο-

βίζι. Κλαίω. Ποϋ είναι ή

μομά μου; Από τη σάλ-

λα άκούω πώς έκαμε...

Καρρέ του άσσου!

—Έρριξα μιά ματιά

στούς δορυφόρους μου

και μόνο πού δέν μέ πή-

ραν τά γέλια...

1η Ι ο υ ν ί ο υ.—Θά

ήθελα νάβγοζα ένα δόν-

τι γιά νά δαγκώσω την

νταντά μου.

1η Α ύ γ ο υ σ τ ο υ.—

Κλαίω. Στο σπιτι έγινε

καυγάς. Ο μπαμπάς κι' ή

μαμά θέλουν νά χωρισουν.

Έμένα όμως δέν μέ θέλει

κανείς νά μέ πάρη μαζί

του, κοί έτσι έμεινα στη

νταντά μου.

1η Σε π τ ε μ β ρ ί ο υ.—Η νταντά μου μέ πήγε περι-

πατο. Στο δρόμο γελάσαμε όλοι μέ τη καρδιά μας: Έγώ,

ή νταντά μου κι' οί... τρείς πολισμένοι... Αλήθεια! τι δια-

σκεδαστικοί πού είναι οί πολισμένοι. Στο πάρκο μ'άς γαρ

γαλούσανε... Τι γέλια πού κάναμε!

1η Ο κ τ ω μ β ρ ί ο υ.—Στο πάρκο γνωρίστηκα μέ άλ-

λα τρία μωρά και κουβεντιάσαμε γιά τά... ζητήματά μας.

Κάναμε ένα πρόχειρο ύπόμνημα πάνω στην... άμμο, γιά με-

ρικά δίκαια αιτήματά μας, σάν κι' αυτά: α) νά σταματή-

σουν τά διαζύγια β) νά πνίξουν όλες τις νταντάδες, και γ)

νά όμολογήσουν ή μαμάδες μας ότι μ'άς έχουν... γεννήσει.

Δυστυχώς όμως μ'άς τά... σκόρπισε ο άνεμος.

1η Νο ε μ β ρ ί ο υ.—Είδα τη μαμά μου... σι' όνειρό μου.

1η Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ.—Χάρας Ευαγγελία! Επitéλους

σήμερα γνώρισα τη μαμά μου! Μέ πήρε στην αγκαλιά της

και πήγε κοί μέ πέταξε στο ρέμα!

Ρίγος διέτρεξε τό κορμί μου τελειώνοντας τό πρωτά-

κουστο και άποκαλυπτικό αυτό ήμερολόγιο.

Θά αν άργά όταν μιά βροντερή φωνή μ'άς έάφνιασε:

—Τι κάνετε σεις έδώ;

—Τίποτα κύριε πόλισμαν.

—Μπρός στο τμήμα.

Σέ λίγο ο πόλισμαν και οί τρείς αλήτες τραβοϋσαν τον ά-

νήφορο, γαυγίζοντας, κλαίγοντας και διαμαρτυρόμενοι

Από τόν κόσμο τών άγρίων

Η κόκκινη Μαγεία

Οί ιατροί—μάγοι τών έρυθροδέρμων.—Ο χορός πού θεραπεύει.—Ιερατικά άνδρωπο-
δυσίαι.—Φρικιαστικά έγκλήματα.—Τά κακά καί καλά πνεύματα κ. τ. λ.

Τά μάγια ύπήρξαν τό
δύλον του πρωτογόνου άν
θρώπου έναντίον τών ά-
σθενειών τών στοιχειών
της φύσεως καί του θανά-
του. Υπάρχουν ένδείξεις
πώς τά μάγια έχρησιμο-
ποιήθησαν από άρχαιοτά-
της έποχής γιατί σέ πολλά

στόν πατέρα μου πώς θά
πέθαινε έντός του έτους,
πριν λύση το χιόνι, χω-
ρίς ν' άρρωστήση. Μιά μέ-
ρα, πριν φύγη γιά τό κυ-
νήγι, ο πατέρας μου συμ-
βουλευτικέ τόν γιατρό Κον-
νέλυ γιά νά βεβαιωθή άν ή
ύγεια του ήταν σέ καλή

στήλαια άνεκαλύφθησαν μαγικά σύμβολα.

Γιά νά λάβη κανείς μιάν ιδέα γιά τόν ρόλο πού έπαιξαν τά
μάγια στή ζωή του ανθρώπου άρκεί μόνον νά δώση μιá ματιά
στή μαγική τελετουργική τών έρυθροδέρμων, έκείνων μάλιστα
πού κατοικούν στίς παγωμένες έκτάσεις του Καναδά καί της Ά-
λάσκας. Οί έρυθροδερμοί αύτοί άν καί ζουν στόν αιώνα μας του
πολιτισμού έν τούτοις όμοιάζουν πολύ στά ήθη καί έθιμα μέ τούς
προϊστορικούς ανθρώπους.

Πολλές φορές μάλιστα οί συνήθειες τών ήμιαγρίων αύτών φυ-
λών έρχονται σέ σύγκρουση μέ τόν ευρωπαϊκόν πολιτισμόν καί ό-
ταν μάλιστα οί έρυθροδερμοί πέσουν στά χέρια τών δικαστηρίων
τών λευκών τότε τά πράγματα περιπλέκονται κατά τόν πλέον πε-
ρίεργον τρόπον.

Οί μάγοι—ιατροί.

Καθώς είναι γνωστόν, μία προνομιοχός τάξις τών έρυθροδέρ-
μων είναι οί «μάγοι—ιατροί». Οί έρυθροδερμοί πιστεύουν στήν
υπερφυσική δύναμη τών μάγων—ιατρών πού είναι ίκανοί νά προ-
ξενήσουν όχι μόνον καλόν αλλά καί κακόν.

Πρό καιρού άκριβώς έγινε μεγάλος θόρυβος στά δικαστήρια
της Βρετανικής Κολομβίας έξ αίτίας ένός μάγου—ιατρού πού ώ-
φέλησε μέν μιάν οικογένεια αλλά καί έπροκάλεσε άργότερα ζη-
μίαν σ' αύτήν χάρις στήν υπερφυσική του δύναμη.

Ένας μάγος—ιατρός, ο Μπίλλυ Ουίλλιαμς, πού ζούσε στή κα-
τασκήνωση τών Ινδιάνων του Χάξελτον, άνελάμβανε άντι καλής
άμοιβής νά θεραπεύση κάθε άρρώστεια. Έδώ καί τρία χρόνια λοι-
πόν προσεφέρθη νά θεραπεύση μιá γυναίκα πού υπέφερε από τό
πόδι της. Οί λευκοί ιατροί της είχαν πη πώς δέν υπήρχε έλπίς νά
θεραπευθή τό πόδι της. Ο έρυθροδερμος όμως την έκανε καλά
καί ιδού πώς άφηγήθη την θεραπεία της ο σύζυγός της Ζάσπερ
Σκόλς.

Τό φύσημα καπνού πού θεραπεύει.

Στίς 12 Μαΐου ή γυναίκα μου βρισκόταν στό σπύτι του άδελ-
φού της. Έκεί ήλθε καί ιατρός—μάγος Μπίλλυ Ουίλλιαμς. Έφάρ-
σε ένα ρούχο από δέρμα άρκούδας καί ένα διάδημα στό κεφάλι
από νύχια άρκούδας. Χτυπώντας ένα τύμπανο, έχόρευε γύρω από
τήν γυναίκα μου, ένώ συγχρόνως έπροφέρει λέξεις καί τραγουδια
σέ γλώσσα πού δέν έκαταλάβαινα. Όταν έφυγε, έπειδή δέν είχα
λεπτά μαζί μου, του έδωσα τό χρυσό μου ρολόι. Την άλλη μέρα
έκασήλθε καί έφάρωσε τό δέρμα καί τό διάδημα. Η γυναίκα μου
ήταν εξαπλωμένη σέ μιá ψάθα στό πάτωμα. Ο Μάγος έβαλε ένα
μικρό κομμάτι γάζα σ.ό πονεμένο πόδι της καί άρχισε πάλι νά
χορεύη καί νά τραγουδά. Κάπου—κάπου σταματούσε γιά νά φυ-
σήξη λίγο καπνό στό γόνατο από την πίπα πού είχε στό στόμα
του. Έπί δύο ώρες έκανε αύτη τη δουλειά καί ύστερα έβγαλε τό
κακό δαιμόνιο καί έβαλε τό καλό στό πόδι της γυναίκας μου. Κα-
θώς έφευγε μάς είπε πώς ο πόνος θά περνούσε. Καί πράγματι,
από τη στιγμή εκείνη ή γυναίκα μου έγινε καλά.

Η άφήγηση αύτου Σκόλς μάς δίνει μιá ιδέα γιά τίς πεποιθή-
σεις πού εξακολουθούν νά έχουν οί Ινδιάνοι πού δέν έχουν έπηρεα-
σθή από τόν λευκόν πολιτισμόν.

Έφύλαγαν τόν νεκρό.

Άργότερα όταν τό δικαστήριο τών λευκών έδίκασε τόν Μπίλλυ
Ουίλλιαμς γιατί μέ τη μαγεία του προκάλεσε τόν θάνατο του
πατρός του Σκόλς, αύτς είπε τά εξής :

«Όλοι οί πατριώτες μου γνωρίζουν πώς ο Μάγος—ιατρός Ουί-
λλιαμς ήταν ή άφορηή πού ο πατέρας μου πέθανε. Αύτός ο άν-
θρωπος μου έμπνέει φόβο γιατί ό,τι πη γίνεται. Είχε προείπει

κατάσταση. Την άλλη μέρα ο πατέρας μου πέθανε καί τώρα κάθε
βραδυ βάζουμε στόν τάφο του ένα σκοπό, από φόβο μήν πάη ο
μάγος Ουίλλιαμς καί του πη τίποτα άλλα μάγια πού θά του έ-
βλαψαν την ψυχή. Είμαι βέβαιος πώς μέ τά μάγια του έφερε τόν
θάνατο στόν πατέρα μου. Καί τώρα φοβούμαι μήπως έγώ καί ή οι-
κογένειά μου καταστραφούμε από τά μάγια του ιατρού».

Μπορεί λοιπόν τώρα νά φαντασθή κανείς πόσο δύσκολη είναι
ή θέση του δικαστού σέ μιá τέτοια περίπτωση.

Μιά μέθοδος μαγείας.

Ένας έρυθροδερμος, ο Τόμυ Μίσελ, είχε καταδικασθή σέ θά-
νατο από τόν μάγο—ιατρό Ουίλλιαμς δηλαδή του είχε πη πώς θά
πεθάνη πολύ γρήγορα. Ο Μίσελ τότε έοιμάσθηκε νά φύγη μα-
κριά, μαζί μέ τη γυναίκα του καί τό παιδί του γιά νά αποφύγη τη
μαγεία του Ουίλλιαμς καί φεύγοντας είπε στόν δικαστή τίς μεθό-
δους του άβολουγιατρού αύτου.

Ο Ουίλλιαμς προημεύεται ένα κομμάτι από τό ρούχο πού φο-
ρεί τό μέλλον θύμα του καί άφού προσφέρει ώρισμένα μαγικά λό-
για τό βάζει σ' ένα άκάθαρτο μέρος. Τό πρόσωπο πού έχει ύπο-
στή κατ' αύτόν τόν τρόπο την μαγεία, άρχίζει σέ λίγο καιρό νά
ζάηνη τίς δυνάμεις του καί άργότερα πεθαίνει. Τό άποτέλεσμα έ-
πιτυγχάνεται πιο σύντομα άν ο μάγος κατορθώση νά βρέξη τό
κομματάκι πού προσέχεται από τό ρούχο του θύματος μέ τό... σά-
λιο του θύματος! Ύστερα ο μάγος βαδίζει στή σκιά του.. μελ-
λοθανάτου καί προσφέρει άδιάκοπα, μαγικά λόγια.

Η θυσία δύο έρφανών.

Έδώ καί λίγα χρόνια άκούστηκε στό δυτικό τμήμα του Κα-
ναδά καί της Άλάσκας πώς οί μάγοι είχαν θυσιάσει δύο παιδιά !
Έχρησιάσθηκε λ. ιπόν ολόκληρος χρόνος προτού ο άνακριτής άνα-
καλύψη σέ ποιά φυλή άκριβώς είχε διαπραχθή αύτό τό έγκλημα.
Τά θύματα ήσαν δύο όρφανά άδελφάκια. Τό μεγαλύτερο ήταν δέ-
κα χρονών καί τό μικρότερο, τεσσάρων. Τά παιδιά αύτά είχαν
λάβει μέρος στό κυνήγι μαζί μέ τούς κυνηγούς της φυλής στήν ό-
ποία άνήκον. Όταν οί κυνηγοί επέστρεψαν τά δύο αύτά παιδιά
δέν ήσαν μαζί τους. Οί σύντροφοί τους έξήγησαν πώς είχαν πεθά-
νει στό δρόμο της επιστροφής από μιá μυστηριώδη άρρώστεια. Τό
φρικτό τους όμως τέλος άπεκαλύφθη ύστερα από κάμποσο καιρό
καί ήταν τό εξής :

Μιά γυναίκα πού άνήκε στήν ίδια φυλή τών χαμένων παι-
διών, περιπλανήθη στήν έρημο. Στούς λευκούς πού την έσωσαν
διηγήθη την ιστορία του θανάτου τών δύο όρφανών πού τόν χει-
μώνα έκείνο είχαν πλεί στο κυνήγι μαζί μέ τούς συντρόφους των.

Έπειδή τό κυνήγι ήταν πολύ σπάνιο την έποχή εκείνη, οί μά-
γοι έδήλωσαν πώς γιά νά άπομακρυνθουν τά κακά πνεύματα πού
έδιωχναν τό θήραμα, έπρεπε νά τούς προσφέρουν μιάν ανθρω-
πινή θυσία. Όλοι συνεφώνησαν μέ τόν μάγον καί αύτός υπέδειξε
πώς τά καταλληλότερα άτομα ήσαν τά δύο όρφανά παιδιά. Έπί
πλέον ο μάγος είπε πώς γιά νά έχουν καλό κυνήγι έπρεπε ή θυ-
σία τών παιδιών αύτών νά παραταθή.

Μιά γυναίκα στήν έρημο.

Τά παιδιά υπεβλήθησαν σ' ένα τρομαχτικό μαρτύριο πού διήρ-
κεσε επί μιάν ολόκληρη εβδομάδα. Έτσι έθυσιάσθηκαν τά δύο
παιδιά. Καί έπειδή είχαν δυστυχία, οί μάγοι άπεφάσισαν νά θυ-
σιάσουν καί αύτή. Μέ τη συγκατάθεση του άνδρός της, την έπια-
σαν καί την έδεσαν έτοιμοι νά την θυσιάσουν. Κατώρθωσε όμως
νά σπάση τά δεσμά της καί νά φύγη στήν έρημο, όπου πεινασμέ-
νη καί μισολιπόθυμη την βρήκαν οί λευκοί.

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

ΔΙΑΝΑ ΓΙΟΥΝΙΑΡ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Η δολοφονία του τοκογλύφου και φυλάργυρου, Ουαϊντλέυκ άνεστίατωση δλόκληρη κληρη την περιφέρεια.

Ο Κίλεϋ όπως και όλοι οι άλλοι ένοικοι τών μικρών μονοκατοικιών του Ουαϊντλέυκ, πλήρωνε προσωπικά το νοίκι στον σπιτονοικοκύρη του Ουαϊντλέυκ κάθε Παρασκευή. Ίδιως δέ ο Κίλεϋ, τόν πήγαινε τήν ώρα πούκατευθυνόταν

στο σιδηροδρομικό σταθμό, για να πάρη τόν υπόγειο και να πάη στο Σίτυ.

Μιά Παρασκευή πρωί βρήκε τόν κλειδί ξεχασμένο στην κλειδαριά τής μεγάλης πόρτας του σπιτιού του Ουαϊντλέυκ. Τό είχε ξεχάσει εκεί από τόν προηγούμενο βράδυ. Ο Κίλεϋ, τόν βγαλε από τήν κλειδαρότρυπα, και πριν χτυπήσει τόν κουδούνι να τού ανοίξουν τόν βάλει στή τσέπη του. Μπήκε στο γραφείο του νοικοκύρη του, πλήρως: εύθυμος τόν νοίκι του, και κατόπιν συνέχισε, τόν δρόμο του, στον σιδηροδρομικό σταθμό. Γνώριζε ότι επειδή ήταν ημέρα πληρωμής τών ενοικίων, ο γέρω—Ουαϊντλέυκ δέν θάβγαινε από τόν σπίτι του και έτσι δέν θ' αντιλαμβανόταν τήν απώλεια τού κλειδιού.

Η αλήθεια ήταν ότι ήξερε πολύ καλά όλες τές συνήθειες του σπιτονοικοκύρη του. Επί πολύ καιρό παρακολουθούσε τήν τακτική τής καθημερινής του ζωής με τόν άπώτερο σκοπό να επωφεληθώ κάποια μέρα. Και να τού οι παρατηρήσεις του αυτές άρχισαν τώρα να τόν εξυπηρετούν πρακτικά. Στίς ένδεκα ή ώρα τόν ίδιο βράδυ και όταν όλοι οι ένοικοι τής σειράς τών μικρών μονοκατοικιών ήταν βυθισμένοι στον ύπνο, ο Κίλεϋ βγήκε από τόν σπίτι του και κατευλήθηκε στο σπίτι του Ουαϊντλέυκ. Άνοιξε τήν πόρτα με τόν κλειδί πού είχε πάρει, και έφθασε άδόρυβα στην κρεβατοκάμαρά του δίχως να τόν δη κανείς.

Ο Κίλεϋ γνώριζε ότι τόν μικρό χρηματοκιβώτιο τού γέρω—φυλάργυρου βρισκόταν εκεί μέσα. Και ψυχραιμότητα προχώρησε στον σκοπό του μολοντί υπήρχε ένα σοβαρό εμπόδιο: ο ίδιος ο Ουαϊντλέυκ, ο οποίος κοιμότανε στο δωμάτιο αυτό. Πράγματι, ο Ουαϊντλέυκ ξύπνησε τήν ώρα πού ο λωποδύτης έψαχνε στίς τσέπες του πανταλονιού του να βρή τόν κλειδί του χρηματοκιβωτίου... Άλλά ο Κίλεϋ ήταν προετοιμασμένος γι' αυτή τήν περίπτωση, τήν οποία και ποθούσε, γιατί έτσι θ' αὐτῇ τῇ περίπτωσι, τῇ ὅποιᾳ να τού βουλώσει τόν στόμα για πάντα. Καί τόν ἐπινίξε πρὶν ὁ γέρος προφθάσῃ νά σηκωθῇ ἀπὸ τόν κρεβάτι του. Κατόπιν ἀνοίξε τόν χρηματοκιβώτιο με τόν κλειδί, ἔδωκε τῇ τσέπῃ του ἀπὸ ὅσα λεφτά υπήρχαν ἐκεῖ μέσα, καί ἄφησε τόν χρηματοκιβώτιο ὁρθάνοικο μαζί με τόν κλειδί στήν κλειδαρότρυπα. Τόν κλειδί τῇς ἐξώπορτας τόν ἔβαλε στή τσέπη του πανταλονιού τού θύματος. Ἐννοεῖται ὅτι φοροῦσε γάντια γιά νά μὴν ἀφήσῃ ἀποτυπώματα.

Κατόπιν αὐτῶν, καί ἐβηκε σιγά τῇς σκάλες ἐκείσε ἀδόρυβα πίσω του τήν ἐξώπορτα καί ἐπέστρεψε σπύτι του. Ἀλλά δὲν ἔβλεπε νά μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα καί νά εἶχε κάμει ἀπλῶς ἕναν νυκτερινόν περίπατο στό δρόμο. Στό σπίτι του ἔκρυψε τὰ λεφτά πίσω ἀπὸ κάτι τοῦβλα, στόν τοῖχο τῇς σοφίτας, καί κατόπιν ἔπεσε καί κοιμήθηκε. Ἦταν βέβαιος ὅτι δέν εἶχε ἀφήσει πούθενά ἱχνοῦς τῇς δράσεώς του καί οὔτε καν τόν εἶχε δὴ μάτι ἀνθρώπου.

Τήν ἄλλη μέρα τόν πρωί, τόν Σάββατο δηλαδή, ο Κίλεϋ ἄρχισε νά περιποιοῖται τόν κήπο του, όταν εἶδε ἕνα ἄρκετά με-

ΕΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

γάλο κομμάτι ἀπὸ τόν ξύλινο κιγκλίδωμα πού περιέβαλε τόν κήπο του, καί πού ἦτον χαλαρωμένο ἀπὸ ἕνα μῆνα πρὶν, τώρα εἶχε ἐξαφανισθῇ. Πιθανόν νά τῷ εἶχαν κλέψει τὰ παιδιά. Ἐπίσης παρατήρησε κάτω στό ἔδαφος δύο—τρία μεγάλα καρφιά, τὰ ὅποια ἀσφαλῶς θά εἶχαν πέσει τήν ὥρα πού ἀποσπάσθηκε ὁ ξύλινος φράχτης.

Ο Κίλεϋ ἦταν ἄνθρωπος με ὅλο νομικόν πνεῦμα:

Μάζεψε, λοιπόν, αὐτά τὰ καρφιά, με σκοπό νά τὰ χρησιμοποιήσῃ ἐκ νέου, δταν θά κάρφωνε στή θέση τού κλειμένου φράχτη ἕνα ἄλλο ξύλινο κιγκλίδωμα, πούμενε ἀχρησιμοποίητο καί πεταγμένο σέ μιά ἄκρη τού κήπου. Ἐκάμε τήν ἐπιδιορρύθωση πράγματι, με κέφι, ἀλλά πάλι εἶδε ὅτι τόν χρώμα ἐκείνου τού κομματιού δέν συμφωνοῦσε με τόν χρώμα τού υπόλοιπου φράχτη καί τότε σκέφθηκε νά τόν μπογιατίσῃ ὅλον... Ἐτσι τού δέθηκε ἡ εὐκαιρία ν' ἀπασχοληθῇ ἄλλη μιά μέρα στό μπογιατίσμα.

Η δολοφονία του Ουαϊντλέυκ δέν ἀνεκαλύφθηκε παρά μόνον τήν Κυριακή καί δταν ἡ γυναικάδελφή του γέρω φυλάργυρου, ἐπεσκέφθηκε τόν σπίτι του μετά τήν λειτουργία. Ἡ ἀνακάλυψη αὐτῇ ἀντί νά στενοχωρηθῇ τόν Κίλεϋ ἀντιθέτως τόν εὐχαρίστησε: Ὅχι μόνον δέν

βρέθηκε κανένα πειστήριο τῇς ἐνοχῆς του, ἀλλά κάποιος ἄλλος ὑποχρεωτικῶς εἶχε συμβάλει κατά τέτοιο τρόπο ὥστε οἱ ἀνακρίσεις νά πᾶρουν τελείως διαφορετικόν δρόμο, ἐξασφαλίζοντας ἔτσι τήν σωτηρία τῇ δικῇ τους. Τόν σπύτι τού Ουαϊντλέυκ δηλαδή ἔτυχε νά τόν ἐπισκεφθῇ ἕνας ἐπαγγελματίας διαορῆκτης.

Ο λωποδύτης αὐτός λωποδύτης, ὅπως καί ὁ Κίλεϋ, παρακολούθησε τῇς κινήσεις τού Ουαϊντλέυκ ἀπό κἀκεῖ καί ἐπειδή δέν κατῶ θῶσε νά κάμῃ ἐπὶ ἡμῶν τήν ἐπίσκεψή του ἀπὸ τήν κυρία εἴσοδο, λόγω τῇς ἀντοχῇς τῶν κλειδαριῶν, σκέφθηκε νά χρησιμοποιήσῃ μιά σκάλα καί νά μῇ στήν κρεβατοκάμαρα ἀπὸ τόν παράθυρο πού ἔβλεπε στό πίσω μέρος τού σπιτιού. Ἡ σκάλα αὐτῇ ἦταν πολὺ περιέργη, καί τῶν ὡς ἀσμένῃ ἀπὸ διάφορα κομμάτια ξύλων, καί τοῦτο γιά νά μὴν ἀνακαλυφθῇ ἡ προέλευσή της: Τόν ἕνα ὁρθόν δοκάρι εἶχε φέρῃ ἀπὸ κάπου, ἐνῶ τόν ἄλλο προερχόταν ἀπὸ τόν κήπο τού Ουαϊντλέυκ. Ἐπίσης καί τὰ ἐνδιάμεσα ξύλα ἦσαν διαφορετικῶν μεγέθους καί σχήματος. Πάντως παραδέχθησαν ὅτι ὁ λωποδύτης ἐκεῖνος ἔκαμε πολὺ θόρυβο τήν ὥρα πού μπαίνει ἀπὸ τόν παράθυρο στό δωμάτιο γιὰ τόν Ουαϊντλέυκ ξύπνησε. Αὐτό φυσικά δέν ἐμπόδισε τόν διαορῆκτη νά συνεχίσῃ τήν δουλειά του: Τόν ἐπετέθη, τόν ἐπινίξε με τὰ στίβαρά του χέρια, καί ἀφοῦ ἔδωκε τόν χρηματοκιβώτιο κατόπιν ἐξαφανίστηκε.

Ἡ ἀντίληψη αὐτῇ τῇς ἀστυνομίας ἦταν τόσο αὐταπόδεκτη, ὥστε κανεῖς δέν τήν ἀμφισβητοῦσε ἐκτός—φυσικά ἀπὸ τόν Κίλεϋ. Σύμφωνα με τούς ὑπολογισμούς τού τελευταίου ὁ λωποδύτης ἐκεῖνος εἶχε μῇ στή κρεβατοκάμαρα τού Ουαϊντλέυκ ὕστερα ἀπ' αὐτόν, καί ἴσως τήν ἴδια νύχτα ἂν ὄχι τήν νύχτα τού Σαββάτου. Ὁ πραγματικῶς λωποδύτης, ὅμως εἶδε τόν δολοφονημένο Ουαϊντλέυκ καί τόν ληλατημένο χρηματοκιβώτιο, φοβήθηκε μήπως κατηγορηθῇ γι' αὐτή τήν διπλῇ πράξη, καί τρομοκρατημένος, ἐγκατέλειψε τόν δωμάτιο, ἀφίνοντας ἀπὸ τόν πανικό πού τόν κυρίεψε, τήν σκάλα στή θέσῃ της... Ἐτσι χάρις στήν ἀφρημάδα του, αὐτῇ, πρόσφερε ἀθελά του στόν Κίλεϋ ἕνα θαυμάσιο δώρο: Οἱ ὑπόνοιες τῇς ἀστυνομίας θά ἐστρέφοντο ἄλλου, σ'

ένα άγνωστο πρόσωπο.

Τώρα ως παρακολούθησε την σειρά των συλλογισμών της ανακριτικής αρχής: Πρώτον έκαμε την σκέψη ότι ο δράστης κατοικούσε στην ίδια συνοικία κι' ότι γνώριζε την οικονομική κατάσταση του Ουαϊντλέυκ. Τό γεγονός ότι είχε φροντίσει ν' αποκρύψει την ταυτότητά του, κατασκευάζοντας μια σκάλα μωσαϊκή, δικαιολογούσε πλήρως αυτές τις σκέψεις. Ήταν επίσης βέβαιο ότι ο δράστης γνώριζε από μαραγκοδουλείες, για να κατασκευάσει τη νύχτα και βιαστικά αυτή την περίεργη σκάλα.

Ύστερα είχε αποφύγει να μεταχειριστή καρφιά. και του το για να μην κάμη θόρυβο με το κάρφωμα. Πράγματι όλα τα ξύλινα σκαλοπάτια ήταν βιδωμένα, επάνω στα δυο άνωμοια δοκάρια με χάλκινες βίδες.

Τό ότι δεν ήταν επαγγελματίας μαραγκός αλλά έρασιτέχνης τό αποδεικνύει τό καταβίδι που είχε χρησιμοποιήσει και τό όποιο ήταν πολύ μικρό για τά κεφάλια των βιδών. Έτσι τό καταβίδι γλύστραγε στη κόχη της βίδας και κουράστηκε πολύ ώσπου να τά βιδώσει. Αυτό ήταν μια σοβαρή λεπτομέρεια. Τό μικροσκοπικό δέ απέδειξε ότι όλες οι βίδες είχαν ύποστη την ίδια σταθερή ζημιά κατά την διάρκεια του βιδώματος, γεγονός που ώδηγούσε στη σκέψη ότι τό καταβίδι που χρησιμοποιήσε ο δολοφόνος ήταν σπασμένο στην άκρη, κι' ότι αν τβρίσκαν θα μπορούσαν να τό αναγνωρίσουν, και μαζί με αυτό και τόν δολοφόνο. Επίσης στη σκάλα υπήρχαν και μερικά άλλα πειστήρια, όχι βέβαια της ίδιας αξίας, τά όποια όμως έφ' όσον θά σχετιζόντουσαν με άλλα, άγνωστα ως τώρα, δεδομένα, θά διευκόλυναν την διαλεύκανση της ύποθέσεως.

Ο Κίλεϋ πληροφορήθηκε όλες αυτές τις ύποθέσεις, από της συζητήσεις των γειτόνων, και μελίδουσε. Μπορεί να ήταν—κι' πράγματι ήταν έρασιτέχνης μαραγκός—αλλά ποτέ του δεν είχε χρησιμοποιήσει χάλκινες βίδες και ούτε είχε στην κατοχή του ένα τέτοιο καταβίδι. Μπορούσε μάλιστα να πη χανείς ότι δεν είχε κανένα καταβίδι, γιατί και κείνο που είχε, τού είχε σπάσει έδω και πολλούς μήνες και τόχε πετάξει μέσα στο ύπόγειο, ούτε δέ αγόρασε άλλο γιατί πρόσ τό παρόν δεν τού χρειαζόταν. Άρα τό περίφημο αυτό πειστήριο τόν εύνοούσε.

Φαίνεται όμως ότι ο τρομοκρατημένος ξιαρρήκτης δεν φρόντισε μόνο ν' απαλλαγεί από την ένοχοποιητική σκάλα, αφήνοντάς την στο μέρος που την χρησιμοποίησε, αλλά βίαστικη να ξεφορτωθεί από πάνω του τις χάλκινες βίδες που είχε και τό σημαδεμένο καταβίδι, και τά πέταξε στο πίσω από τόν κήπο τού σπιτιού τού Κίλεϋ, και σε μια τέτοια απόσταση, ώστε αν τυχόν ήταν ο Κίλεϋ, ο άνθρωπος που θάθελε ν' απαλλαγεί απ' αυτά τά ένοχοποιητικά αντικείμενα, μπορούσε κάλιστα να τά πετάξει από τόν κήπο τού και να πέσουν στο ίδιο άπόκρυφο μέρος που τά πέταξε ο διαρρήκτης. Ή άσ' υνομίω, έντελώς ικανοποιημένη από τά εύρήματά τους, τά έδειξε στον Κίλεϋ, ο όποιος δεν έμεινε καθόλου εύχαριστημένος.

Τά είδε. Όρκιστηκε—και με τό δική του ο άνθρωπο—ότι τό καταβίδι και οι βίδες που βρήκε ο ύπομονετικός πόλιςμαν πίσω απ' αυτόν τόν καταραμένο θάμνο, δεν ήταν δικές του. Και ότι δεν είχε καταβίδι, ούτε χάλκινες βίδες. Τού προετοίμασαν όμως μιάν έκπληξη που δεν την περίμενε. Έρεύντησαν τό κιβώτιο με τά εργαλείά του και τού ετόνισαν ότι ήταν αρκετά ύποπτο τό πώς ένας άνθρω-

πος που έχει όλα τά εργαλεία του έν τάξει συμβαίνει να τού λείπει μόνον τό καταβίδι και μάλιστα σή μ ε ρ α που γίνεται, ή έρευνα. Ο Κίλεϋ μπορούσε να τούς πη ότι τό είχε πεταγμένο από μύνες κάτω στο ύπόγειο, αλλά τό γεγονός αυτό δεν απέκλειε ότι μπορούσε να τό είχε αντικαταστήσει με άλλο τό όποιο ν' πέταξε πίσω από τόν θάμνο. Άπεναντίς ή πρώτη άποκάλυψη θά ίσχυροποιούσε την δεύτερα περίπτωσι... Έπίσης ένδιαφέρθηκαν και για τις τελευταίες περίεργες άσχοιές του.

Τού έπαν, αίφνης, ποιος ο λόγος να χρωματίση τόν φράχτη τού την ήμέρα τού φόνου! Εξήτασαν τόν φράκτη, και παρατήρησαν ότι τό ένα κομμάτι, ήταν πρόσθετο και δεν βρισκόταν σε άρμονία με την τεχνική κατασκευή τού ύπολοίπου...

Όλα αυτά τά δεδομένα ήταν φυσικό να προκαλέσουν τό ένδιαφέρον της έρευνας, μαζί με την αποδεικτική λεπτομέρεια ότι οι τρύπες που υπήρχαν σ' ό ένα δοκάρει της σκάλας προερχόντουσαν από καρφιά τού ίδιου μεγέθους με τά καρφιά που υπήρχαν σ' όν φράχτη τού Κίλεϋ, ο τελευταίος όμως βρήκε εύκολα την εξήγηση όλων αυτών των συμπτώσεων. Τους είπε ότι ο δολοφόνος χρειαζόταν υλικά για να κατασκευάσει μια σκάλα και ο φράχτης τού τού τά προμήθευσε Αυτή όμως ή εξήγηση ήταν ύπόθεση για τούς άλλους. Και ή έκθεση των γεγονότων που συνέταξε ή ανάκριση, συμπεριελάμβανε τά εξής:

1.—Τήν ανεύρεση τού καταβιδιού και των χαλκίνων βιδών πίσω από τόν κήπον τού Κίλεϋ. Τό καταβίδι αυτό απέδειχθη με τό μικροσκόπιο ότι ήταν τό ίδιο καταβίδι που βιδώσε τις βίδες στη σκάλα.

2.—Τήν περίεργη και άδικαιολόγητη έλλειψη καταβιδιού από την πλήρη συλλογή των εργαλείων τού Κίλεϋ.

3.—Τό γεγονός ότι ο άνθρωπος που κατασκεύασε τη σκάλα γνώριζε τό μέρος που θά βρισκε τά ξύλα που τού χρειαζόνταν, καθώς επίσης ότι ήταν έρασιτέχνης μαραγκός ειδικότητα που δ' ή γειτονιά απέδιδε στον Κίλεϋ.

4.—Ότι τό ένα δοκάρει της σκάλας προερχόταν άναμφισβήτητα από τό φράκτη τού Κίλεϋ, όπως απέδειξαν οι τρύπες των καρφιών.

5.—Ότι ο Κίλεϋ αντίλαμβανόμενος ότι τά πειστήρια τού έγκλήματός του θά ώδηγούσαν την άστυνομία επί τά ίχνη φρόντισε την άλλη μέρα τού έγκλήματος να άντικαταστήση τό κομμάτι τού ξυλινού φράκτη που είχε φαιρέσει και κατόπιν να χρωματίση όλο τόν φράκτη για να συγκαλύψει την επιδιόρθωση.

Έτσι όλο τό βάρος των συμπτωματικών μαρτυριών έπεφτε επάνω του. Φυσικά υπήρξαν και αντίθετα συμπεράσματα. Π. χ. γιατί ένας τόσο προσεκτικός δολοφόνος ν' άφίση την σκάλα έτσι άπερίσκεπτα στον τόπο τού έγκλήματος, για να την βρή ή άστυνομία και να ώδηγηθή εύκολώτερα στην ανακάλυψη τού ένόχου. Τή γκόφα όμως αυτή ή άστυνομία τελικά την απέδωσε στον πανικό του. Έν πάσει όμως περιπτώσει όλες οι τυχόν άμφιβολίες διελύθηκαν σόν καπνός όταν μετά την σύλληψη τού Κίλεϋ, έγινε επίσημη έρευνα στο σπίτι του και βρέθηκαν πίσω από τά τούβλα τού τοίχου της σοφίτας, τά λεφτά τού Ουαϊντλέϋκ. Έτσι ή δικαιοσύνη έκδικήθηκε. Ο Κίλεϋ καταδικάστηκε σε θάνατο για την άφωγο έκτέλεση ενός έγκλήματος. Με την διαφορά μόνον ότι τά συμπτωματικά πειστήρια της ένοχής του, τού τά προμήθυσε ένας άλλος. Ένας άθώος...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Από χρόνια τώρα, υπηρετούσα στη φρουρά τού Μαρόκου, όταν είδοποιήθηκα από τόν παιδικό μου φίλο Λουίτζι Λεσκάρι, πώς διωρίστηκε σε μια εταιρία μεταλλείων και πώς επρόκειτο να εγκατασταθή στο Φέζ.

Αυτή ή είδηση μ' εύχαρίστησε, γιατί έτσι θά είχα συντροφιά ένα χαριτωμένο άνδρόγυνο. Ο φίλος μου ήταν νεώπαντρος κι' ή γυναίκα τού ήταν αρκετά χαριτωμένη. Μόλις έφτασαν στο Φέζ, έτρεξαν να τούς συναντήσω άμέσως κι' επί όλόκληρες εβδομάδες έκάναμε έκδρομές στα περλώρα.

Ένα βράδυ ο Λουίτζι είπε στη γυναίκα τού πώς θάφευγε για κάποιο μακρινό ταξίδι που θά διαρκούσε σχεδόν μήνα. Θά πήγαινε στο Άτλάνς και στο Ρίφ προς αναζήτηση πετρελαιοφόρων πηγών.

Είχα καθήκον, στη περίπτωση αυτή, να πείσω τόν φίλο μου να μην πάρη μαζί τη γυναίκα τού—δπως λογάριζε—γιατί έκτός που τό ταξίδι ήταν πολύ κουραστικό, ήταν φόβος να πέσουν στα χέρια των επαναστατημένων φυλών τού Ρίφ.

Πράγματι, ο φίλος μου άκουσε τη συμβουλή μου και για να κάνει τόν χωρισμό τού ολιγώτερον άισθητό, πήρε μαζί του και τό ραδιοφώνό του, γιατί ήταν ύποχρεωμένος να επικοινωνή με την εταιρία τού.

Έκανε λοιπόν μια εγκατάσταση τηλεφώνου στο σπίτι του κι' έτσι, κάθε μέρα, μιλούσαν βανμάσια οι δυο σύζυγοι, γιατί τό τηλεφώνό της συνδεότανε με τό ραδιοπομπό τού σιχθμού κι' έτσι, με μια εύφύεστατη έγκαιράσταση βρισκότανε σε διαρκή επικοινωνία με τόν άνδρα της.

Στις αρχές όλα πήγαιναν καλά. Η κυρία Πεσκάρι, τότε μόνον άνησυχούσε όταν τό караβάνι, άναγκασμένο να προχωρή, έλυνε τη συσκευή τού ραδιοπομπό και τότε σταματούσε κάθε επικοινωνία.

Τήν τετάρτη εβδομάδα, τό караβάνι στάθηκε στις όχθες τού Μούχου, κοντά στη Κιφάνα που απέιχε μόλις λίγα χιλιόμετρα από τις επαναστατημένες φυλές τού Ρίφ.

Και τό δράμα έκτυλίχτηκε γρήγορα.

Ένα βράδυ, ή κυρία Πεσκάρι, ήταν ξαπλωμένη στο ντιβάνι της κι' άκουγε από τό ραδιοτηλέφωνό της τη φωνή τού Λουίτζι, που μέσα από τη σκηνή τού της διηγόταν τά νέα του. Οι επαναστάτες δεν τούς είχαν πειράξει έως την στιγμή αυτή και ήταν τελείως ήσυχoi. Εξαφνα, ή δυστύχημένη γυναίκα πετάχτηκε από τη θέση της τρομαγμένη. Στο τηλέφωνο άκούστηκαν χρεμετίσματα αλόγων, ύστερα ένας άγριος καλπασμός, φωνές, πυροβολισμοί. Γεμάτη φρίκη και άγωνία ή κυρία Πεσκάρι, γονάτισε μπροστά στη συσκευή τού ραδιοτηλεφώνου και φώναξε:

—Λουίτζι, τι τρέχει; Τι είναι αυτά που άκούω; Τ' άλογα, οι πυροβολισμοί.

Ο κεντρικός ραδιοπομπός έφερε τη φωνή της στην κατασκήνωσή. Ο άνδρας της άκουσε, γιατί άπάντησε.

—Ήσυχασε άγαπημένη μου. Μερικοί Ιθαγενείς διασκεδάζουν. Μην άνησυχής, δεν είναι τίποτα.

Μά άμέσως, την ίδια αυτή στιγμή ένας πυροβολισμός άκούστηκε από τό ραδιοφώνo και συγχρόνως ή τρομαγμένη φωνή τού Λουίτζι:

—Λουκία, Λουκία μου... Άντίο!

Τίποτα άλλο. Η ραδιοφωνική εγκατάσταση κατεστράφηκε. Τίποτε άλλο δεν άκούσθηκε πιά.

Ήταν πολύ βαρύ τό χτύπημα αυτό για την εύαίσθητη ψυχή της γυναίκας. Η Λουκία τρελλάθηκε την ίδια στιγμή. Μια ζάλη, ένας σκοτεινός πέπλος, απλώθηκε ξαφνικά στα μάτια της, πετάχτηκε έξω ξεφωνίζοντας, σαν κυνηγημένη και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, παίρνοντας τούς κάμπους.

Μια μόνη σκέψη κυριαρχούσε στο μυαλό της. Να χαθή, να ξεχάση, να πεθάνη! Μπροστά της, σε λίγα βήματα άπόσταση, κυλούσε τά νερά τού ο ποταμός Σεμπού. Έκεί μέσα ρίχτηκε για να βρή τη λήθη. Σε λίγες στιγμές θά τά σκέπαζε όλα ή νεκρική σιωπή της νύχτας αν ένα χέρι δυνατό δεν την άρπαζε και την γλύτωνε!

Ήταν ο Άλκέρ, ο πιστός μαύρος υπηρέτης της που την είχε παρακολουθήσει. Τήν πήρε άμέσως στην άγκαλιά τού και την έφερε γρήγορα—γρήγορα στο σπίτι της.

Η κυρία Πεσκάρι έπεσε στο κρεβάτι της με πυρετό.

Όταν συνέβησαν τά θλιβερά αυτά γεγονότα, εγώ βρισκόμουν μακριά από τό Φέζ. Είχαμε αρχίσει έναν άγριο πόλεμο με την επαναστατημένη φυλή των Ρίφ, που πολεμούσαν άπάνθ' όσα, σόν λυσσασμένα σκυλιά κι' άλλοι μόνον στους αίχμαλώτους που έπιασαν. Τους κατακρεουργούσαν άμέσως! Όταν γύρισα στο Φέζ έτρεξα να έπισκεφθώ την κ. Πεσκάρι. Η άτυχη γυναίκα δεν με γνώρισε όταν με είδε. Είχε χαμένα τά λογικά της και φώναζε ζητώντας πάντα τόν άνδρα της. Έφυγα από τό σπίτι της με την ψυχή βαρεά και γύρισα και κάθισα στην βεράντα τού ξενοδοχείου. Σέλιγο ήρθε εκεί ένας άξιωματικός άεροπόρος, φίλος μου. Τόν ρώτησα από που έρχόταν.

—Έρχομαι φίλε μου, από τούς επαναστάτες. Τό σπουδαίο όμως δεν είναι αυτό αλλά πώς γύρισα πίσω μ' έναν άνέλπιστο φίλο.

—Δέν σε καταλαβαίνω, τού είπα.

—Θά σου εξηγήσω, μου άπάντησε, όταν θά σου διηγήω την περιπέτειά μου. Άκουσε λοιπόν. Πετώντας επάνω από τις έρη-

μες έκτάσεις των επαναστατημένων φυλών τού Ρίφ, ξαφνικά άντελήφθηκα πώς τό αεροπλάνο μου έπασθε μιá βλάβη και κατάλαβα πώς σε

λίγο θάπεφτα στα χέρια των άγρίων. Όστόσο όμως μπόρεσα να προσγειωθώ κοντά σε μια μεγάλη σκηνή, όπου βρήκα έναν πληγμένο που προσπαθούσε να περιποιηθί τά τραύματά του. Τόν έπληρα με τό αεροπλάνο αφού τό διώρθωσα κι' έφύγαμε. Τόν έφερα έδω ζωντανό και τόν πήγα στο Νοσοκομείο.

—Πώς τόν λένε τόν τραυματία αυτό;

—Είναι κάποιος... Λουίτζι Πεσκάρι.

Τινάχτηκε από τη θέση μου σαν τρελλός και έτρεξα άμέσως στο νοσοκομείο. Εκεί βρήκα τό φίλο μου Λουίτζι σε κακή χάλια. Μόλις μ' άνεγνώρισε με ρώτησε με σβυμένη φωνή: «Πού είναι ή Λουκία μου; Τήν είδοποίησα από δώ και δυο ώρες κι' άκόμη νάρθη. Μήπως έπαθε τίποτα; Τόν καθισάχασα με παρήγορα λόγια. Έπρεπε να τού φέρω την Λουκία. Άλλά πώς θά την αντίκριζε έτσι τρελλή καθώς ήταν; Τόν προετοίμασα λέγοντάς τού πώς ή γυναίκα τού είχε πάθει ύστερικό κλονισμό καθώς βρισκόταν μπροστά στο ραδιοτηλέφωνό του άκούσε όλες τις λεπτομέρειες τού τραυματισμού τού. Κι' όμως τό τέλος της τραγωδίας αυτής ήταν εύχρηστο. Γιατί όταν ή Λουκία βρέθηκε κοντά στον Λουίτζι, επανέκτησε άμέσως τά λογικά της. Κι' ύστερ' από λίγο καιρό τό άγαπημένο άνδρόγυνο έφυγε μακριά από τό Μαρόκο, για να ξεχάση τό άγριο εκείνο δράμα της ζωής των, σε μια ζωή ήσυχη και γεμάτη άγάπη.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Ένας ζωγράφος έπεχείρησε κάποτε να ζωγραφίση έναν έλέφαντα σε μια πρωτότυπη στάση.

Νά κρατά την προβοσκίδα του ψηλά και τό στόμα τού άνοικτό.

— Για να διατηρή αυτή τη στάση ο έλέφας, ο ύπηρέτης τού ζωγράφου έρχινε πότε—πότε στο στόμα τού έλέφαντος μ' ένα δοχείο... κρασί. Στην αρχή αυτό στενοχωρούσε τόν έλέφαντα, σιγά—σιγά όμως συνήθισε να πίνη τό κρασί.

— Τέλος καταλαβαίνοντας σε μια στιγμή ότι ή αίτία των βασάνων τού δεν ήταν ο ύπηρέτης αλλά ο πίνοντας, πούέκανε ο κύριος τού, γέμισε ξαφνικά την προβοσκίδα τού με νερό και πλησιάζοντας τόν πίνακα τόν κατάβρεξε και τόν κατάρρεψε έντελώς!

— Ένας συνταγματάρχης, όνομαζόμενος Τσάρλς Ότν, έχει καταθέσει 1000 λίρες έδω και τρία χρόνια, σε μια Τράπεζα τού Λονδίνου, με σε μια έντολή να τις εισπράξει ο άνθρωπος ο όποιος θά ρίξη επί δέκα

φορές τά ζάρια συνεχώς και θά φέρη έξη ένα.

— Η άναλογία στην περίπτωση αυτή είναι μιά στις 60.175, όπότε κατά λογική συνέπεια, όποιος εισπράξει τό στοιχείο τού έν λόγω συνταγματάρχη δεν θά ληβή τις 1.000 λίρες μόνον αλλά και τόν τόκο τούς ο όποιος σύμφωνα με μια νέα άναλογία θά φτάση τις 15.000 χιλιάδες λίρες!

P A N O O E N

P A N O O E N

Ο άνθρωπος μου

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Παρά την θέλησή μου μερικά λόγια ξαναήρχοντο στη σκέψη μου. Μου είχε ειπεί. «Έδω και λίγες εβδομάδες αρνούμην, όπως σεις σήμερα, να ιδώ στο πρόσωπό σας άλλο από μια νόμιμο σύζυγο.»

Και αισθάνομαι ότι ανατριχιάζω από μια έντονη παράξενη που ήταν τύψεις συνειδήσεως μαζί και θυμός.

Ήταν άραγε ελκρινής όταν μου λέγε ότι είχε γίνει μια αλλαγή στα αισθήματά του απέναντί μου;

Αλλά τότε; Ποιά ξαφνική ιδέα! Ήμουν πραγματικά κακιά στα υπερήφανα λόγια μου. Δεν μου έφώναζε ο ίδιος.

—Είσατε σκληρή λαίδη Άντερσον;

Τύψεις συνειδήσεως μ' έπιασαν. Άραγε πραγματικά είχε πάρει τόσο κατάκαρδα την περιφρόνησή μου; Τότε ένα είδος ευσπλαχνίας γενιήθηκε στην καρδιά μου, γιατί τον άνδρα που τόσο σκληρά είχα πειράξει. Και αυτή η ευσπλαχνία μου ένεπνεε την ιδέα της επανορθώσεως και μια επιθυμία να είμαι καλή να αφοσιωθώ... να είμαι με μια λέξη γυναίκα.

Τότε θέλησα να αλλάξω αυτό το ένοχλητικό περιβάλλον. Αισθανόμουν ότι βρισκόμουν σε μια φυλακή και θέλησα να έλευθερωθώ.

Να φύγω μακριά παρά να ζήσω έτσι. Την ημέρα που μου ήλθε η ιδέα αυτή ακολούθησα τον Άντερσον στο γραφείο του.

Ήσυχια μπήκα πίσω του και με είδε ξαφνικά όταν εκάθισε. Δεν έκανε καμιά χειρονομία υποδοχής ή εκπλήξεως. Μόνον τα μάτια του κύταζαν τα δικά μου σε μια άφωνη έρώτηση.

—Κύριε Άντερσον ήλθα. Ήθελα να σας πω πως όταν θελήσετε θα μπορούσα να φύγω.

Τα λόγια μου έβγαίνουν από το στόμα μου αδέξια. Φυσικά δεν ήλθα για να του ειπώ απ' ευθείας να με διώξει από κοντά του και όμως αυτά τα λόγια ανέβηκαν μόνα τους στο στόμα μου.

Το πρόσωπό του έμεινε άπαθές. Άλλά τα μάτια του έδειξαν κάποια σκληρότητα.

—Η θέση της λαίδης Άντερσον είναι στο σπίτι μου και όχι σε άλλο μέρος.

—Τέτοια είναι λοιπόν η θέλησή σας; Είπα έτοιμη να θυμώσω.

—Εσήκωσε το κεφάλι ήσυχος.

—Όχι, δεν πρόκειται να χρησιμοποιήσω την θέλησή μου στο ζήτημα αυτό. Η πεποίθησή μου είναι ότι η θέση

Η Σιμόνη Μοντανιάκ, άναγνώστρια της κ. Ντορντάν, έλαβε ένα γράμμα από τον συμβολαιογράφο του Έβρ, κ. Νταρζίλ να περάσει από το γραφείο του για υπόθεση που την άφορούσε. Στο γράμμα που της έστειλε, μαζί με το πατρικό της όνομα την έλεγε «σύζυγο Βάλτερ Άντερσον» και η νέα που ούτε παντρεμένη ήταν, ούτε ποτέ είχε ακούσει το όνομα αυτού του Άντερσον, πήγε στο Έβρ να μάθει περί τίνος επρόκειτο. Ο συμβολαιογράφος την έ πληροφορήσε ότι είχε πεθάνει ο κηδεμών της Μπερτοάιμ, κι ότι στα χαρτιά του βρήκε τη ληξιαρχική πράξη του γάμου της που έγινε στο Λονδίνο τον Ιούλιο του 19... δηλαδή πύο τεσσάρων και πλέον ετών. Κατάπληκτη εκείνη έβεβαίωσε ότι δεν είχε παντρευτεί ποτέ, αλλά μόλις πρό δλίγων μηνών έφυγε από τις καλόγριες. Ο συμβολαιογράφος δεν μπορούσε να την πειστέψει. Είχε εκεί εν τάξει όλα τα χαρτιά, που απέδειχναν ότι η Σιμόνη Μοντανιάκ είχε παντρευτεί τον Άντερσον κι απόδειξις ότι ο άνδρας της της έστελνε επιχορήγηση τριάντα χιλιάδες το χρόνο. Έπειδή αυτή δεν ήξερε τίποτα, απέφασε και πήγε στο Λονδίνο και ο κεί συμβολαιογράφος Κουονέτ της απέκάλυψε ότι μια άλλη είχε πάρει τ' όνομά της και επανδρευθεί τον λόρδο Άντερσον, ο οποίος απέκάλυψε ότι και η μητέρα της ήθελε αυτό το γάμο κι εκείνη, μ' όλο ότι αντιπαθούσε τον λόρδο, έδεχθη να μείνει μαζί. Έκτοτε ζούσαν χωρίς να λογοφέρουν και ένα απόγευμα που η Σιμόνη πήγε σε κάποιο κέντρο, είδε να μπαίνει σε λίγο ο άνδρας της με μια κυρία, και να κάθεται σε ένα τραπέζι απέναντί της. Δεν του είπε τίποτα. Όταν βρήκε μια ζωγραφιά κάποιου παιδιού, είπε στο λόρδο ότι ήταν παιδικός της φίλος, κι εκείνος τον έ πληροφορήσε ότι ο μικρός φίλος της είχε πεθάνει. Κάθε πρωτή Σιμόνη πήγαινε στη εκκλησία και μια μέρα την έ πληροφορήσε και της έμίλησε κάποιος συμπατριώτης της. Την έπομπέ, ενώ εκείνος την χαιρετούσε πατριωτής της. Την έ παρουσίασε ο Βάλτερ Άντερσον και την πήρε απότομα. Άλλά στο σπίτι εκείνη διαμαρτυρήθηκε και τούεπε πως δεν είχε το δικαίωμα να την κατηγορή από και αυτός έπληγαινε με μια άλλη στά μιά κέντρα. Έκείνος της έδήλωσε ότι είχε διακόψει πιά κι άρχισε μια ζωνηρή διαλογική συζήτηση μεταξύ των, κατά την οποία και οι δύο τους αντίλαξαν λόγια απότομα και έξερθεστικά.

—Ω, η ιδιοσυγκρσία. Και ως Άγγλος που είσατε, σας παρακαλώ να κατορθώσετε να με κάνετε γυναίκα σας αν και δεν θέλω να γίνω!

Μιά λάμψη έπέρασε από τα γαλανά μάτια του.

—Με προκαλείτε; πόσον παιδί είσατε.

—Μάλιστα. Σας προκαλώ! σά; προκαλώ. Θα ιδήτε αν μια Γαλλίδα δεν είναι τόσο έπιμονη στον ένα Άγγλο.

—Έστω, θα ιδούμε.

Αφού έμεινε λίγο σκεπτικός, είπε.

—Δεν ήμουν διατεθειμένος να αγωνισθώ μαζί σας για ένα τέτοιο ζήτημα. Άλλά δεν αντέχω στην έπιθυμίαν του να σηκώσω το γάντι που μου ρίχνετε. Θα ιδούμε.

Τότε μόνον κατάλαβα την άνοησίαν της παραφοράς μου.

Ποιός κακός δαίμων με έσπρωξε να τον προκαλέσω και σήμερα σ' ένα παρόμοιο ζήτημα;

Είχα έλθει με τον σκοπό να συμπιλωθώ μαζί του και από τα πρώτα λόγια οι χαρακτήρες μας ήλθαν σε σύγκρουση.

Στ' αλήθεια δεν μπορούσα πιά να μιλήσω με τον λόρδο Άντερσον χωρίς να καταλήξω σε καυγά; Ήμου.

να νευρική, αδέξια, ανίκανη να τηρήσω τις καλές αποράσεις και γιατί; Αισθανόμουν να πιέζει το μέτωπό μου κά-

σας είναι έδω παρ' το πλευρό μου και με τη θέλησή μου κατέχετε την θέση αυτή.

—Θέλετε να μείνω κοντά σας;

—Μάλιστα.

—Γιά πάντα;

—Μάλιστα.

—Γιατί με θεωρήτε ως την πραγματικήν λαίδη Άντερσον;

—Μά είσατε.

—Όχι. Ξέρετε καλά ότι δεν είμαι η γυναίκα σας. Μεταξύ μας γιατίνα παίζω με τα λόγια;

—Δεν παίζω με τα λόγια. Γιά μένα είσατε η λαίδη Άντερσον, η μόνη, η αληθινή. Δεν έ ξιτράται παρ' από σας να είσατε έξ ολοκλήρου η γυναίκα μου.

—Ποτέ! άπλήτησα κατακόκκινη.

Έμειδισε και έσήκωσε τους ώμους.

—Λέγεται «ποτέ». Μην προκα' έτε έναν Άγγλον. Θα σας άπαντήση. «Σε λίγο».

—Ω, λησμονήτε την θέλησή μου.

—Ας μη μιλάμε για θελήσεις, Σιμόνη. Η δική μου μοιραίως θα συντρίψει την ιδική σας.

—Και γιατί η ιδική σας θα συντρίψει την ιδικήν μου κύριε Άντερσον;

—Αυτό είναι ζήτημα ιδιοσυγκρσίας.

—Ω, η ιδιοσυγκρσία. Και ως Άγγλος που είσατε, σας παρακαλώ να κατορθώσετε να με κάνετε γυναίκα σας αν και δεν θέλω να γίνω!

Μιά λάμψη έπέρασε από τα γαλανά μάτια του.

—Με προκαλείτε; πόσον παιδί είσατε.

—Μάλιστα. Σας προκαλώ! σά; προκαλώ. Θα ιδήτε αν μια Γαλλίδα δεν είναι τόσο έπιμονη στον ένα Άγγλο.

—Έστω, θα ιδούμε.

Αφού έμεινε λίγο σκεπτικός, είπε.

—Δεν ήμουν διατεθειμένος να αγωνισθώ μαζί σας για ένα τέτοιο ζήτημα. Άλλά δεν αντέχω στην έπιθυμίαν του να σηκώσω το γάντι που μου ρίχνετε. Θα ιδούμε.

Τότε μόνον κατάλαβα την άνοησίαν της παραφοράς μου.

Ποιός κακός δαίμων με έσπρωξε να τον προκαλέσω και σήμερα σ' ένα παρόμοιο ζήτημα;

Είχα έλθει με τον σκοπό να συμπιλωθώ μαζί του και από τα πρώτα λόγια οι χαρακτήρες μας ήλθαν σε σύγκρουση.

Στ' αλήθεια δεν μπορούσα πιά να μιλήσω με τον λόρδο Άντερσον χωρίς να καταλήξω σε καυγά; Ήμου.

να νευρική, αδέξια, ανίκανη να τηρήσω τις καλές αποράσεις και γιατί; Αισθανόμουν να πιέζει το μέτωπό μου κά-

ΠΑΝΟΟΕΝ

ποιο βάρος. Τα μάτια μου έκοκκίνησαν από τα δάκρυα. Έπεσα σ' ένα φωτέιν που ήταν κοντά μου. Ο άνδρας μου φαινόταν αδιάφορος για την παρουσίαν μου στο γραφείο του. Άντελήφθη ένα νιγμένο άναστεναγμό μου, που δεν μπόρεσα να κρατήσω.

Έσηκώθη και έκλινε προς το μέρος μου.

—Τί συμβαίνει Σιμόνη; τί έχετε; κλαίτε; γιατί; Σαστισμένη από τα δάκρυα που δεν μπόρεσα να κρατήσω έσκυφα το κεφάλι.

—Γιατί τα δάκρυα αυτά; Ξαναρώτησε.

—Είμαι άνόητη! δεν είναι τίποτε.

—Άλλά δεν κλαίει κανείς χωρίς αίτιον.

—Πλήττω.

—Πλήττετε;

—Τρομερά.

—Πρέπει να διασκεδάσετε. Γιατί δεν βγαίνετε;

—Νά βγω! για να προκαλέσω τις ύπνιές σας;

—Ω! δεν είμαι πιά πίσω σας. Σά; άφήνω κάθε έλευθερίαν στις κινήσεις σας.

—Είναι φανερό. Άσχολείσατε τόσο λίγο για διτι μπω νά κάνω.

—Ε! λοιπόν για τί πράγμα παραπονίσατε;

—Εναντίον σας. Η διαγωγή σας είναι άνυπόφορη.

—Αλήθεια. Έξηγηθήτε. Με βάζετε σε πειρασμό.

Ο τόνος της φωνής του γινόταν ειρωνικός.

—Από 15 ήμέρες δεν μου είπατε ούτε δέκα λόγια. Αυτή η περιφρονητική σιγή που με περιβάλλει είναι πιο ένοχλητική από τις κατηγορίες. Οι άνθρωποι σας μιμούνται την στάσιν σας.

Έμεινε κατάπληκτος.

—Οι υπηρέται μου δεν έχουν δικαίωμα να άναμινύονται στις υποθέσεις μου. Θα διώξω ολονδήποτε που δεν θα είναι πρόθυμος μαζί σας. Δωστέ μου τα όνόματα και θα φύγουν άμέσως.

—Δεν μπορώ να ονομάσω κανένα. Δεν χρωστούν αυτοί οι φτωχοί να πληρώσουν τους καυγάδες μας. Σας μόνον κατηγορώ.

—Θά έκάνατε καλύτερα να κατηγορήσετε τον έουτόν σας.

—Ω, μπορείτε να το πείτε; την τελευταίαν φορά που έμαλώσαμε σάς έκανο πόνησα.

—Δηλαδή έπειδή σάς έπιασα εγώ που δεν δεχόμουν μερικές έιοτροπίες σας ύποσχεθήκατε να παραιτηθήτε από μερικές πρωίνες έξόδους.

—Ακριβώς, παραιτήθηκα. Άν νομίζετε ότι δεν μου έκότισε αυτό...

—Είμαι άπεναντίας πεπεισμένος ότι αυτό ήταν έξαιρετικά θλιβερό για σάς, και δεν το έκάνατε παρ' από μια άφοσίωση προς έναν άλλον.

—Από άφοσίωση!

Η λέξις με έκτύπησε κατάκαρδα.

—Θέέ μου. Δεν έπιστεύατε ότι για το συμφέρον αυτού του ανθρώπου το έ-

καμα; Σας όρκίζομαι ότι δεν έσκέφθηκα αυτόν όταν σας έδινά έκανοποίηση. Θέλησα να σας κάνω να άποφύγετε μια άνώφελη άδικία. Δεν θέλησα παρ' παντός να σας άφήσω να ένεργήσετε σαν ένας δυστυχής σύζυγος, που έξαναγκάζεται να άμυνθι όλο όναχος για την τιμήν του.

—Και όμως έδεχθήκατε την ημέραν αυτήν ότι είσατε η γυναίκα μου και ότι είχα έπάνω σας τα δικαιώματα του συζύγου;

—Δεν νομίζω ότι έδέχθηκα ποτέ την νομιμότητα των δικαιωμάτων σας. Έν τούτοις τα έπέρνατε τα δικαιώματα αυτά και δεν ήθέλησα να σας κάνω κατώτερο στον ρόλο του συζύγου, τον όποιον δεν μπορούσα να σας έμποδίσω να παίζετε.

Αυτό τον έξερέθισε. Άφου έδρασκελίσε δυό—τρείς φορές το δωμάτιο ήλθε και έστάθη μπροστά μου και με ρώτησε.

—Γιά να μου πείτε αυτά τα λόγια ήλθατε να με βρήτε σήμερα;

—Ενόμιζα ότι ύπληρχε κάποια παραξήγηση άναμεταξύ μας. Ήθελα να την διαλύσω, γιατί δεν μ' άρέσει να αι-

ΠΑΝΟΟΕΝ

σθάνομαι τους ανθρώπους θυμωμένους μαζί μου, όταν δεν το άξιζω.

—Και φυσικά κρίνετε ότι δεν είσατε άξία της συμπεριφοράς μου;

—Βρίσκομαι έδω για να μάθω τα παράπονά σας έναντιόν μου αν έχετε.

—Ε, λοιπόν μάθετε, κυρία, ότι έχετε δικαίον και δεν έχω τίποτε, άπολύτως τίποτε να σας κατηγορήσω. Άλλά δεν θα αλλάξω τίποτε από την συμπεριφορά μου, γιατί σεις την θελήσατε και την έπροκαλέσατε.

—Έξ αιτίας του κυρίου αυτού;

—Όχι, κυρία. Η σκέψη του παληού σας θαυμαστού δεν ταρασσει καθόλου το μυαλό μου, πιστεύτε με. Η ζηλοτυπία δεν ύπάρχει χωρίς ένα μικρόν έρωτα και έννοείτε θά μου ήταν άδύνατο να έχω έστω και την έλάχιστη τρυφερότητα για μια τέτοια γυναίκα σαν έσας, όπως δηλαδή έννοείτε να μείνατε στην ζωή μου.

Έσηκώθηκα λίγο παραγμένη. Δεν έπερίμενα αυτό το ψυχρό ύφος τ' υ, τις σκληρές λέξεις που ρίχνει με λύσσα έναντίον μου και την στιγμή αυτήν μια έπιθυμία είχα να φύγω.

—Άλλ' έστάθη έμπρός μου και έξακολούθησε.

—Αλήθεια δεν το έπεριμένατε! Μάλιστα μήπως δεν είσατε σεις που με τρομερή λύσσα μωυ ρίζατε κατά πρόσωπο τα σκληρότερα λόγια, που άκουσε ποτέ άνδρας;

—Μου είσατε αδιάφορος, η ζωή σας δεν με ένδιαφέρει. Είσατε ένας ξένος. Δεν είμαι παρ' μια τυπική σύζυγος. Κι' άλλα τόσα προσβλητικά λόγια. Ήσασταν έλκρινής όταν μιλούσατε έτσι. Τα λόγια σας έδειχναν τα αισθήματά σας.

—Αναμφιβόλως, έπιθύρισα τρομαγμένη από την έξαψή του.

—Ε, λοιπόν, έξακολούθησε πιο άπότομα. Γιατί θά ένοχλούμην για μια ζένη; Γιατί θά άπασχολούμην με κάποιον που δεν μ' ένδιαφέρει; στον όποιον είμαι αδιάφορος; Είσατε μια νόμιμος σύζυγος της όποιας η προσοπικότερη δέ έφάνη να μ' ένδιαφέρει. Αυτό λοιπόν κυρία είναι όλο το μυστικό της στάσεώς μου απέναντί σας. Έκανοποιηθήκατε έπι του παρόντος;

Δεν άπλήτησα σ' ά είρωνικά τελευταία του αυτά λόγια. Έπεκράτησε σιγή. Τα προχθεσινά λόγια του ήταν η άφορη της συμπεριφοράς μου, αλλά έδω έγώ ένόμιζα ότι τα είχε πάρει κατάκαρδα, αυτός άπλυστα τα είχε πάρει μόνον ως λέξεις. Τί παράξενη ιστορία! Θέλησα να γελάσω. Δεν το κατώρθωσα. Έσηκώθηκα.

—Όλα στριφογύριζαν τριγύρω μου. Η σκηνή αυτή με είχε συντρίψει. Θά ήμουνά πολυ άγρή, γιατί έκανε ένα βήμα προς έμένα.

—Άλλά η ματιά μου έστηρίχθη τόσο έχθρικο έπάνω του, ώστε δεν άποτελείωσε την κίνησή του.

Σιγά, σαν ένα αυτόματο, άφηκα το γραφείον του χωρίς ν' ανταλλάξω με λέξι πιά. Όταν έκλεισε η πόρτα πίσω μου μωυ έφάνη ότι άνέπνεα καλ-

λίτερα. Αισθανόμουν μια κατάπτωση, αλλά γρήγορα, έαναβρήκα τις δυνάμεις μου και έπήγα στο διαμέρισμά μου.

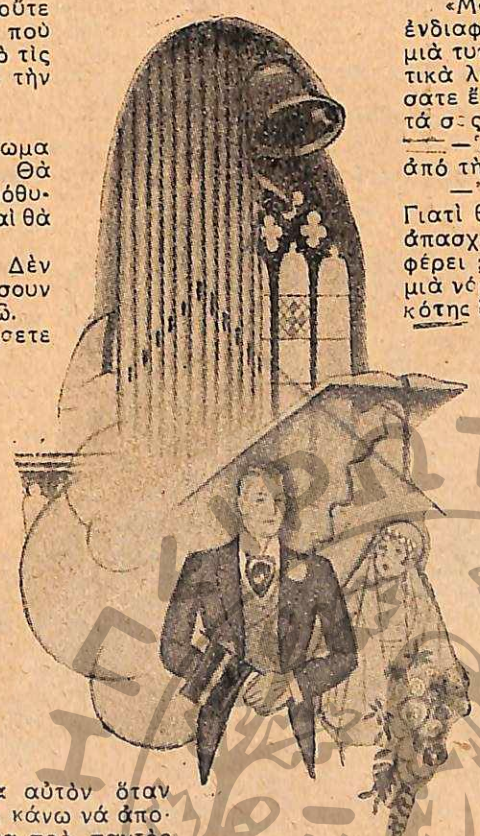
Ένα καρδιοστονωτικό που πήρα άμέσως, μωδωσε δύναμη. Τότε άφου έκλαψα άρκετά χωρίς κοπό, χωρίς τίποτε άλλο, παρ' από άνάγκη να μη σκέπτομαι, να μη κλαίω έβλα τα καπέλλο μου έρριξα ένα μαντίο στις πλάτες μου και βγήκα.

Έκείνη την ημέρα δεν έέρω γιατί είχα, πάντοτε μπροστά μου την εικόνα των νεονύμφων, που τους είδα να βγαίνουν πρό τεσσάρων έτών από την εκκλησία και που τώρα ήξερα ότι ήταν ο Βάλτερ Άντερσον με την προκάτοχόν μου. Γιατί μ' έβασάνιζε αυτή η εικόνα;

—Όταν κατέβηκα γύρισα μηχανικά άριστέρα, έπήρα ένα δρόμο, έπειτα έαν άλλον. Πάντοτε χωρίς ώρισμένον σκοπόν για να περπατήσω... για φύγω.

—Ω μάλιστα! Να φύγω! Να φύγω που; ν' άποφύγω ποιόν;

Δεν ήξερα! Μιά δύναμη μ' έσπρωχνε προς τα έμπρός,

μ' έδωχε να φύγω καθώς το τρομαγμένο παιδί, που κρύβεται γιατί έσπασε κάτι τι. Όπως ο σκύλος που φεύγει τρελλά όταν η θυμωμένη φωνή του κυρίου του τον κάνει να φοβάται κάποια τιμωρία.

XVI

Είχε σκοτεινιάσει καλά όταν τα κατάκοπα πόδια μου άρνήθηκαν να με πάνε μακρότερα.

Η νυκτερινή δροσιά καταπράυνε τον πυρετόν μου και στο κεφάλι μου το βούτυρο έπαψε σιγά-σιγά.

Όταν τα πόδια μου σκόνταψαν στον άνωμαλο λιθόστρωτο του δρόμου, τότε μόνον έσκέφθηκα να κυττάξω γύρω μου για να ιδώ πού ήμουνα.

Τό φως μόνον του φανarioύ έμετρίαζε το σκοτάδι.

Σπάνιοι διαβάτες γλυστρούσαν χωρίς θόρυβο προς τα γειτονικά σπίτια, όπου τους έπερίμεναν κατά τις νυκτερινές αυτές ώρες.

Ήμουνα σ'έναν πλατύ δρόμο με δένδρα. Ήταν χωρίς άλλο εκεί μικρά έξοχικά σπίτια. Χωρίς να το καταλάβω είχα βγί από το Λονδίνο. ή τουλάχιστον βρισκόμουν σε κάποια συνοικία του.

Και όμως δεν αισθάνθηκα καμιά έκπληξη διι βρισκόμουν μακριά από το σπίτι μου. Μοι ήλθε στο μυαλό ή ιδέα διι μπορούσα να περάσω την βραδυά μου έξω χωρίς καν να λάβω συνείδησιν διι θα με περιμεναν και διι θα άνησυχούσαν.

Μηχανικά το χέρι μου έψαξε την τσέπη μου και ένοιωσα μια δυσάρεστη έντύπωση γιατί είδα πως ήταν άδεια.

Και ήταν τέτοια ή κόπωσίς μου ώστε αισθάνθηκα ευεργετική άνακούφιση όταν πορατήρησα σε λίγα βήματα

έμπρός μου ένα μπάγκο, από κείνους που υπάρχουν στις λεωφόρους. Έπηγα και έκάθησα. Για μια στιγμή μοιήτανε καλό να ξεπλωθώ επάνω του, αλλά δεν είναι ευπρεπές το να ξεπλώνωνται οι καθώς πρέπει κυρίες και να κοιμούνται στους δημοσίους μπάγκους, κι αυτό μ' έμπόδισε να τό κάνω.

Εκάθησα με τα μάτια μου σκελισμένα και άφηνά να με βασανίζουν άπατηλές εικόνες.

Σκιαί, περνούσαν γρήγορα—γρήγορα έμπρός μου.

Μιά από αυτές είδα διι με περιτριγύριζε. Έξαπλώθη όχι μακριά μου. Έπειτα έπλησίασε και σχεδόν άκούμπησε επάνω μου.

Άντελήφθηκα διι ένα χέρι έπέρασε κά-

τω από το μπράτσο μου. Άνοιξα τα μάτια έτοιμη να φωνάξω τρομαγμένη. Άλλά μια φωνή σταθερή άν και λίγο χαμηλή, πρόφερε.

—Ελάτε Σιμόνη! Δεν πρέπει να μέινετε έδω.

Και ή φωνή μου έπνιγη μόλις άνεγνώρισα τον Βάλτερ Άντερσον. Δεν άπόρησα πού τον είδα ξαφνικά να βρίσκεται κοντά μου. Η θέση του ήταν έδω μάλλον παρά αλλού. Δεν ήταν λογικό άφου έγω βρισκόμουνά εκεί; Αύτη την έντύπωση είχα γιατί ή παρουσία του μοι φάνηκε φυσική. Ξανάειπε.

—Ελάτε.

Και το χέρι του σταθερά έστήριξε το μπράτσο μου και με άνάγκασε να σηκωθώ. Με είδε να κλονίζωμαι και μ' έπιασε από τη μέση για να με στηρίξη. Έτσι χωρίς να τό καταλάβω έκαμα τα πρώτα βήματα. Με ώδηγούσε σιγά σιγά και χωρίς μιλιά. Ούτε μια λέξι δεν έπρόφερε να μάθω πως με βρήκε σ' αυτό τον άπόμερο μπάγκο. Μόλις

φθάσαμε σ' ένα δρόμο πιό πολυσύχναστο είδε ένα καφε-νείο και διευθύνθη εκεί να πάρουμε ένα ζεστό. Έστειλε το γκαρσόνι να ζητήση ένα ταξί. Και ένω το ταξί έτρεχε γρήγορα ο σύννοδός μου με προφυλακτικές κινήσεις έφερε γύρω από το λαιμό μου το παλτό μου, πολύ έλαφρό για τις όμιχλώδεις βραδυές του Λονδίνου.

Φθάσαμε σπίτι μας χωρίς ν' ανταλλάξουμε λέξη.

Μόλις περάσαμε την πόρτα του σπιτιού μας ή ζεστασιά μ' έκανε να συνέλθω. Μιά άνακούφιση ξανάφερε το λογικό μου στην φυσικήν του κατάσταση. Η σκηνή του γραφείου, ο θυμός του άνδρός μου με τις σκληρές του λέξεις, ή παράφορη φυγή μου ή έγκατάλειψή μου στην σκοτεινή νύκτα. Όλα αυτά ήρχοντο να τακτοποιηθούν στην μνήμη μου πού έξύπνησε. Γιατί λοιπόν ο άνθρωπος αυτός με ξαναπήγαινε σ' αυτό το άφιλόξενο σπίτι; Δεν με είχαν διώξει από το σπίτι αυτό την πρώτη φορά, ένω έγω είχα πάη εκεί γεμάτη από καλή θέληση; Και τώρα ο άγέρωχος και άτάραχος κύριος πού το κατοικούσε, είχε την άξίωση να με ώδηγήση εκεί και να με άναγκάση να ζήσω εκεί. Όρθια κοντά στην πόρτα, έγύρισα προς τον σύννοδό μου ο οποίος ευχαριστημένος πού βρισκότανε σπίτι του, έβγαλε με ίκανοποίηση το παλτό και το καπέλλο του, και τα κρέμασε. Είδε την δυσारेστημένη ματιά μου και είπε:

—Τί περιμένετε Σιμόνη; Είναι άργά! Γρήγορα, βιασθήτε να καθήσωμε στο τραπέζι.

Είχε την έπιθυμία να συμπιλιωθώμε. Αυτό έδειχνε ή πρόσκληση να ξαναρχίσωμε την οικογενειακή ζωήν. Το κατάλαβα πολύ καλά, αλλά μπορούσα να τον άκούσω έπί του παρόντος; Ήταν δυνατόν να ζήσωμε ο ένας κοντά στον άλλο τώρα πού λέξεις σκληρές και σοβαρές είχαν άναταλλαγή μεταξύ μας; Τουείχα φωνάξει διι μοι ήταν ένας

ξένος και μοι άπήντησε διι δενμπορούσε να αισθανθί ούτε την παραμικρότερη τρυφερότητα για μένα.

—Γρήγορα, Σιμόνη, επανέλαβε! Έχω μια διαβολεμένη πείνα άπόψε.

—Γιατί έχόσατε τον καιρόν σας ναρθήτε, να με ζητήσετε; έπρεπε να φάτε την συνειθισμένη ώρα.

—Η θέση σας είναι έδω! Μπορούσα να σας άφήσω εκεί πέρα;

—Δεν υπήρχε λόγος ν' άσχοληθίτε για μένα άφου σας είμαι ένα τίποτε—τίποτε..

—Μοι φαίνεται διι δεν τα θυμήκατε καθόλου αυτά όταν πρόδίδιού σας ώδηγούσα έδω! Με άκολουθήσατε με προθυμία πού με ίκανοποίησε.

—Ω, μη φωνάζετε τόσο γρήγορα νίκη! Δεν ήλθα για πολύ καιρό έδω. Από το κατώφλι του σπιτιού αυτού σας έλεγα διι δεν θα μέινω έδω πολύ καιρό. Η άπόφωσή μου έλήφθη. Αύριο θα φύγω.

—Αύριο! είπε, αύριο θα ιδούμε! Γι' άπόψε πεινώ και άν θέλετε θα καθήσωμε στο τραπέζι.

Τόση άταραξία με έξενεύριζε. Και ένω

εκείνος με βοηθούσε με προθυμία να βγάλω το παλτό μου του έλεγα.

—Αύριο θα φύγω! Πιστεύσατέ το! Δεν θα με κρατήσετε.

—Τό αύριο δεν άνήκει σε κανένα,

—Ε, λοιπόν, θα ιδούμε.

Νευρικά έτακτοποίησα τα μαλλιά μου.

Ήλθε κοντά μου και με έπιασε από τη μέση.

—Μην είσθε κακιά Σιμόνη είπε θαπειντικά, θα ιδούμε άργότερα τι το μέλλον μας έπιφυλάσση. Άλλ' άφου άπόψε είμεθα άκόμη μαζί, άς διώξωμε μακριά κάθε σύννεφο μεταξύ μας κι' άς μην κάνωμε λυπηρές αυτές τις τελευταίες ώρες της κοινής μας ζωής.

Παραζαλισμένη από τόση θρασύτητα, και μην ξέροντας άν έκορόιδευε ή ήταν σοβαρός, δεν είπα ούτε λέξη.

(Άκολουθεί)

Άπό τα παραδοξα

Η «καταραμένη μάγισσα» του θανάτου

Η γυναίκα πού σκόρπιζε τον έρωτα και τον θάνατο.—Τό άρωματικό δηλητήριο. Άγχόνη ή δηλητήριο.—Έξηφανίσθη από τον τάφο της!

Η Στάσσα Μπόυντις, ή «καταραμένη μάγισσα» όπως την ήξεραν στο Βάρτεβσα, ήταν ή χήρα ενός πλουσίου έμπορου έγκατεστημένου στο Λαχόρ. Είχε παντρευτή στις 19 διες, σε ήλικία είκοσι έτών, όπου είχε περάσει όλη την νεανική της ήλικία και ξαναγύρισε στην πατρίδα της στα 1932, ύστερα από τον θάνατο του συζύγου της.

Τα πρώτα της βήματα.

Ήταν ώραιωτάτη και το πορφυρεαστικό της ήταν θαυμάσιο. Παρ' όλο πού είχε συμπληρώσει τα σαράντα της χρόνια δέ άργησε να συγκεντρώση γύρω της διαφόρους θαυμαστές πού έναπέθεταν στα πόδια της όνομα περιουσία και την ζωή τους άκόμη. Το γεγονός αυτό έξενεύρισε τις άλλες γυναίκες της πόλεως οι όποιες διέδωσαν πώς το μυστικό της άιώνιας νεότητος της Στάσσας ώρείλετο σε μερικά μαγικά βότανα πού είχε φέρει από τις 1νδιες. Η Στάσσα όμως δεν έδινε σημασία στη συκοφαντία αυτή και ως μόνη άπασχόλησή της είχε την διασκέδαση.

Ύστερα, μια μέρα έκανε και την έκλογή της άνάμεσα στους θαυμαστές της και παντρεύτηκε έναν πλουσιώτατο νέο άξιωματικό.

Βυθισμένη στον πλοΰτο.

Την επομένη ήμέρα των γάμων ο άξιωματικός έφονεύθη σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

Όλόκληρη ή περιουσία του νέου περήλασε στα χέρια της Στάσσας, πράγμα πού της επέτρεψε να ζή μια πολυτελή και ξένοιαστη ζωή.

Άγόρασε έναν πύργο, τον έπίπλωσε σε άνατολικό στύλ κι' άρχισε να κάνει γιορτές, έντελώς φαντασμαγορικές! Άλλά τι συνέβη κατά την διάρκεια των έορτών εκείνων; Έγνώσθη μόνον πώς στο τέλος μιας γιορτής, άφου έφυγαν όλοι οι προσκεκλημένοι, ή Στάσσα παροκάλεσε να μείνι κοντά της τον Σέργιον Χάυρεντς, πλούσιο βιομήχανο.

Λίγες ήμέρες άργότερα ο Σέργιος γύρισε στο σπίτι του και κλειδώθηκε στο γραφείο του όπου την άλλη μέρα οι συγγενείς του τον βρήκαν νεκρό. Επάνω στο γραφείο, σ' ένα σφραγισμένο φάκελλο βρέθηκε μια διαθήκη πού είχε γράψει λίγο πριν πεθάνει. Έπί τη βάση αυτής ο Σέργιος έκανε γενική κληρονόμο της άμηθύτου περιουσίας του την Στάσσα Μπόυντις, άφήνοντας στους τέσσερις δρόμους την γυναίκα του και τα παιδιά του. Καθώς διεπιστώθη από τους ιατρούς δεν ήταν τρελλή, αλλά αυτό δεν έμπόδισε μια δίκη δι' άκύρωση της διαθήκης ή όποια όμως απέβη εις όφελος της Στάσσας.

«Πεθαίνω! Πεθαίνω!»

Νέος λοιπόν θρίαμβος της μυστηριώδους γυναίκας, ή όποια έξηκολούθησε να περιστοιχίζεται από θαυμαστές, παρ' όλες τις συκοφαντίες πού της απέδιδαν έξ αιτίας του θανάτου του Σέργιου.

Ένα πρωί είδοποιήθη τηλεφωνικώς ή άστυνομία από την ίδια την Στάσσα πώς ο Μάρκ Γκρίτερς, ένας φιλοξε-

νομενός της, επέθανε αιφνιδίως κατά το διάστημα της νυκτός. Η άστυνομία μ' έπικεφαλής των ντετέκτιβ Χούγερς μετέβη στον τόπον του έγκλήματος και ή Στάσσα διηγήθη πώς την νύκτα εκείνη έξύπνησε από τις φωνές του νέου: «Πεθαίνω! Πεθαίνω!»

Ο ιατροδικαστής έξήτασε το πτώμα του νέου κι' έπιστοιποιήθηκε

πως επέθανε από συγκοπή της καρδιάς. Η κοινή γνώμη όμως δεν το παραδέχθη. Ο Γκρίτερς ήταν ο άδελφός της άποκληρωθείσης γυναίκας του άξιωματικού Χάυρεντς ο όποιος υπήρξε ο άκαταμάχητος άντίπαλος της Στάσσας κατά την διάρκεια της δίκης.

Δύο καταπληκτικές αποκαλύψεις.

Οι έρευνες επανελήφθησαν και ο ντετέκτιβ έκανε δύο σοβαρές άνακαλύψεις. Η πρώτη ήταν γεμάτο με ένα προσινωπό υγρό και με διαπεραστικό άρωμα, του όπολου ή εξέταση απέδειξε πως αποτελείτο άπ' ήνα μίγμα διαφόρων δηλητηρίων. Από το υγρό αυτό έτέθη μια σταγόνα στη γλώσσα ενός σκύλλου κι' άμέσως του επέφερε το θάνατον. Στη διαβεβαίωση αυτή ή Στάσσα άπήντησε.

—Αυτό είναι το άτομικό μου άρωμα κι' άν μπορεί να θανατώνη ένα σκύλλο, δεν σημαίνει πως θα έχη το ίδιο αποτέλεσμα και για έναν άνθρωπο.

Και για ν' άποδείξη πως έλεγε την αλήθεια ήπια λίγα από το φοβερό εκείνο δηλητήριο, προσφέροντάς

το κατόπιν στους παρευρισκομένους να τό δοκιμάσουν! Κανείς όμως άπέκείνους δεν έτόλμησε να κάνει την δοκιμή.

Τα πειράματα του θανάτου.

Η δεύτερη άποκάλυψη είναι ή πιό καταπληκτική:

Ένα βιβλιαράκι γραμμένο με το χέρι, για το όποιο υπέστηρίξε πως το είχε βρή σ' ένα υπόγειο μαγαζί στο Ντέλ-τάν 1νιδι. Στο βιβλίο αυτό περιεγράφοντο φανταστικά πειράματα μεγάλας πού κατά σύμπτωση άντιστοιχούσαν άκριβώς στην αίτία του θανάτου των θυμάτων της Στάσσας. Μόλις έπληροφορήθη αυτή την άνακάλυψη έγέλασε με την καρδιά της. «Στην εποχή μας, στο 1935 δεν έπιτρέπεται να πιστεύη κανείς σε τέτοιες φαντασίες!» είπε

Έκανε φτερά από τον τάφο της..

Κι' όμως δεν άπεκλείετο να έγιναν πραγματικότητες όλες οι φανταστικές περιγραφές του μυστηριώδους εκείνου βιβλίου και γι' αυτό ή Στάσσα ώδηγήθη ένώπιον του δικαστηρίου το όποιον την κατεδίκασε εις θάνατον, άφήνοντάς την όμως να διαλέξη μεταξύ άγχόνης και δηλητηρίου. Η Στάσσα έδιάλεξε το δεύτερο κι' έτσι ήπια το δηλητήριο με μεγάλη ψυχραιμία. Ένα μήνα άργότερα ο τάφος της εύρέθη άνοικτός και κενός! Η έπιστήμη παραδέχεται πως υπάρχουν πολλά άτομα πού ο οργανισμός των δέχεται κάθε είδος δηλητηρίου χωρίς να ύφίσταται τις θανατηφόρες συνέπειές του.

Άσφαλώς λοιπόν και ή Στάσσα, ή «καταραμένη μάγισσα» θα ήταν ένα από τα περαπάνω άτομα.. αλλά και οι άνθρωποι πού εύρηκαε τον θάνατο κοντά της, υπήρξαν πραγματικά θύματα των τραγικών συνθηκών τις όποιες άνεγράψαμε;

Αυτό είναι ένα μυστήριο πού προκαλεί χίλιες δυό καταπληκτικές υποθέσεις πού δεν μπορούν όμως να θεωρηθούν άπόλύτως άκριβείς.

Γιατί άλλοι λέγουν διι οι θάνατοι εκείνοι ήταν τυχαίοι μερικοί άσχυρίζονται διι προήρχοντο από τις σφοδρές συγκινήσεις έξ άφορμής του έρωτος πού αισθάνοντο γι' αυτήν. Άρκει να ύποστηρίζουν διι όλα αυτά ώφειλοντο σε μια υπερφυσική δύναμη πού είχε να ύπνωτιζή τους έραστές της, οι όποιοι ένεργούσαν σύμφωνα με τις θέλησεις της.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

Α. ΜΠΕΡΛΕΎ

Την ώρα που ο Χέλεϋ διέσχιζε ακ' οποδ' ητεί το δωμάτιο της υποδοχής, τα χονδρά του χείλη διπλώθηκαν σ' ο χαρκτηριστικό στραβοκύτταγμα που κανε. Τό αδύνατο χτύπημα τών ποτηριών, τὰ πλατεία γυναικεία γέλια, καί ἡ ζωηρή συζήτηση ἔφθαναν καθαρά σ' αὐτιά του ἀπό τὸ πίσω μέρος τῆς πόρτας τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τοῦ συνεταίρου του.

Με ταχύτητα καὶ προσοχή μπήκε σὸ δικό του γραφεῖο καὶ γονάτισε μπρὸς σὸ μεγάλο χρηματοκιβώτιο σὸ δόποιο φάνταζαν τὰ γράμματα: "Ω μ π ο υ ρ ν καὶ Χ έ λ ε υ. — Π ο λ ὕ τ ι μ ο ι λ ί τ ο ι."

Ὁ σύντροφός του "Ωμπουρν" ἦταν μεθυσμένος. Ἦταν, λοιπόν, βέβαιο ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐνοχλοῦσε τὴν ὥρα πού θὰ πραγματοποιοῦσε τὸ σχέδιό του.

Ἦταν Σαββατόβραδο καὶ μόλις εἶχε ἀρχίσει ἡ αὐτορουπὼν. Τὰ ἄλλα γραφεῖα τοῦ ἰδίου ὁρόφου ἦσαν κλειστά. Ὁ Χέλεϋ εἶχε πῆ στὸν συνεταίρό του ὅτι θάφευγε νωρίς καὶ θὰ ἐπέστρεφε τὴν Δευτέρα τὸ πρωῒ. Ἀλλ' ὅμως μόλις ἐγκατέλειπε τὸ γραφεῖο, σὲ λίγο ἐπέστρεψε ἀλλὰ κρυφά καὶ ἀπὸ τὴν μυστικὴ σκὰλα τοῦ κινδύνου.

Μιά ἔκφραση ἱκανοποιήσεως φάνηκε σὸ πρόσωπό του μόλις ἀκούσε τὴν ζωηρὴ καὶ εὐθυμὴ φωνὴ τῆς γυναίκας. Τὰ λόγια τῆς ἀκούγονταν καθαρά:

— Ὡστε, αὐρί, ἀγάπη μου θὰ βρισκώμαστε μακριά. Καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα.

Ὡστε ἦταν ἀλήθεια! Δὲν ὑπῆρχε πιά καμμιὰ ἀμφιβολία. Ὁ "Ωμπουρν" θὰ δραπέτευε! Κι' αὐτὴ ἡ χαριτωμένη γυναικεία φωνὴ δὲν ἦταν ἀσφαλῶς τῆς κυρίας "Ωμπουρν", ἀλλὰ τῆς ἐρωμένης του.

Ὁ Χέλεϋ ἔκαμε ἕναν μορφασμό, πού ὠφειλόταν σὲ μιὰ σατανικὴ σκέψη. Τὸν συνεταίρό του δὲν θὰ τὸν κατεδίωκε μόνον ἡ γυναίκα του ἀλλὰ καὶ ἡ ἀστυνομία γιὰ τὴν κλοπὴ τοῦ κολλιέ. Ὁ Χέλεϋ εἶχε ἀπὸ τώρα βρῆ ἡ πειστήρια τῆς ἐνοχῆς τοῦ συνεταίρου του. Ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα τοῦς εἶδε πεύφταν. Ἦταν μόνος καὶ μπορούσε νὰ ἐργασθῇ. Σὲ λίγο εἶχε ἀνοίξει τὸ χρηματοκιβώτιο καὶ θαύμαζε

μὲ λαίμαργία τὸ κολλιέ πού χάιδε στὰ χέρια του καὶ πού εἶχε πάρει μέσα ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο. Ἀποτελεῖτο ἀπὸ μιὰ σειρά χρωματιστῶν πολυτίμων λίθων τῶν ὁποίων ἡ λαμπρότης τοῦ εἶχε προξενήσει μεγάλη ἐντύπωση. Τόσα χρόνια τώρα ἐμπορευόταν διαμάντια, δίσκους ποτέ του νὰ τύχη νὰ δῇ ἕνα τόσο ὑπέροχο κολλιέ. Τὸ κόσμημα αὐτὸ εἶχε κιόλας πωληθῇ σ' ἕναν πλούσιο πελάτη. Εἶχαν πάρει ἕνα τσέκ γιὰ τὸ ἐξαργυρώσουν στὴν "Εθνικὴ Ναυτικὴ Γράπεζα". Ὅσο γιὰ τὴν παράδοση τοῦ κολλιέ αὐτὴ θὰ γινόταν τὴν Δευτέρα τὸ πρωῒ.

Ὅσο τὸ κύτταζε, ὁ θαυμασμός του μεγάλωνε. Ἐξαφνὰ τὸ βλέμμα του ἔπεσε σ' ἕνα ἄλλο ἀντικείμενο πού βρισκόταν ἐπάνω σὸ χρηματοκιβώτιο:

Ἦταν ὁ μπουστός καὶ τὸ κεφάλι ἑνὸς ἀνδρικόλου. Μιάς κούκλας ἀπὸ ἐκείνες πού χρησιμοποιοῦν οἱ κοσμηματοπώλες στὶς βιτρίνες τῶν μαγαζιῶν τους γιὰ νὰ ἐπιδεικνύουν τὰ κοσμήματα.

Κυριευμένος ἀπὸ τὸν πειρασμό νὰ θαυμάσῃ τελειώτερα τὸ πολύτιμο κολλιέ, αὐτὸ ἄλλως τε κανεὶς δὲν θὰ τὸν ἀησυχόυσε ἐκεῖ, ἐπὶ αὐτὸ ἀνδρικόλο, τοῦ ξεσκόνισε τὰ ψεύτικα μαλλιά, καὶ τὸ τοποθέτησε στὴν ἄκρη τοῦ γραφείου του. Κατόπιν πέρασε τὸ κολλιέ στὸν λαίμω τοῦ ἀνδρικόλου, καὶ ἄφησε

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

τὴν φαντασία του νὰ πλανιθῇ σ' ἕναν ἄλλο λαίμω, ἕνα ἄλλο στήθος: Στὴν σιλουέτα τῆς Μύρα "Ε-ολεϋ, τῆς ἐρωμένης του. Ἕνας ξαφνικός ὅμως ἤχος πού προερχόταν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ παραθύρου διέκοψε τὶς ὀνειροπολήσεις του.

Ἦταν ὁ καθαριστὴς τῶν παραθύρων τοῦ χιτρίου, ὁ ὁποῖος εἶχε καθυστερήσει στὴν δουλειά του. Τὸν εἶχε δῇ! Τὸ σχέδιό του ὅπως κατηγορήσει τὸν συνεταίρό του γιὰ τὴν κλοπὴ τοῦ κολλιέ καταστρεφόταν τώρα. Δὲν μπορούσε νὰ δημιουργήσῃ τὸ ἄλλοθι τοῦ γιαιτὶ τὸν εἶχε δῇ αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος. Τὸ μόνο πού τοῦ ἀπέμεινε νὰ κάμῃ ἦταν νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὴν κλοπὴ καὶ ν' ἀφῇ τὸ κολλιέ ξανά στὴ θέσῃ του.

Τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες ἀπὸ τὴν ἀγανάκτηση. Ἡ ἀπόλειά τοῦ ὑπερόχου κολλιέ τοῦφερνε τὸ κύμα σὸ κεφάλι. Δὲν μπορούσε νὰ τὸ χωνεύῃ αὐτό. Ἐτρεξε σὸ παράθυρο, ὕψωσε τὸ τζάμι καὶ κύτταξε ἔξω. Ὁ καθαριστὴς, τελειῶς ἀνύποπτος, καθάριζε τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τοῦ συνεταίρου του.

Τὰ σαγόνια τοῦ Χέλεϋ σφίχθηκαν σὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ σκέψη. Γιατὶ ὅχι; Τὸ ἄλλοθι τοῦ ὡς τώρα δὲν μπορούσε νὰ τὸ ὑποστηρίξῃ. Γιατὶ νὰ ἐπιτρέψῃ σ' αὐτὸν τὸν καθαριστὴ νὰ τοῦ καταστρέψῃ τὰ σχέδια καὶ νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία τῆς κλοπῆς τοῦ κολλιέ; Ἰσα, ἴσα θὰ φόρτωνε στὸν συνεταίρό του καὶ τὴν δεύτερη αὐτὴ ἐγκληματικὴ πράξη πού πέρασε ἀστραπιαία ἀπὸ τὸν νοῦ του.

Ἡ πυροσβεστικὴ σκὰλα ἐκινεῖτο ἀπὸ τὸ παράθυρό του ὡς τὸ ἄλλο πού καθάριζε τώρα. Ἐκεῖ σταματοῦσε. Ὁ καθαριστὴς κρεμασμένος ἀπὸ τὰ λουριά, γιὰ νὰ μὴν χάσῃ τὴν ἰσορροπία του εἶχε ἀγκιστρώσει τὸν κάδο στὴ ζώνη του.

Ὁ Χέλεϋ ἔχωσε τὸ χέρι του στὴ τσέπη ἔβγαλε ἕνα μεγάλο σουγιά, καὶ ἀνοίξε τὴν μεγαλειέτηρ λεπίδα του. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφαση. Δρασκελίσσε τὸ πρεβάζι τοῦ παραθύρου καὶ προχώρησε συνετὰ κατὰ μῆκος τῆς σκάλας, ἔχοντας τὸ σουγιά κρυμμένο. Ὁ καθαριστὴς, μόλις τὸν εἶδε νὰ τὸν πλησιάσῃ τὸν κύτταξε μ' ἕνα τρομοκρατημένο βλέμμα. Δίχως ν' ἀνακόψῃ τὸν δρόμο του τοῦ ἦ νὰ πῇ τίποτα, ὁ Χέλεϋ στηρίχθη σὸ ἐπάνω σίδερο τῆς σκάλας καὶ ἀνέσπασε τὸν σουγιά. Ὁ καθαριστὴς ἀντελήφθη τὸν σκοπὸ τοῦ καὶ ἄφησε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ τὸ ἕνα τοῦ πόδι γλύστρησε ἀπὸ τὸ πρεβάζι τοῦ παραθύρου πᾶνω σὸ ἐπὶ σκεκόταν ὄρθιος, κι' ἀμέσως κατόπιν ταλαντεύθηκε κουνώντας τὰ χέρια του σὰν τρελλός. Ὁ Χέλεϋ εἶχε κόψει μὲ τὸν σουγιά τὸ ἕνα λουρὶ ἀσφαλείας.

Τώρα ὁ καθαριστὴς κρεμόταν σὰν σφαχτὸ ἀπὸ τὸ τοιγέλι, φωνάζοντας ἄγρια. Ὁ Χέλεϋ τότε δίχως δισταγμὸ ἀνέβηκε σὸ πρεβάζι ἔκψε μὲ ταχύτητα καὶ τὰ ἄλλα δύο λουριά ἀσφαλείας πού τὸν συγκρατοῦσαν, καὶ τὸ σῶμα τοῦ δυστυχικοῦ καθαριστῆ ἔπεσε σὸ κενό.

Οἱ φωνές του τώρα μόλις ἀκούγονταν. Σὲ λίγο τίποτε. Ἀπόλυτὴ ἡσυχία. Εἶχε τσακιστῇ πέφτοντας

μ' ἕναν ὑπόκοφο πᾶταγο ἐπάνω στὴν ταράτσα τοῦ δέκατου πατώματος. Μαζί του ἔπεφε κι' ὁ κάδος. Ἀτάραχος κατόπιν, ὁ ἀπαίσιος δολοφόνος ἐπέστρεψε σὸ δωμάτιο, ἔβαλε τὸν μπουστό στὴ θέσῃ, τοῦ ἔκρυψε τὸ κολλιέ στὴν τσέπη του καὶ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὴν μυστικὴ ἔξοδο τοῦ κινδύνου.

Κατὰ τὶς 11 τὸ πρωῒ τῆς Δευτέρας ὁ Χέλεϋ δέχθηκε σὸ γραφεῖο του τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς ντέτεκτιβ.

— Ἐπιθεωρητὴς Στρόκ, τοῦ Ἐκκληματολογικοῦ τμήματος τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου, αὐτοσυστήθηκε ὁ ἐπισκέπτης μόλις εἰσῆλθε.

— Τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ τμήματος; ψέλισε ὁ Χέλεϋ. Ἐγὼ ἀναφέρθηκα στὴν Ἀστυνομία γιὰ μιὰ κλοπὴ, καὶ ὅχι φόνου ἢ ἄλλο σχετικὸ ἔγκλημα.

— Ναί... Γιὰ τὴν ὑπόθεση τῆς κλοπῆς ἔχουν ἐπιφορτισθῇ ἄλλοι. Μ' αὐτὴν ὅμως συσχετίζεται καὶ κάποιος φόνος. Αὐτὸν ἀνέλαβ' ἐγώ.

Ὁ Χέλεϋ ἔσφιξε τὰ χέρια του σὸ κάθισμα.

— Φόνος εἶ, ατε;

— Ναι! Ἕνας καθαριστὴς, ἔπεσε ἡ τὸν ἔρριξαν ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου σας. Τὸ πῶμα τοῦ τῆς βρήκαμε σφηνωμένο πᾶνω στὴν μεγάλη καπνοδόχο τῆς στέγης τοῦ δεκάτου πατώματος καὶ τρομάξαμε νὰ τὸ βγάλουμε ἀπὸ κεῖ. Ὑστερα δὲν μπορέσαμε νὰ τὸν ἀναγνωρίσουμε καὶ ἀπευθυνθήκαμε σὸ Σωματεῖο του...

— Ἀδύνατον! Ἀδύνατον! ὁ συνεταῖρός μου ἐξηρανίσθη! φώναξε ὁ Χέλεϋ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι συναπεκόμισε καὶ τὸ κολλιέ. Αὐτὸν ὅμως τὸν φόνου δὲν πιστεύω νὰ τὸν διέπραξε ἐκεῖνος! Μήπως πρόκειται περὶ δυστυχίματος;

— Στὴν ἀρχὴ αὐτὸ ὑποθέσαμε, τοῦ ἐξηγήσε ὁ ντέτεκτιβ Στρόκ. Ἀλλὰ κανεὶς συναδελφός του δὲν τὸν ἀνεγνώρισε. Ἐξ ἄλλου ὁ καθαριστὴς τοῦ μέρους εἶναι ζωντανός. Φαίνεται ὅτι ἦταν κάποιος ἀγνωστό πρόσωπο πούχε μεταμφιεσθῇ σὲ καθαριστὴ γιὰ νὰ κατωπεύσῃ κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο κατὰ πού τὸν ἐνδιέφερε καὶ τὸ ὅποιο λάβαινε χώρα στὰ διαμερίσματά σας. Τὶ ὅμως καὶ γιαιτὶ, αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω.

Ὁ Χέλεϋ ξεροκατάπιε. Εἶχε ἡσυχάσει κάπως. Τὸ θῆμα δὲν ζοῦσε. Ὁποιοδήποτε κολ' ἂν ἦταν αὐτὸ δὲν εἶχε σημασία. Καθαριστὴς ἦ ὅχι, ἦταν νεκρός καὶ ἔτσι δὲν μπορούσε νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν δολοφόνου.

— Καὶ τί συμπέρασμα βγάλατε; ρώτησε.

Ὁ Στρόκ ὅμως δὲν τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως. Ἦταν ἀπασχολημένος στὴν οὐντομὴ ἐξέταση τῶν περιεχομένων σὸ δωμάτιο. Ὁ Χέλεϋ παρακολούθησε τὸ βλέμμα τοῦ καὶ τὸ εἶδε νὰ σταματᾷ σὸ χρηματοκιβώτιο. Ἡ μεγάλη πόρτα τοῦ ἦταν μισόκλειστη καὶ τὸ ἄδειο κουτὶ πού περιείχε τὸ κολλιέ βρισκόταν πᾶνω σὸ χρηματοκιβώτιο καὶ πλάι στὸν γυναικεῖο μπουστό. Κατόπιν προχώρησε μὲ ὀργὸ βῆμα καὶ πλησίασε σὸ χρηματοκιβώτιο.

— Λοιπόν; γύρισε καὶ ρώτησε τὸν Χέλεϋ. Ποιὸν ὑποπτεύεσθε; Ἐννοῶ γιὰ τὸ πρόσωπο πού κατώπτει τις κινήσεις σας ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἰδέα, τραύλισε ὁ Χέλεϋ. Ἐκεῖνον πού ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ κλοπὴ τοῦ κολλιέ.

Ὁ Στρόκ μειδίασε ἑλαφρά.

— Ἐμένα ἀντιθέτως, μίστερ Χέλεϋ, μ' ἐνδιαφέρει ἡ τουτότης τοῦ ἀνθρώπου πού σκοτώθηκε, καὶ τὴν ὁποῖαν... ἀνακάλυψα.

Ὁ Χέλεϋ πάγωσε.

— Καὶ ποιὸς ἦταν; ρώτησε.

— Ἕνας ὑτάλληλος τοῦ γραφείου Μυστικῶν Ὑποθέσεων: ὁ ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ Μπράμπερ. Διάβολε! Τὶ νὰ ἤθελε νὰ πληροφορηθῇ πού σκαρφάλασε στὶς πυροσβεστικὲς σκάλες μεταμφιεσμένος σὲ καθαριστὴ;

Ὁ Χέλεϋ συνωφρυώθηκε. Βρισκόταν σὲ ἀμηχανία.

— Περιέργον! ψιθύρισε ἀπορώντας δῆθεν. Τὶ νὰ γύρευε αὐτὴ τὴν περασμένη ὥρα. Ξαφνικά ὅμως μιὰ σκέψη πέρασε ἀπὸ τὸν νοῦ του, προφέροντας αὐτὴν τὴν φράση. Ἰσως..

Τὴν σκέψη ὅμως αὐτὴ τὴν μάντεψε ὁ Στρόκ καὶ τοῦ εἶπε: — Ἐπεσκέφθηκα τὸ γραφεῖο τῶν Μυστικῶν Ὑποθέσεων καὶ ὁ διευθυντὴς, ἕνα παμπόνηρο ὑποκείμενο, μοῦ εἶπε ὅλη τὴν ἱστορία.

— Δηλαδή; ἔκαμε ταραγμένος ὁ Χέλεϋ,

— φαίνεται ὅτι ἡ γυναίκα τοῦ συνεταίρου σας τὸν ὑποπτεύοταν. Εἶχε πληροφορίες ὅτι τὸν ἀπατοῦσε μὲ κάποιαν ἄλλην. Κοντολογίς ἤθελε νὰ ἔχη ἀποδείξεις ὅτι ὁ ἀντρας τῆς τὴν ἀπατᾷ. Αὐτὸ θὰ τὴν ὠφελοῦσε στὴν ἐκδοσὴ τοῦ διαζυγίου... Γι' αὐτὸ ἐπεσκέφθηκε τὸ γραφεῖο τῶν Μυστικῶν Ὑποθέσεων, καὶ ἀνέθεσε τὴν ἐξακρίβωση τῶν πληροφοριῶν τῆς... ὁ διευθυντὴς δὲ τοῦ γραφείου ἀνέθεσε τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν στὸν ντέτεκτιβ Μπράμπερ.

— Αὐτὸ εἶναι τρομερόν! κραύγασε ὁ Χέλεϋ. Τὸν πίστευα γιὰ σφετεριστὴ καὶ προδότη, δὲν φανταζόμουν αὐτὸς ὅτι ἦταν καί...!

Ἐδῶ σταμάτησε, σὰν νὰ τὸν ἀπασχόλησε μιὰ ἄλλη σκέψη.

— Λοιπόν; συνέχισε σὲ λίγο ἐνῶ ὁ Στρόκ τὸν παρατηροῦσε ἀμίλητος. Πιστεύετε ὅτι ὁ "Ωμπουρν" τὸν εἶδε πού τὸν κύτταγε ἀπὸ τὸ παράθυρο καί...!

Ἡ φωνὴ του πνίγηκε σὲ μιὰ τρομερὴ

σιωπῇ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔκαμε ἕναν μορφασμό.

— Κάτι τέτοιο φαντάζομαι ὅτι ἐπακολούθησε. Τὶ ἄλλο μπορῶ νὰ φαντασθῶ. Ἐξ ἄλλου ἔχω καὶ ἀποδείξεις. Ὁ Χέλεϋ μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Στρόκ δόκίμασε νὰ κρούσῃ τὴν ἐκπληξή του. Δὲν τὸ κατάρθωσε ὅμως. — Ἀποδείξεις εἶπατε; τὸν ρώτησε μὲ κομμένη φωνή. Τὶ ἐννοεῖτε μὲ αὐτό;

— Εἶσαι πολὺ ἐξυπνος Χέλεϋ, τοῦ εἶπε τότε ὁ Στρόκ μ' ἕναν ἀλλαγμένο τόνον φωνῆς. Καὶ ἐξάγοντας ἀστραπιαία ἕνα αὐτόματο ρεβόλβερ τὸ στηρίξε στὴν καρδιά του. Ἐσὺ εἶσαι ὁ δολοφόνος τοῦ καθαρστοῦ τῶν παραθύρων: Τοῦ ἰδιωτικοῦ ντέτεκτιβ Μπράμπερ!

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, κύριε ἐπιθεωρητᾷ, ἔκαμε ὁ Σέλεϋ μὲ ἀδιάφορο ὄσο καὶ ἐκπληκτο ὄφρος.

— Τὸ ξέρω πὼς ἔχεις ἔτοιμη τὴν δικατολογία σου. Ἀλλὰ δυστυχῶς γιὰ σένα, πρὶν τὸν πετάξῃς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο, τὸ θῆμα σου πῆρε τὴν φωτογραφία σου τὴν ὥρα πού βρισκόσουν σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο καὶ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ πού κανε ἔωτα σ' ἕνα ὠραῖο κολλιέ ἀξίας περίπου 75.000 δολларίων πούηταν περασμένο στὸν λαίμω μίσε ὥρας κυρίας. Φαίνεται ὅτι σὲ νόμισε γιὰ τὸν συνεταῖρό σου τὸν "Ωμπουρν" καὶ ὁμέσως τράβηξε τὴν φωτογραφία γιὰ νὰ τὴν παραδώσῃ κατόπιν στὴν γυναίκα τοῦ καὶ ν' ἀποδείξῃ ἔτσι τὴν ἀπιστία του. Ἦταν ὅμως σοῦρουπο καὶ γελάστηκε. Κάνανε μεγέθυνση αὐτῆς τῆς φωτογραφίας καὶ ἔτσι ἐξακρίβωσαν ὅτι ὁ... ἐρσιτῆς αὐτοῦ τοῦ γυναικεῖου μοντέλου ἦταν ἡ σφετιὰ σου.

Ὁ Χέλεϋ ἔκαμε μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ ν' ἀποσείσῃ τὴν δεινὴν κατηγορία.

— Ψέμματα! Ψέμματα! Δὲν εἶχε καμμιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ αὐτὸς ὁ Μπράμπερ.

— Εἶχε, Χέλεϋ! τοῦ ἐτόνισε ὁ Στρόκ. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ μεγάλο σου λάθος. Ἀν τὴν κατέστρεφες, στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα θὰ καθόταν ὁ συνεταῖρός σου ὁ "Ωμπουρν". Ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ ἦταν μέσα στὸν κάδο πού κράταγε μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε ὁ φακὸς τῆς νὰ εἶναι ἐστραμμένος δόπου ἤθελε. Δυστυχῶς ὅμως τὸν γέλασε ὁ μπουδζος. Εἶχε κάμει λάθος σὸ παράθυρο. Καὶ αὐτὸ τὸ λάθος τοῦ στοίχισε τὴ ζωή.

Σ. Ζ. ΜΠΕΛΕΎ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΛΗΣΤΑΙ

Για μία φορά ακόμα απέδειχθη ότι ο έρωας κάνει κακό στους ανθρώπους. Έξ αιτίας του έρωτος της λησταρχίνας 'Αγλαΐα Κόρφεν, εξωνώθη ολόκληρος η ληστρική συμμορία που αποτελεῖτο μόνον από γυναικες. Από ζηλοτυπία ο έρσστης της λησταρχίνας την έπρόδωσε και η αστυνομία κατώρθωσε τέλος να συλλάβη όλα τα μέλη της επικινδύνου συμμορίας γυναικων ληστών, που από μηνών έτρομοκρατούσαν μεγάλας περιφερείας των βορείων επαρχιών της Ρουμανίας.

Απαρτιζομένη από πέντε νεαρές γυναίκες, που έντώνοντο πάντοτε σαν άνδρες, η συμμορία είχε ως αρχηγίνα την 'Αγλαΐα Κόρφεν. Αί επικίνδυναι βασιλίσσαι των δρόμων ήταν όπλισμένοι με περιστροφά και μαχαίρας, συνελήφθησαν δέ μόνον κατόπιν απεινωσμένου αγώνος προς τας αστυνομικάς δυνάμεις. Συνήθως η γυναικεία ληστρική συμμορία απέδιδετο εις ληστείας διαβατών εις τούς δημοσίους δρόμους, καθώς και εις νυκτερινάς διαρρήξεις, εις τού κεντρικόν δέ «λιμέρι» της, εϋρέθησαν πολλά από τα προϊόντα της δράσεώς της. Κι' ήταν ασύλληπτη μέχρι της στιγμής που τις εξόντωσε... ο έρωας.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Εις την Βιέννην ανεκαλύφθη η ύπαρξις ενός νέου Μόζαρτ. Πρόκειται περί ενός μικρού, ηλικίας έννεα έτών, όνόματι Όσκάφ Ρόσμαν. Ο Ρόσμαν μαθητής της τετάρτης τάξεως του δημοτικού, αλλά σύγχρονως μουσικός υπέροχος, του όποίου η πρωιμότης εις την έκζηλωση του μουσικού ταλέντου υπενθυμίζει την πρωιμότητα του Μόζαρτ. Εις ηλικίαν τριών έτών ένας θεός του, μουσικός έδωρσε εις τον Ρόσμαν ένα φιάουτο και ό μικρός άρχισε να παίζει με αυτό διάφορα λαϊκά τραγουδάκια. Εις ηλικίαν πέντε έτών, η διόβασις του πηδαλιουχομένου Ζέπελιν διά της Βιέννης του ένέπνευσε μίαν μελωδίαν, εις την όποιαν άπεμιμείτο τον ήχον των μηχανών του Ζέπελιν. Αργότερα έμαθε μουσικήν και σήμερα έχει γράψει πολλές συνθέσεις, μεταξύ των όποιων η καλλιτέρα θεωρείται η «μουσική των κυμάτων», εις την όποιαν μιμείται τον φλοίσβον του κύματος.

ΩΣ ΠΟΥ ΦΘΑΝΕΙ Ο ΕΡΩΣ

Ένα τραγικόν έπεισόδιον προκάλεσε πρό ήμερών την ματαίωσιν των γάμων της ώραιότατης 22έτιδος κόρης ενός δικαστικού, η όποια είχε έκλεγεί «μίσ Βουκουρέστιον του 1933» με ένα από τούς γνωστότερους νεαρούς δικηγόρους της πόλεως, τον Κωνσταντίνον Μπιλίνου. Έκατοντάδες περιέργων είχαν συγκεντρωθή έξω από τού σπίτι των γονέων της νύμφης, διά να θαυμάσουν άλλην μία φορά την άγαπημένην των βασιλίσσισσα της καλλοχής. Τέλος έφθασε τού αυτοκίνητου του γαμβρού στολισμένο με άνθη και γιολάντες, και η μελλοννύμφος στριζομένη εις τον βραχίονα του άδελφου της, έβγηκε εις τού πεζοδρόμιον διά να ύποδε-

χθή τον μέλλοντα σύντροφον του βίου της. Η πόρτα του αυτοκινήτου άνοιχθη, αντί όμως του γαμβρού, έφάνη κατερχόμενος ένας άλλος νέος, με μαύρα ρούχα και ένα ρόδον εις την κομβιοδόχην του, αλλά με πρόσωπον κάτωχρον, άντικατοπτρίζον την έπιθανάτιον άγων αν...

Ο παράδοξος άντικατασ άτης του γαμβρού, έκαμε παραπαίων δύο βήματα και έπεσε νεκρός εις τα πόδια της νύμφης, η όποια έφηκε μίαν σπαρακτικήν κραυγήν και έσωριάσθη και αυτή λ πόθυμος.

Όπως εξηκριβώθη μετ' όλιγον, έπρόκειτο περί ενός νεαρού Ιατρού, ό όποιος ήτο τρελλά έρωτευμένος με την «μίσ Βουκουρέστιον» και είχε αυτοκτονήσει με ισχυράν δό-

σιν ύδροκυανικού καλλου.

Ο γάμος φυσικά, έματαιώθη, λέγεται δέ, ότι η άτυχής νέα υπέστη τούσον σοβαρόν νευρικόν κλονισμόν, ώστε μετά την τρομεράν έκείνην σκηνήν βλέπει διαρκώς έμπρός της την μορφήν του νεκρού έγκαταλειφθέντος φίλου της.

ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Εις Γουέλς Νέζι της 'Αγγλίας υπάρχει παράδοσις, κατά την όποίαν ένας βιολιστής συνοδεύομενος υπό του σκύλου του πήγε μία μέρα σε μία βραχώδη άκτι για να εξερευνήση ένα βαθύ σπήλαιον. Παρασυρθείς υπό της περιεργείας του έπροχώρησε πολύ έντός των μαϊάνδρων του σπηλαίου και τέλος έχάθη. Από καιρού εις καιρόν όμως άκούεται ένας ήχος βιολιού κάτω από τού έδαφος. Είναι λέγουν ό βιολιστής που έχάθη. Όσοι δέν πιστεύουν στην παράδοση λέγουν ότι ό άήρ που κυκλοφορεί μέσα στο σπήλαιον προκαλεί, όταν φυσά άνεμος, τον ήχον αυτόν. Τελευταίως έγιναν άνασκαφές εις τούς πρόποδας του όρους, έκ του όποίου φαίνεται διι άρχεται τού σπήλαιον, και εϋρέθη σκελετός ανθρώπου και σκελετός σκύλου. Καί ό λαός του Νόφολκ πιστεύει πιά σήμερα περισσότερο στην παράδοση.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Πρό ήμερών έδολοφονήθη στην Κίνα ό Πρόεδρος της Κίνας στρατηγός Σούν Τσού Φού. Ως δολοφόνος συνελήφθη ένας νέος ό όποιος και έλυνταρίσθη επί τόπου. Απεδείχθη όμως ότι ό νέος εκείνος ήτο άθώος και ότι ίσως είχε προσπαθήσει να προστατεύση τον πραγματικόν δολοφόνον, που ήταν μία νέα εικοσι τριών περίπου έτών, την όποίαν κανείς δέν άντελήφθη κατά την στιγμήν που έφυροβόλει έναντιον του Προέδρου. Η νέα αυτή είναι κόρη του στρατηγού Κάγκ Κά 'Ις. Όταν ό Σούν Τσού Φού ήτο Κυβερνήτης τριών επαρχιών της Βορείου Κίνας, είχε υπό τας διαταγάς του τού στρατηγόν Κάγκ, που ήτο μάλλον ληστής παρά στρατηγός, διότι έπωφελείτο κάθε ευκαιρίας να ληστεύη σιλτία πλουσιών η να άρπάξη τα κτήματά των. Ο στρατηγός Σούν Τσού Φού, που ήταν τιμιώτατος, του συνέστησε να παύση τας ληστείας, άλλ' εκείνος έγέλασε, και βασιζόμενος στην φιλίαν του Σούν Τσού Φού, διέπραξε μία ληστεία την ίδια μέρα. Την έπομένη άπεκεφαλίσθη. Η κόρη του εξεδικήθη τον θάνατόν του μετά έπτά έτη!

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

Τού νοσοκομείου του Βερολίνου, η «Σαριτέ» έώρτασεν έσχάτως την 225ην επέτειον από της ίδρύσεώς του. Κατά τού έτη 1709-1710 ειχεν ένοσούπει εις την Γερμανίαν η πανώλης. Ο βασιλεύς της Πρωσίας Φρειδερίκος ό Α', μεταξύ άλλων μέτρων, ειχε διατάξει και την ταχίστην ίδρυσιν ειδικών νοσοκομείων και άπομονωτηρίων κατά της έξαπλώσεως της επιδημίας. Ούτως ίδρύθη και η σημερινή «Σαριτέ», κατά άρχάς, εις τού Σπάνταου. όλιγον έξω του Βερολίνου, ως άπομονωτήριον διά πανωλοβλήτους, άνενεπίτύχη δέ μετ' όλιγον εις γενικόν νοσοκομείον.

Αί έγκαταστάσεις της Σαριτέ αποτελούν σχεδόν μίαν ολόκληρον πόλιν.

Τού νοσοκομείου περιλαμβάνει 1600 κλινάς. Καθ' έκαστην νοσηλεύονται έν αὐτῷ 32,000 άσθενείς (έσωτερικοί και έξωτερικοί). Ο αριθμός των Ιατρών, των νοσοκόμων και άδελφών και του λοιπού προσωπικού άνέρχεται εις 1650 χιλιάδες πρόσωπα.

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΕΡΕΠΙΟ

Πρόκειται να έκτεθῇ κατ' αύτάς και πάλιν εις πληστηρισμόν τού περίφημον «Hotel des Reinevoirs» των Βερσαλλιών, τού όποιον έκτεθεν πρό διετίας εις πλειστηριασμόν έκινδυνεύσε να μείνη άνευ άγοραστού, μέχρις ότου ένας δικηγόρος τού άγόρασεν άντι 550,000 φράγκων, διά λογαριασμόν ενός πελάτου του, που παραμένει άνώνυμος. Τού Ιστορικόν ξενοδοχείον, ειχε κτισθῇ τῷ 1752 υπό τού Λουδβίκου ΙΕ', διά την περίφημον Μαντάμ ντε Πομπαδούρ, και τά έν αὐτῷ σαλόνια της «εϋνοουμένης», έχουν καταταχθῇ μεταξύ των «ιστορικών μνημείων» της Γαλλίας. Επί πλέον, τῷ 1814 κατώκησαν εκεί, μετά την έξορίαν του Ναπολέοντος οι σύμμαχοι αυτοκράτορες της Ρωσίας, της Αυστρίας και ό βασιλεύς της Πρωσίας. Τού ίδιον δέ έχρησίμεισε και τῷ 1919 ως κατάλυμα των Γερμανών πληρεξουσίων που υπέγραψαν την Συνθήκην τῷ Βερσαλλιών.

Η ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΙΑ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

Οί μεγαλοπρεπέστερες κηδείες στην 'Αμερική, είναι των γκάστερς. Έξοδεύονται γι' αυτές περιουσίες ολόκληρες, και ακολουθούν πλήθη κόσμου. Η αστυνομία παρακολουθεί όλους αυτούς τούς πενθούντας «συγγενείς και φίλους» αλλά και δέν μπορεί να τούς έμποδίσῃ εις την έκτέλεσιν των θρησκευτικῶν καθηκόντων των.

Πρό ήμερών όμως στο Σικάγο, κατόπιν μίας τέτοιας κηδείας, οι άπορηγόρητοι συγγενείς επετέθησαν κατά των αστυνομικών, και τού αποτέλεσμα της μάχης που συνήφθη, ήταν να μείνουν επί τόπου έπτά νεκροί και εικοσι τραυματίαι.

Δέν έγνώσθη έν τούτοις, πόσει φόννοι έγιναν στην κηδεία..... των θυμάτων.

ΜΙΑ ΗΠΕΙΡΟΣ, ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

Πρό έτών 'Αγγλοι έπιστήμονες έπεδόθησαν εις την ά-

ΠΑΝΘΕΟΝ

νακάλυσιν μίας ήπειρου, η όποια σήμερα ευρίσκειται υπό την θάλασσαν.

Αρχηγός της άποστολής ήτο

ό πλοίαρχος του Πολεμικού Ναυτικού, έν έφεδρεία, Τζών Μάκενζι. Κατά τούς γεωλόγους, μεταξύ Μαδαγασκάρης, Σουάτρας και 'Ινδιών υπήρχε κατά τούς προϊστορικούς χρόνους ήπειρος η όποια κατεβυθίσθη. Την ήπειρον αυτήν, την όποιαν γεωλόγοι τινές άνόμισαν Λιμουρίαν, θά προσαθούσε η άποστολή να άνεύρη διά βυθιομετρήσεων. Τού βάθος του Ωκεανού εις την έκτασιν αυτήν είναι 3-4000 μέτρα και εις πολλά σημεία φθάνει μέχρι των 6000 μέτρων.

Η άποστολή ειπεν δέν κατώρθωσε τίποτε. Ήδη έτοιμάζεται άλλη με τελειότερα μηχανήματα, και έλπίζεται ότι αυτή θα είναι πιό τυχερή από την προηγούμενη.

ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

Ως γνωστόν άρκεται πόλεις, άντικατέστησαν τις πολλές των καμπάνες με ένα ραδιόφωνο. Απο τον πομπό, κυπούν οι καμπάνες σ' όλα τα σημεία της πόλεως, η σε όσα είναι ανάγκη.

Ήδη τού σύστημα αυτό εισάγεται και στον στρατόν. Έτσι εις τούς στρατώνας θα κτυπή έγερτήριο η σιωπητήριο τού... ραδιόφωνο.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ

Εις τον αιώνα μας πραγματοποιούνται και τα πιό άπίθανα όνειρα των ποιητών:

Μεταξύ Λονδίνου και Παρισιών έτέθη από τινος εις κυκλοφορίαν ένα άεροπλάνον, βαμμένο ολόλευκον, και προοριζόμενον άποκλειστικώς διά την εξυπηρέτησιν των νεονύμφων ζευγών.

Έκτός του πιλότου, τού γαμήλιον αυτό άεροπλάνον έχει μόνον δύο άλλας θέσεις και έτσι οι νεόνυμφοι ήμπορούν να κάμουν τού ταξίδι του γάμου των από την Γαλλικήν πρωτεύουσιν η άντιστρόφως, με την βεβαιότητα, ότι δέν θα έχουν άλλους ένοχλητικούς συνταξιδιώτας. Ο ώραιος αυτός νεωτερισμός έσημείωσε τούσην έπιτυχίαν, ώστε αι θέσεις του λευκού άεροπλάνου, έχουν άγορασθῇ έκ των προτέρων δι' άρκετούς μήνας, από ζεύγη νεονύμφων η μελλονύμφων. Κι' έτσι, οι έρωτευμένοι άνεβαίνονν τώρα έως τόν... έβδομον ουρανόν της ευτυχίας των.

ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ!

Αφού προσπάθησαν να κατασκευάσουν αυτοκίνητον που θα κινείται στην ξηρά, θα πλῆσῃ τῇ θάλασσῃ και θα πετάῃ και τόν άέρα, τώρα προσπαθοῦν να τού κάνουν και... υποβρύχιο. Φαντασθήτε λοιπόν τώρα ν' άρχίσετε ένα ταξίδι στην ασφαλτο, να τού συνεχίσετε στους αιθέρας, να ψαρέψετε μ' αυτό στα βαθεία κι' ύστερα, για ν' άποφύγετε την τρικυμίαν να βυθισθῇτε και να εξακολουθήσετε τού γλέντι σας σε βάθος 50 μέτρων!

195

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΦΥΛΑΡΧΟΥ

Εκείνο το βράδυ, για να περάσει η ώρα, ο καθένας μας διηγόταν κι' από μια ιστορία. Όταν ήρθε κι' η σειρά του Ντόν Μπαζάν άναψε την πίπα του κι' άρχισε να μ'α διηγείται:

— Πάνε πολλά χρόνια από τότε που είδα για πρώτη φορά έναν τραγικό πύργο που σήμερα έχει μεταβληθεί σε έρευνα. Ο πύργος αυτός βρίσκεται χαμένος μέσα στους κάμπους του Τεξάς που εκείνη την εποχή ήταν μεταλλεία άργυρου κι' είχαν φυτίες από μπαμπάκι και σιτάρι.

Η σπανιολική Κυβέρνηση είχε διορίσει διοικητή του Φρουρίου της αποικίας τον κόμητα Ρόζας που όλοι τον αγαπούσαν γιατί είχε καλή καρδιά και πρώο χαρακτήρα. Ο Φραγκίσκος όμως, ο γιός του κόμητα ήταν ένας νέος θαρραλέος και άτιθασσος που περνούσε τις μέρες του κυνηγώντας άγρια ζώα.

Κάποτε λοιπόν, σε μια κυνηγετική εκδρομή βρέθηκε, μαζί με

τους συντρόφους του σ' ένα χωριό ινδιάνων όπου φιλοξενήθηκε με τιμές στο σπίτι του φυλάρχου. Την άλλη μέρα ο Φραγκίσκος ήταν τρελά έρωτευμένος με την Βανίτα, την κόρη του ινδιάνου φυλάρχου που ή καλλονή της ήταν εξαουστή σ' όλη την περιφέρεια. Πολλοί έλεγαν πως η Βανίτα δεν ήταν κόρη του φυλάρχου, αλλά πως είχε γεννηθεί από λευκούς γονείς και είχε κλαπεί μια νύχτα από το Ρίο Τανέιρο. Ο φυλάρχος όμως, όπως κι' αν είχε το πράγμα, την αγαπούσε σαν παιδί του και σκόπευε να την παντρεύει με τον άρχηγό μιας γειτονικής φυλής.

Η προίκα της κόρης ήταν έτοιμη και η ώρα του γάμου έπλησίαζε, αλλά μόλις η νέα αντίκρουσε τον Φραγκίσκο άμέσως άλλαξε γνώμη. Η ώραία στολή κι' οι ευγενικοί τρόποι τον ήκαναν να τον έρωτευθη παράφορα. Η αγάπη της ήταν τόσο μεγάλη που προτιμούσε να πεθάνει παρά ν' αποχωρισθεί από τον αγαπημένο της. Μά το να εγκαταλείψει τον άρραβωνιαστικό της φύλαρχο Βαβάρα, δεν φάνηκε καλό στον πατέρα της. Δεν πέρασαν όμως λίγες μέρες και ο Φραγκίσκος ζήτησε να παντρευτεί την Βανίτα και ο φύλαρχος, παρά τον φόβο που είχε στον Βαβάρα υπεχώρησε στις πολλές παρακλήσεις των δύο νέων και συγκατέστη και τους πάντρεψε. Αργότερα, δόλοληρη ή φυλή των ινδιάνων του Τεξάς, συνόδευσε τους νεονύμφους στο Σαμπάκο, όπου θα γινόταν κι' οι γάμοι των σύμφωνα με την θρησκεία του Φραγκίσκου.

Στους γάμους παρευρέθη και κάποιος πανίσχυρος μπάς που τον έλεγαν Ουρμπάνο. Αυτός είχε μεγάλη επιρροή στη ισπανική αποικία. Οι άνθρωποι ζούσαν ευτυχισμένοι και τη θέσι του διοικητού Ρόζας θα την ζήλευε και ο πιο πλούσιος άνθρωπος του κόσμου.

Ο Φραγκίσκος αγαπούσε πάρα πολύ τη γυναίκα του και κι' αυτό σκόπευε να χτίσει εκεί κοντά ένα σπίτι για να εγκατασταθεί χωριστά από την οικογένειά της. Η Βανίτα, με την καλή της καρδιά, είχε αποκτήσει την συμπάθεια όλων των άποικων. Σιγά-σιγά μάνθανε τους τρόπους και τις συνήθειες των λευκών είχε γίνη, μ' άλλα λόγια το λουλούδι των ξοτικών αυτών μερών. Ήτανε πιά έντελως άλλαγμένη.

Και τώρα θα προσπαθήσω να σας περιγράψω το τραγικό περιστατικό που έγινε άφορη ή καταστροφή, να νεκρωθεί έντελως η ώραία κι' εύφορη αυτή κοιλάδα, το περιστατικό που έγινε ατία ν' ονομασθεί το φρούριο του Σαμπάκο «Ματωμένος Πύργος». Θα ήμουν τότε έξη χρόνων αλλά θυμάμαι πολύ καλά ό,τι συνέβη εκείνη τη νύχτα.

Ο Βαβάρα, όταν έμαθε πως η άρραβωνιαστική του κι' ο πατέρας της έφυγαν για το Σαμπάκο, φρένιασε, λύσσαξε κι' αποφάσισε να τους εκδικηθεί για την προσβολή που του ήκαναν.

Έπειδή όμως ήξερε πως μια βιαστική επίθεση εναντίον της πόλεως Σαμπάκο, δεν θα έφερε ικανοποιητικά άποτελέσματα, κι' αυτόν και τη φυλή του, δεν βιάστηκε και τόσο, μα περιμενε τη κατάλληλη ευκαιρία για να εκδικηθεί. Κι' η ευκαιρία αυτή δεν άργησε να έλθει.

Περί τα τέλη του καλοκαιριού, ο Φραγκίσκος με τον πατέρα του διοργάνωσαν μια κυνηγετική εκδρομή στο Κολοράδο και φεύγοντας πήραν μαζί τους τους στρατιώτες του φρουρίου κι' έτσι το Σαμπάκο έμεινε άνυπεράσπιστο. Το γεγονός αυτό δεν ένεπνευσε καμιά άνησυχία στους κατοίκους.

Τέσσερες όμως μέρες μετά την άναχώρηση του διοικητού, μια θερμή νύχτα του Ιουλίου, άκούστηκε μια φοβερή βουή άπ' άκρη σ' άκρη του κάμπου:

— Βαβάρα!.. Βαβάρα!.. Θάνατος στους λευκούς!..

Οι ινδιάνοι τότε πετώντας από πάνω τους τα δέματα των βουβαλιών που φορούσαν, ώρησαν μ' άλλαλαγμούς εναντίον των κατοίκων που την ώρα εκείνη βρισκόνταν βυθισμένοι στον ύπνο, κι' άρχισαν μια φοβερή σφαγή.

«Βαβάρα!.. Βαβάρα!.. Θάνατος στους λευκούς!..» φώναζαν όλοι οι ινδιάνοι.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ μου την εικόνα της άγριας αυτής σφαγής. Νομίζω πως βλέπω άκόμη την μητέρα μου να παλεύει μ' ένα τεράστιο ινδιάνο... Τη βλέπω να σωριάζεται νεκρή μπροστά στα πόδια μου και να με ποτίζει με το αίμα που τρεχε ποτάμι από τις πληγές της. Ο άνανδρος αυτός ινδιάνος άφου σκότωσε τη μητέρα μου μ' άρπαξε από τα μαλλιά και με πέτ ταξε έξω από το παράθυρο! Θα γινόντουσαν κομμάτια αν δεν έπεφταν επάνω στα δέματα σανού που ήσαν στην αυλή. Κρύφτηκε μέσα σ' αυτά και τρομαγμένος παρακολουθούσα τους ινδιάνους, που τρέχοντας με τους δαυλούς στα χέρια, έβαζαν φωτιά σ' όλα τα σπίτια.

Σε λίγη ώρα δόλοληρη ή πόλις ήταν μια τεράστια, τρομαχτική φλόγα!

Ο φόβος μου μ' ήκανε να λιποθυμήσω.

Όταν συνήλθα, ή πόλις είχε μεταβληθεί σε καίόμενη κόλαση. Οι τεράστιες φλόγες, ο κρότος των στεγών που γκρεμίζονταν, οι άπειλόμενες κραυγές των γυναικοπαίδων και τα ουρλιάσματα των ινδιάνων που τρεχαν σαν διάβολοι μέσα στη νύχτα και στο σκοτάδι, έδιναν μια άγρια, άνατριχιαστική έντύπωση.

Έξαφνα μια κραυγή τρόμου άκούστηκε.

— Βαβάρα!.. Βαβάρα!.. Οι λευκοί!.. Οι λευκοί!..

Τι συνέβαινε; ο διοικητής Ρόζας και οι στρατιώτες του έπεσσαν ξαφνικά από το κυνήγι εκείνη τη νύχτα, σαν να προαισθάνθηκαν τη συμφορά που τους περίμενε. Οι ινδιάνοι μόλις τους άντελήφθηκαν έφυγαν έντρομοι...

Έξαφνα, μέσα στο πανικό είδαν κάτι που και σήμερα άκόμη όταν το διηγούμαι νοιώθω να σηκώνονται οι τρίχες του κεφαλιού μου. Μέσα στις φλόγες είδα έναν ινδιάνο να τρέχει φρενιασμένος επάνω στο άλογό του, να διασχίζει τον δρόμο που περνούσε έξω από την αυλή μας και να χάνεται μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, κρατώντας με το ένα χέρι του τα χαλινάρια του άλόγου και με το άλλο ένα ανθρώπινο κεφάλι—ένα γυναικείο κεφάλι—με μακριά πλούσια μαλλιά!

Όπως έμαθα αργότερα, ο καβαλλάρης αυτός ήταν ο Βαβάρα, ο αίμοχαρης φύλαρχος, και το κεφάλι που κρατούσε ήταν το κεφάλι της ώραίας άλλ' άτυχης Βανίτας! Την είχε βρή να ξαγρυπνά στο δωμάτιό της και την έσφαξε. Ο άρχηγός των ινδιάνων είχε εκδικηθεί σκληρά, βάβαβα, άπάνθρωπα μιάν άπιστη κόρη της φυλής του που τη είχε προσφέρει τόσο άπερίσκεπτα σ' έναν άλλόφυλο την τρυφερό, φλογερή καρδιά της!..

Α. ΠΑΡΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΙΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΑΠΑΓΩΓΗ

Για να είναι κανείς σωφές χρειάζεται μια άνώτερη φιλοσοφία, μια αίσιοδοξία και περιφρόνηση στις κα- κολωσες του κόσμου. Ο Ταρμους είχε αυτά τα σπάνια προτερήματα. Είχε εγκαταλείψει το θέατρο κι' είχε γίνει σωφές. Έμαθε δηλαδή α φωτίσει με τους προβολείς του τους χαζούς διαβάτες, να πιτσιλίσει με λάσπη μια τουαλεταρισμένη κυρία, να μην δίνει άπάντηση στους πελάτες της ημέρα της βροχής και να ψάχνει τη μια ύστερα από την άλλη τις έντεκα τσέπες του, για να το άρπηση τα ρέστα ο κύριος που δεν έχει ό πρέλλα!

Έτσι ένα πρωί, ενώ περνούσε από μια λεωφόρο, ένα έπίμονο «φιτ» τον ήκανε να σηκώσει το κεφάλι. Στο παράθυρο ενός σπιτιού είδε ένα άνθρωπο ν' του κινή άπεγνωσμένα σήματα. Ο Ταρμους σταμάτησε έκπληκτος. Τότε είδε τον άνθρωπο να γλιστρά με ένα σχοινί από το παράθυρο του σπιτιού και να τρέχει κοντά του.

— Σωφές! φώναξε. Έκα- τον φράγκα έχεις αν μ'ας π'ας στη λεωφόρο Πι-Μπουλο 6.

Ο Ταρμους δέχτηκε. Τότε ο άνθρωπος σφύριξε σιγά-σιγά και μια ξανθή κοπέλλα με ταξιδιώτικο κουστούμι, φάνηκε στο παράθυρο του πρώτου πατώματος.

— Κατέβα γρήγορα... Κρά- τα όμως καλά το σχοινί! της είπε εκείνος με χαμηλή φωνή.

Η ξανθή κοπέλλα παραμέ- ρισε τα κάγκελα π'είχαν ξε- βιδωθεί από τη θέση τους, γλίστρησε ως το πεζοδρόμιο, τύλιξε βιαστικά με μια βούρ- τσα το πρόσωπό της κι' ύστε- ρα μπήκαν κι οι δύο στο αὐ- τοκίνητο. Ο Ταρμους ξεκίνησε δλοταχώς και σκυ- μένος στο τιμόνι του άρχισε να σκέπτεται.

Τι σημαίνει αυτή ή ιστορία; Απαγωγή;

Κι ο Ταρμους συγκινήθηκε όταν σκέφτηκε περισσότε- ρο και κατάλαβε πως οι δύο έπιβάτες του ήταν τρελλά έρωτευμένοι και έπειδή δεν ήθελαν ν' τους παντρεύουν πήγαιναν να πατρεύουν μόνοι των.

Ο Ταρμους μάλιστα λογάριζε τό τι θα συνέβαινε κι' αργότερα. Αυτή ή ρωμαντική υπόθεση θ' άνεκαλύπτετο μια μέρα κι' έτσι οι συνάδελφοι του θα διάβαζαν κατάπληκτοι στην Εφημερίδα: «Κοσμικόν Σκάνδαλον». Ο μαρκήσιος Χ. άπήγαγε την ώραία δεσποινίδα Ρ. Μια συνέντευξη με τον γνωστό μας σωφές Ταρμους.

Έβλεπε τώρα το πρόσωπό του φωτογραφμένο φάτσα, προφίλ, και τρία τέταρτα. Θά έγραφαν γι' αυτό και τα λουνδρέζικα περιοδικά. Όλες οι έπιθεωρήσεις στα μοζικ- χώλα θα τον ήκαναν νούμερο!

Ξαφνικά ή κουβέντα των δύο έρωτευμένων του διέκο- ψαν τις μελλοντικές σκέψεις του.

— Μην πηγαίνεις έτσι σιγά, έλεγε ή χαριτωμένη ξανθή, γιατί θα μ'ας κάνης χαλάστρα!

— Όλοταχώς! διέταξε ο νέος. Όλοταχώς για το Ω- τέιγ. Πέρασε χωρίς να σταματήσει καθόλου.

Ο Ταρμους γύρισε κατάπληκτος...

— Να περάσω δλοταχώς από τα «πόδια» για να μοῦ κολλήσουν κανένα πρόστιμο στον γυρισμό; Όρισμένως δεν είμαστε καλά!

— Μ' άφοῦ σοῦ λέω πως οι φορατζήδες έχουν είδοποιηθεί από πρίν!

Ο Ταρμους λιγόστεψε την ταχύτητά του και ήταν έτοι- μος να σταματήσει, αλλά σαν είδε το φορατζή να χαιρετά φιλικά και άκουσε να τοῦ λέγη: «Ε, σῦ, σωφές! Κάνε γρή- γορα. Έχεις τον Ρωμαίο και την Ιουλιέττα!» Και τότε ο Ταρμους που δεν καλοήφερε τους ήρωες του Σαίπηρ σ' α- τις σαν τον άκουσε να τους φωνάζει με τα μικρά των δ-

νόματα: «Έξακολουθήσε να τρέχει στη λεωφόρο όταν άξα- φνα ένα αυτοκίνητο, έρχόμενο αντίθετα, πρόβαλε πίσω από τα δένδρα. Ήταν ένα ιδιωτικό αυτοκίνητο, μέσα στο οποίο δυο άτομα χειρονομούσαν άπελπισμένα πίσω άπ' τον σωφές.

— Νάτος! φώναξε ή ξανθή κοπέλλα. Γέλια που θα κάνουμε.

Ο άρραβωνιαστικός της χτύπησε στον ώμο τον Ταρ- μους ανάμεσα από το μισανοιγμένο τζάμι.

— Σωφές! Στρίψε δεξιά... Ναι... άπ' αυτή την δενδρο- στοιχία... γρήγορα! γρήγορα!

Κι' ή νέα προσέθεσε:

— Άλμπερ. φουάει δυνατά... Πρόσεξε μην χαλάσης το χτένισμά σου! Ν' προσέξεις το χτένισμά του! σκέφτηκε ο Ταρμους. Μά δεν κυτιάζουν καλύτερα να γλυτώσουν.

Ο Ταρμους έστριψε στην άλλη λεωφόρο κι' έήγησε

την άπροσδόκητη εμφάνιση του αυτοκινή- του πως σ' αυτό θα ήσαν δυο άστυνομικοί.

Προγιναι, στο άλλο οὐτοκίνητο ήσαν δυο άστυνομικοί που διέταξαν τον σωφ- φέρ τους να τρέξει δλοταχώς. Έτσι άρ- χισε ένα διοβλεμένο κυνηγητό Μπρο- σιά το αυτοκίνητο των φυγάδων και πί- σω έκείνο των άστυνομικών.

Ο άγών ήταν ήσυχος, γιατί πως να τ' άβγάλη πέρα ένα ταξι με το γρήγορο ιζιωτικό αυτοκίνητο που κατεβρόχιζε

λαίμαργα τα χιλιόμετρα; Σε λίγα λεπτά της ώρας θα τον έφθανε. Η περιπέτεια θα περιπλεκόταν.

Η δενδροστοιχία άδηγούσε στις άγρες μιάς μικρής λίμνης κι' ο Τα- ρμους δεν μπορούσε να καταλά- βη γιατί οι έπιβάτες του έδιάλεξαν αυτή την άδιέξοδο. Για μ' α στιγμή το κλάξον του αυτοκινήτου των ά- στυνομικών τους ήκανε ν' αφοβηθούν.

— Στάσου! φώναξε τότε ο νέος.

Ο Ταρμους σταμάτησε κοντά στη λίμνη.

— Μην ξεχά- ης τη θη ειά σου! είπε ή ξανθή κοπέλλα χωρίς να τα- ραχθεί καθόλου από την εμφάνιση των άστυνομικών.

— Όχι, άπήντησε ο νέος.

Ο Ταρμους σσσιτισμένος, είδε τότε τον ταξιδιώτην του να κατεβαίνει από το ταξι κι' όταν το αυτοκίνητο των διω- κών βρέθηκε κοντά των, να πετά μ' έξησκαμένο χέρι ένα σχοινί με μια θηλιά και να δένει τον σωφέρ των άστυνομι- κών στη θέση του. Υστερα ξαναγύρισε στο αυτοκίνητό του, αλλά την ίδια στιγμή οι δυο άστυνομικοί χύμειξαν στο ταξι.

Οι δυο έρωτευμένοι που βρισκόνταν μέσα, άντι να προ- σπαθήσουν να φύγουν, περίμεναν με μεγάλο θάρρος τους αντίπαλους των, χωρίς να φαίνονται ταραγμένοι.

Ο νέος διώκων μηχανικά τη γραβάτα του, ενώ ή κο- πέλλα κούταζε ένα καθρεφτάκι αν είχε άρκετό κοκκινάδι στα μάγουλά της και στα χείλη της.

Τι άνανδρία! σκέφτηκε ο Ταρμους. Να όρμουν έτσι έ- πάνω σε δυο άνυπεράσπιστους έρωτευμένους που δεν ή- καναν κακό σε κανένα.

Αυτό ήταν πάρα πολύ. Τότε, με μια ίπποτική όρμη ο Τα- ρμους θέλησε να έπέμβη. Οι άστυνομικοί, με άφάνταστη άγριότητα άρπαξαν την κοπέλλα που πάλευε χωρίς δύναμη.

— Όχι, τόσο δυνατά, Λεόν! Θά σπάσης το βραχιόλι μου!

Ο Ταρμους έπετέθη εναντίον του Λεόν κι' άρχισε να τον ταραζει στις γροθιές.

Είχε μαυρίσει το άριστερό μάτι του αντίπαλου, όταν ο ένας, άστυνομικός φώναξε:

— Βρέ τον ήλιθιο! Το κτήνος. Τι άνακατέυεσαι έσῦ σ' αυτά; Πήγαινε στο διάβολο, βλάκα! Δεν βλέπεις που γυ- ρίζουμε κινηματογραφική ταινία!

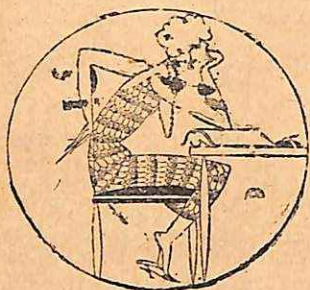
Από την άπέναντι όχθη της μικρής λίμνης ένας άνθρω- πος μ' ένα μηχανήμα επάνω σε τρία πόδια φώναξε:

— Θά σε σπάσω στο ξύλο, σωφές, αν μοῦ χαλάσης την ταινία!

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

«Όλοι οι κινηματογραφικοί αστέρες και οι πιο διάσημοι και πολυσύχολοι ακόμη έχουν πάντοτε μερικές μέρες ή καμιά φορά μερικές εβδομάδες ελευθερίας μεταξύ του φιλμ των που τελειώσει και του άλλου που πρόκειται να αρχίσει».

«Ο λίγος αυτός καιρός της αναπαύσεως, δίνει την ευκαιρία στους αστέρες του κινηματογράφου να διαθέσουν τον ε-

καί τις περιποιήσεις κοιμάται ή Κάρεν Μόρλεϋ το ρίχνει στο διάβασμα. Η προσήλωσή της είναι να διατηρήσει διάφορα θεατρικά έργα.

Η μόνη ασχολία της Λορέττας Γιούγκ στις μέρες της ελευθερίας, είναι να αφιερώνεται ολοκληρωμένη στην νεαρή αδελφοδότη της. Η Λορέττα με την μητέρα της και τις τρεις αδελφές της μένουν μαζί σε ένα μεγάλο σπίτι του Μπρέν-γουντ. Κι' η Λορέττα που λατρεύει κυριολεκτικά την μικρούλα αδελφή της αφιερώνει και το τελευταίο δευτερόλεπτο της ελευθερίας της σ' αυτήν.

Η Λουίζα Φαγέντα μιλά από τις μεγαλύτερες στάρ του Αμερικανικού Κινηματογράφου, δεν ξέρει μεγαλύτερες διασκέδασεις από το να ασχολείται με το σπίντ της. Είναι μια πρώτης τάξεως νοικοκυρά. Όσοι όμως τις περισεύουν από το νοικοκυριό της, τις αφιερώνει στο μικρό της γιο.

Από τους άρσενικούς αστέρες εκείνοι που επιδόονται με μανία στα σπορτ, είναι ο Κλάρκ Γκέμπλ. Άγ-πάει τρελλά τρέκλινγκ ακόμη δε καινά βρέχει μετά κανάτι ή να χονίξη, δεν θα μπορούσε να τον σταματήσει. Μόλις τελειώσει ένα του φιλμ, φεύγει άμέσως μ' έναν ή δυο φίλους του για το βουνό όπου από το πρωί ως το βράδυ επιδίδεται στο κυνήγι.

Ο φράνσο Τόν επωφελείται την ημέρα της ελευθερίας του για να το ρίξει στο διάβασμα. Διαβάζει τα πάντα: μυθιστορήματα, θεατρικά έργα, χειροίδια ψυχολογίας, φιλοσοφίας, ακόμη και δικαστικούς νόμους!

Τα γούστα μου, λέει, μιλώντας σχετικά, είναι έγκυκλοπαιδικά.

Ιδιαίτερος όμως του άρεσει το θέατρο, στο οποίο ήταν άλλοτε ένας πρώτης τάξεως ήθοποιος, προτού αγγαζαρισθεί στο Χόλλυγουντ.

Ο Ουίλιαμ Πάοιελ δτον δεν εργάζεται στο στούντιο, το άρεσει να κληρονομήσει με τους φίλους του. Είναι τις μέρες της ελευθερίας του θα τον δει πάντα κανείς με τον Ρόναλτ Κόλμαν, με τον Ρισόρ Μπάρτελμς, με τον Νοβάρρο κλπ.

Ο Όττο Κρούγκερ είναι ένας ήθοποιος που η πλήξη δεν τον επισκέπτεται ποτέ. Είναι μο-σικός με μεγάλο ταλέντο και έχει συνθέσει πολλά κονσέρτα. Τις ημέρες της ελευθερίας του, τις αφιερώνει σ' αυτήν την δουλειά. Αν τυχόν όμως ή μουσα τύχη να μην του έμπνέη μουσικά θέματα ο Κρούγκερ δεν στενοχωρείται γι' αυτό. Το ρίχνει στο γράψιμο, γιατί κοντά σ' άλλα είναι και συγγραφέας.

Μια από τις αγαπητές ασχολίες του Άν-ρϋ Γκόρντον, είναι να απαντά στις πολυπληθείς επιστολές που λαμβάνει καθημερινώς από τις θαυμάστριές του. Και με την δουλειά αυτή περνάει τις μέρες της ελευθερίας του.

Όσο για τον μικρόν Τζαίку Κοϋπερ οι διασκέδασεις του μοιάζουν με τις διασκεδάσεις όλων των παιδιών της ηλικίας του.

Εξαιρετικά όμως του άρεσει η αεροπορία. Αρέσκεται λοιπόν να φτιάχνει μόνος του μικρά αεροπλάνια. Φυσικά κανένα σπορτ δεν του είναι δυσάρεστο απ' όλα όμως προτιμά το μπόξ.

Εξαιρετικά όμως του άρεσει η αεροπορία. Αρέσκεται λοιπόν να φτιάχνει μόνος του μικρά αεροπλάνια. Φυσικά κανένα σπορτ δεν του είναι δυσάρεστο απ' όλα όμως προτιμά το μπόξ.

Εξαιρετικά όμως του άρεσει η αεροπορία. Αρέσκεται λοιπόν να φτιάχνει μόνος του μικρά αεροπλάνια. Φυσικά κανένα σπορτ δεν του είναι δυσάρεστο απ' όλα όμως προτιμά το μπόξ.

Εξαιρετικά όμως του άρεσει η αεροπορία. Αρέσκεται λοιπόν να φτιάχνει μόνος του μικρά αεροπλάνια. Φυσικά κανένα σπορτ δεν του είναι δυσάρεστο απ' όλα όμως προτιμά το μπόξ.

Εξαιρετικά όμως του άρεσει η αεροπορία. Αρέσκεται λοιπόν να φτιάχνει μόνος του μικρά αεροπλάνια. Φυσικά κανένα σπορτ δεν του είναι δυσάρεστο απ' όλα όμως προτιμά το μπόξ.

Εξαιρετικά όμως του άρεσει η αεροπορία. Αρέσκεται λοιπόν να φτιάχνει μόνος του μικρά αεροπλάνια. Φυσικά κανένα σπορτ δεν του είναι δυσάρεστο απ' όλα όμως προτιμά το μπόξ.

Εξαιρετικά όμως του άρεσει η αεροπορία. Αρέσκεται λοιπόν να φτιάχνει μόνος του μικρά αεροπλάνια. Φυσικά κανένα σπορτ δεν του είναι δυσάρεστο απ' όλα όμως προτιμά το μπόξ.

Από τη ζωή του υποκόσμου των μεγαλουπόλεων.

Τὰ «κόλπα τῶν ὡραίων λωποδυτριῶν»

Πῶς παρασύρουν τοὺς «ἀδῶνους».—Πῶς «δουλεύουν», σὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα. Ναρκωτικά, ἀπάτες, ἔρωτες.

ΕΝΑ αλάνθαστο μέσον τῶν αστυνομικῶν γιὰ νὰ ἀναγνώρουν τοὺς κακοποιούς εἶναι τὸ δι-κτυ-τάζουν τί εἶδος ἔχουν κλέψει, γιατί ὅπως εἶναι γνω-στό, κάθε κακοποιὸς ἔχει μιὰ ὠρισμένη εἰδικότητα στο... ἐπάγγελμα του. Ὑπάρχουν λωποδύτες ποὺ κλέβουν μόνον ἐξαρτήματα αὐτοκινή-ων, ἄλλοι τσάντες γυναικῶν κτλ ἄλ-λοι ρολόγια, πορτοφόλια, καπέλλα, πανωφόρια!

Στὸ Παρίσι ὁμις ἀπὸ ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ παρουσιάζ-στηκε μιὰ ἄλλη κατηγορία κλοπῶν. Κι' αὐτὸ τὸ εἶδος τὸ ἀποτελοῦν γυναῖκες τοῦ υποκόσμου ποὺ, ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νὰ κερδίσουν χρήματα μετὰ τὴν ὁμορφιά του, πα-ρασύρουν τὰ θύματά τους σὲ ὑποπτα ξενοδοχεῖα ἢ κέντρα, γιὰ νὰ τὰ ληστέψουν.

Καθὼς λοιπὸν κατάρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ ἡ αστυνομία, οἱ γυναῖκες αὐτὲς μεταχειρίζονται χίλιους δυὸ τρόπους γιὰ νὰ ἐξαπατοῦν τὰ θύματά τους.

Συνήθως «δρῶν» στοὺς σι-δροδρομικοὺς σταθμοὺς, στοὺς πολυσύχναστους δρό-μους τῆς μεγαλουπόλεως, ἐ-κεῖ δηλαδὴ ποὺ μποροῦν νὰ συναντήσουν ἕνα ἀνθρωποπὸ ἐπιθυμῇ μιὰ ἐρωτική περιπέ-τεια.

Ἡ σπεῖρα αὐτὴ τῶν γυ-ναικῶν χωρίζεται σὲ τρεῖς κατηγορίες. Ἡ μιὰ εἶναι ἐ-κεῖνη ποὺ κάθε γυναῖκα «δου-λεύει» μόνη της, ἡ ἄλλη εἶναι ἐκεῖνη πολλῶν γυναικῶν μα-ζί καὶ ἡ τρίτη κατηγορία εἰ-ναῖ ἐκεῖνη ποὺ δουλεύουν πάν-τοτε τρεῖς γυναῖκες μαζί.

Οἱ τρεῖς κατηγορίαι λωποδυτριῶν.

Οἱ πρῶτες παρασύρουν τὰ θύματά τους σ' ἀπόμερα μέρη κι' ἐκεῖ τὰ κατακλέβουν, ἐνῶ οἱ ἄλλες ἐργάζονται συνήθως κτ' ἐξῆς: ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ὁδηγεῖ τὸ θῦμα τῆς στὸ διαμέ-ρισμά της τὸ ὁποῖο συνήθως ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο δωμά-τια. Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ ἐκείνος διασκεδάζει μὲ τῆς, ἡ ἄλλη ἀνοίγει σιγὰ-σ γὰ τὴν πόρτα, παίρνει τὸ πορτοφόλι τοῦ θύματος καὶ ἐξαφνίζεται. Ἀργότερα ὅταν τὸ θῦμα ἀ-νακαλύψῃ τὴν κλοπὴ διαμαρτύρεται ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ποτέ πῶς ἡ ὡραία του φίλη ὑπῆρξε συνένοχος τῆς κλεψιάς.

Οἱ λωποδύτριες τῆς τρίτης κατηγορίας δρῶν συνήθως στὰ μπάρ καὶ νυχτερινὰ κέντρα διασκεδάσεως. Οἱ δυὸ «συν-τρόφιμας» πλησιάζουν τὸ θῦμα τους καὶ ἀρχίζουν νὰ συ-ζητοῦν μαζί του. Ἀφοῦ λοιπὸν ἀδειάζουν τὸ πρῶτο ἢ δεύ-τερο μπουκάλι κρασί τότε ἀρχίζουν ν' ἀστειεύονται μα-ζί του καὶ σὲ μιὰ κατάλληλη στιγμή τοῦ «ταμποῦν» τὸ πορτοφόλι. Ἡ τρίτη συνένοχος ποὺ τοὺς παρακολουθεῖ πλη-σιάζει τότε, γιατί τυχαίως δὴθεν ἀνεγνώρισε τὴν φίλη της, παίρνει μετὰ τὸ πορτοφόλι καὶ κατόπιν ἐξαφνίζεται λέγοντας μιὰ δικαιολογία.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, τὸ θῦμα ποὺ βλέπει ὀλοένα ν' ἀνε-βαίνει ὁ λογαριασμὸς, σηκώνεται νὰ φύγῃ ἀλλὰ μόλις κά-νει νὰ πληρώσῃ, ἀρχίζει τότε τὸ ψέξιμο σ' ἐς τῆς γιὰ νὰ βρῇ τὸ πορτοφόλι του ποὺ δὲν ὑπάρχει πιά. Τὰ χάνει λοιπὸν καὶ δὲν ξέρει πῶς νὰ δικαιολογήσῃ. Ἐκείνες τὸν βρῖ-ζουν καὶ φεύγουν ἀφήνοντας τὸ θῦμα τῶν νὰ χτυπιέται μετὰ τὸ γκαρσόνι ποὺ τοῦ ζητεῖ νὰ πληρωθῇ ὁ λογαριασμὸς.

Ἡ σοβαρὴ κυρία τοῦ «Ἀστόρια».

Σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Πιρις-οῦ, τὸ «Ἀστόρια», ἔγινε τὸ ἐξῆς λωποδυτικὸ κῶλον. Κάποιος Ζῶρς Φορβέτ, ἔμπο-ρευόμενος ἀπὸ τὸ Μπρντὼ εἶχε πάει στὸ Παρίσι γιὰ δου-λειές του καὶ κατέλυσε στὸ παραπάνω ξενοδοχεῖο γιατί τὸ

νόμιζε σοβαρό. Τὸ ἄλλο πρωὶ εἶδε πῶς στὸ διπλάνο δω-μάτιο ἀπὸ τὸ δικό του καθόταν μιὰ αξιοπρεπὴς κυρία μετὰ τὴν κόρη της. Οἱ εὐγενικοὶ τῶν τρόποι ἔκαναν τὸν ἔμπο-ρο νὰ θελήσῃ νὰ γνωρισθῇ μαζί τους. Πράγματι στὸ ρεστο-ράν τοῦ ξενοδοχείου, τὸ μεσημέρι, ὁ ἔμπορος κατῶρθωσε νὰ γνωρίσῃ αὐτὲς τὶς δυὸ γυναῖκες κι' ἄρχισαν τὴ συζήτησι. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα εἶχαν γίνει καλοὶ φίλοι καὶ ἡ κυρία παρεκάλεσε τὸν Φορβέτ νὰ πάρῃ ἕνα λ' κέρ στο δωμάτιό της. Ὁ Φορβέτ κατενθουσιασμένος, δέχτηκε. Ἡ κυρία ἦταν πολὺ σοβαρὴ κι' εὐχάριστη στὴ συζήτησή της καὶ ἡ κόρη της ἦταν ἕνα σεμνὸ κορίτσι καὶ πολὺ συμπαθητικὸ. Τὸ βρά-δυ λοιπὸν ὁ Ζῶρς Φορβέτ ἐπισκέφθη τὶς δυὸ γυναῖκες στὸ δωμάτιό τους. Ἡ κόρη τῆς σοβαρῆς κυρίας τοὺς σεβρίσσε τὸ λικέρ καὶ μετὰ τὴν συζήτησι ἡ βραδυὰ πέρασε πολὺ εὐ-χάριστα. Ἐξαφνὰ ἐνοιώσε πῶς τὸν ἔπιασε ἕνας δυνατὸς πονοκέφαλος. Τὸ πε στὴν κυρία, κάθισε λίγες στιγμὲς κι' ὕστερα εἶπε:

—Θὰ ἀποσυρῶ στὸ δωμά-τιό μου γιὰ νὰ ἡσυχάσω.

Σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ, ἀλ-λὰ τὰ πόδια του ἔτρεμαν κι' ἐ-νοιώθη πῶς δὲν τὰ πράγματα γύριζαν γύρω του. Δὲν μπόρεσε νὰ κἀν οὔτε ἕνα βῆμα. Τότε οἱ δυὸ γυναῖκες τὸν μετέφεραν στὸ δωμάτιό του καὶ τὸν ἐξά-πλωσαν στὸ κρεβάτι τοῦ ὅπου σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Ζῶρς Φορ-βέτ βυθίστηκε σ' ἕνα ὕπνο βα-θύ, σ' ἕνα πραγματικὸ λήθαργο. Τὸ ναρκωτικὸ ποὺ τοῦ εἶχαν ρίξει μέσα στὸ λικέρ του, εἶχε κάνει τὴν ἐνέργειά του. Τότε ἡ σοβαρὴ κυρία βοηθούμενη ἀπὸ τὴν κόρη της ἀφοῦ τοῦ ἀδει-ασαν δὲς τοὺς τὶς βαλίτσες καὶ τοῦ πήραε τὰ χρήματά του τὸν

κλείδωσε στὸ δωμάτιό του καὶ τὸ πρωὶ ἐτοιμάστηκαν κι' ἐφυγαν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο χωρὶς νὰ τὶς ὑποπτευθῇ κανεὶς.

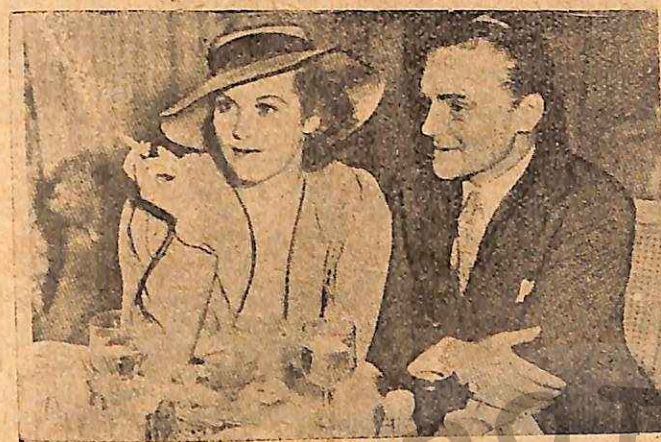
Ἀπὸ τὴ περιγραφή ὁμις τῶν χαρακτηριστικῶν τους ποὺ ἔκανε ὁ δυστυχὴς Φορβέτ οἱ ἀστυνομικοὶ κατάλαβαν πῶς οἱ δυὸ λωποδύτριες δὲν θὰ ἦσαν ἄλλες ἀπὸ τὴν Ἀννικ Ρζὺ καὶ τὴν Μιμὴ Σελμάν, δυὸ γυναῖκες τοῦ υποκόσμου ποῦ εἶχαν ἐξελιχθῇ σὲ ἐπικίνδυνες λωποδύτριες!

Ἡ ἐπικίνδυνος Ζανέτ.

Μιὰ ἄλλη παρόμοια κλοπὴ εἶναι ἐκεῖνη ποὺ συνήθιζε νὰ ἐφρμόζῃ ἡ χαριτόβρυτος Ζανέτ Νιρεσέ, ἡ πιὸ ἐπιτή-δεια καὶ τσαχπίνια λωποδύτρια ποὺ «δουλεύει» στοὺς διά-φορους σιδροδρομικοὺς σταθμοὺς. Κι' ὅσοι τὸ «κόλπο» της.

Ἡ Ζανέτ Νιρεσέ περιμένει ὑπομονετικὰ κάθε μέρα, στοὺς διαφόρους σταθμοὺς τὰ θύματά της ποὺ ἔρχονται μετὰ τὰ διάφορα τραίνα ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες καὶ μόλις δῇ κανὲν ἀπλοῦ-σιο ταξιδιῶτὴ τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἀν ἔξῃ κανέ-να ξενοδοχεῖο. Ἐκεῖνος προσφέρεται νὰ τῆς δεῖξῃ ἕνα. Ἐστὶ γίνετα ἡ γ' ὠριμία καὶ συνήθως καταλύουν μαζί. Στὸ μετα-ξὺ ὁ ἐπαρχιώτης ποῦ εἶχε γοητευθῇ ἀπὸ τὴν τσαχπινική ὁμορφιά της προθυμῶς εἶται νὰ τῆς προσφέρῃ κάτι σ' ἕνα μπάρ. Ἐ-κεῖνη δέχεται ἀλλὰ τὸν παρακαλεῖ νὰ καθίσουν σ' ἕνα μπάρ ποὺ νὰ ἔχῃ ἰδιαίτερα δωμάτια γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἴδῃ κανεὶς γνωστός.

Ἀρχίζει τὸ εἰδηλοῦν. Ἡ Ζανέτ ὁμις ρίχνει μέσα στὸ κρασί του ἕνα δυνατὸ ναρκωτικὸ. Ὁ ἐπαρχιώτης ἀρχίζει νὰ ζαλί-ζεται καὶ ἀποκοιμίζεται. Τότε ἡ Ζανέτ τοῦ ἀδειάζει τὶς τσέ-πες του καὶ ἐξαφνίζεται.

αὐτὸ τους κατὰ τὰ γούστα τους καὶ τὶς ἀδυναμίες τους. Τὰ σπορτ π.χ. προσφέρουν σὲ πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς μὴν πολὺ εὐχάριστη ἀπασχόλησι, ὕστερα ἀπὸ τὴν κουραστικὴ δουλειὰ τοῦ στούντιο.

Κατ' ἄλλω σὰς περιγράφουμε τὶς τέτοιες ἐξωκινηματο-γραφικὲς ἀνασχολήσεις καὶ διασκεδάσεις οἱς ὁποῖες ἐπι-δίδονται τὶς λίγες μέρες τῆς ἀναπαύσεως τους μερικοὶ ἀ-πὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς κινηματογραφικοὺς αστέρες.

Ἡ πιὸ ὡραία διασκέδασι τῆς Γκρέτας Γκάρμπο εἶχε νὰ κἀν μοναχικοὺς μακρινοὺς περιπάτους στὰ δάση ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὴν ἐπαυλὴ της. Τὶς ὥρες ποὺ μένει σπὶ-τι της τὶς αφιερώνει στὸ διάβασμα μυθιστορημάτων.

Ἡ Ζαννέτ Μὰκ Ντόναλτ ποὺ ἔχει πάθος μετὰ τὴν μουσικὴ, ὅταν δὲν κάθεται σπίντ της γιὰ νὰ παίξῃ πιάνο καὶ νὰ τρα-γουδήσῃ, γυρίζει τὰ ἐκδοτικὰ καταστήματα τοῦ Χόλλυγουντ ἀγοράζοντας καὶνούργια μουσικὰ κομμάτια.

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἔχει πολλὰ πράγματα μετὰ τὸ ὁ-ποῖα ἀσχολεῖται τὶς ἡμέρες τῆς ελευθερίας της.

Ποὺ ὀλίγων μηνῶν ἀρχισε μαθήματα τραγουδιοῦ στὸ ὁποῖον ἔχει κάνει ἱκανοποιητικὲς προόδους. Ἐπίσης τὸ ρά-ψιμο εἶχε μιὰ ἀπὸ τὶς ἀραιότερες γι' αὐτὴν ἀσχολίες. Ἀ-πὸ τὸν καιρὸ ὅμως ποὺ ἐφτιαξε ἕνα καλὸ θεατρικὸ μέσα στὸ σπίντ της, ὅλες οἱ ὥρες τῆς ελευθερίας της ἀφιερώνον-ται ἐκεῖ. Διαβάζει ὅλα τὰ θεατρικὰ ἔργα γιὰ τὸ ὁποῖα ἄ-κουσε νὰ μιλοῦν καὶ δίνει ἐκεῖ μερικές παραστάσεις μετὰ τὴν συνεργασία τῶν φίλων της.

Ἡ Μάριον Ὁ Σούλλιβαε ἀφιερώνει στὴν ποίησι τῆς ὁ-ρες τῆς ελευθερίας της: γράφει ποιήματα. Ἐπειδὴ ὁμις τῆς ἀρέσουν πάρα πολὺ καὶ τὰ σπορτ, κάνει καθημερινῶς τὸν περιπάτὸ της καβάλλα στὸ ἀλογό της.

Ὅπως θὰ τὸ γνωρίζεται ἡδὴ ἡ πλατινόμαλη Τζῶν Χάρ-λουου ἐπεδόθηκε τελευταία στὴν φιλολογία, τὸ πρῶτο της δὲ βιβλίου πρόκειται νὰ ἐκδοθῇ προσεχέστατα. Λέγει πῶς ἂν δὲν ἦταν ἡθοποιός, θὰ γινόταν δημοσιογράφος. Ὅταν λοιπὸν ἡ ξανθὴ αὐτὴ γόσησα τυχαίνει νὰ ἔ-χῃ μέρες ελευθερίας, τὶς αφιερώνει στὴν συγγραφὴ ἑ-νὸς ἢ δύο κεφαλαίων τοῦ νέου βιβλίου της τὸ ὁποῖον ἀρχισε τελευταία Διαβάζει ἐπίσης πάρα πολὺ καὶ λίγα εἶνε τὰ βιβλία ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἔχει διαβάσει.

Ἡ ἀγαπημένη διασκέδασι τῆς Τζῖν Πάρκερ εἶναι ἡ ζωγραφικὴ, στὴν ὁποία ἄλλως τε εἶχε ἐπιδοθῇ προτοῦ ἀνακαλυφθῇ καὶ ἀγγαζαρισθῇ ἀπὸ τὴν Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ. Ἡ Πάρκερ ἔχει ἐπίσης μανία μετὰ τὸν χορὸ καὶ εἶναι μιὰ θαυμασία χορεύτρια. Ὅλες οἱ ὥρες ελευθερίας ποὺ παρέχει τὸ ἐπάγγελμα της στὴν Κάρεν Μόρλεϋ, ἀφιερώνονται ἀπ' αὐτὴν στὸν μικρούλικον γιοῦ της. Ὅταν τὸν παιδάκι κουρασμένο ἀπὸ τὰ χάδια της

ΖΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Οι μεγάλοι μουσικοί

Στις γιορτές που έγιναν τελευταία στο Παρίσι, επ' ευκαιρία της εκατονταετηρίδος του Σαιν-Σάν, άναφταν πολύ σωστά ότι υπήρξε ένας μουσικός άσυνήθους πρωτό-
τητας.

Πρωγματικά, είναι ένα μοναδικό γεγονός αυτό, ότι δη-
λαδή καμμία τέχνη δεν έχει ν' αναφέρει τόσα παιδιά θαύ-
ματα, όσα η μουσική, και πώς το μεγαλύτερο μέρος απ'
αυτούς τους υπεψήφους βιοτρουόζους έγιναν μεγάλοι καλ-
λιτέχναι.

Ο Λούλλι, που ήταν ένας μικρός παραμάγειρος στην ύ-
περσία της Δεσποινίδος ντε Μονπανσέ, έπαιζε βιολί σαν
άγγελος. Ο Χαίντελ σε ηλικία δώδεκα χρόνών ήταν πιά
ένδοξος. Ο Σούπερτ, ο Ραυώ, μικρά παιδάκια ακόμη, έ-
παιζαν εξαιρετικό πιάνο και μελετούσαν ουνθεση.

Ο Μότσαρτ, σε ηλικία έξη χρόνων συνέθετε να πρώτά του
έργα για πιάνο και τα έκτελούσε με μία εκπληκτική μαε-
στρία.

«Είναι μία διασκέδαση γι' αυτό το παιδί, έγραφε ο Γκριμ'
να έκτελ' με τη μεγαλύτερη ακρίβεια, τα πιο δύσκολα
κομμάτια». Και πρόσθετε: «Αυτό το παιδί με κάνει να στρέ-
φω το κεφάλι σαν να έξακολουθώ να το ακούω παντού».

Στόν 19ον αιώνα βλέπουμε παραδείγματα πρωϊμότητος
και ιδιοφυϊας όχι λιγώτερο εκπληκτικά. Όπως ο Φρανσίς
Πλαντέ, που παίθανε τελευταία σχεδόν εκατοντούτης
και ως το τέλος διατηρούσε το θαυμάσιο τελέντο του. Έπι-
σης ο Κάμυλλος Σαιν-Σάν.

Και οι δύο, έκαναν τον πρώτο τους εμφάνιση στο κοινό
την ίδια μέρα. Ο Φρανσίς Πλαντέ ήταν έττα χρόνων, Ογ-
δόντα χρόνια αργότερα, ο Πλαντέ έλεγε: «Εκείνο τόν
καιρό ήμασταν τα Παιδιά-Θαύματα» σήμερα είμαστε οι γέ-
ροι Θαύματα».

Αί εμφάνισεις τους έγιναν στην αίθουσα Πλέγιελ. Ο
δημιουργός του «Σαμψών και Δαλιδά» έπαιζε κονσέρτα του
Μπιετόβεν με συνοδεία ορχήστρας.

Σ' όλους έκανε έκπληξη το να έκτελούνται τα έργα του
μεγάλου δασκάλου απ' αυτό το παιδί.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Η Λιλίκα από χθές έχει νεύρα. Πάει να σκάση από το
θυμό της. Είναι κατασυγχυσμένη με την αυθάδειαν του
νέου εκείνου, που την περασμένη βραδυά στο χορό της κυ-
ρίας Δαμαλάκη, αν και πρώτη φορά της τον σύστησαν,
έκει που χόρευε μαζί του ένα μεθυστικό βάλες αυτός ο
ανάγωγος είχε την αναιδειαν να σκύψη στ' αυτί της και να
της ψιθυρίση τρυφερά πως θα την περιμένη σήμερα το βρα-
δάκι στην γκαρσονιέρα του! «Κοιτε εκεί αναιδεια! Μα
για ποιά την πήρε, καλέ, ούτός ο κακοήθης; Για καμμία
ελαφρόμυαλη Όρλίστε μας!

Τό θυμάται και της έρχεται φούρκα. Και δεν είναι πα-
ράξενο να την περιμένη με τα σωστά του ο άνόητος! Μπα!
τόν αναιδέστατον!

«Αχ! και να τον είχε τώρα εμπρός της, να τον βρίση ο-
πως του άξιζε, να του δώσει ένα καλό μάθημα, να τον μάθη
να σέβεται τις κυρίες και μάλιστα τις παντρεμένες, τις
όπως πρέπει. Και μεταμελείται που το ίδιο βράδυ δεν τό
έκαμε. Αλλά φοβήθηκε το σκάλδαλο, και προσποιήθηκε
τάχα πως δεν κατάλαβε τί της ψιθύρισε.

Μά έκαμε κακό, πολύ κακό να μη τον βάλ'η στη θέσι
του την ίδια ώρα. Αυτό συλογίζεται και έτσι της έρχεται
η ιδέα να πάη τώρα το βραδάκι για να τέν τιμωρήση σκλη-
ρά, να έμψη στο δωμάτιο του σοβαρά και αξιοπρεπής, αν

—Τί μουσική θα παίζει λοιπόν όταν θα γίνει είκοσι χρο-
νών;

—Θα παίζει τη δική του, άπαντούσε η μητέρα του, με
μία δικαιολογημένη υπερηφάνεια.

Η φωνή και η αξία της

Η διάσημη πρωταγωνίστρια των έργων του Ροσσίνι, Μα-
ρία Μαλιμπράν έπαιρνε για κάθε παράσταση 3200 φράγκα,
ποσόν που την έποχή εκείνη ήταν μία δλόκληρη περιουσία.
Έπίσης η περίφημη Ανριέττα Σοντάγκ, πληρώθηκε με
το ποσόν των 500.000 φράγκων για μία σειρά έννενηντα πα-
ραστάσεων που έδωσε στο Λονδίνο.

Έπίσης η Παυλίνα Φυκά άγκαζαρίστη'ε το 1873 από έ-
ναν άμερικανόν Ιμπρεσαάριο με μισθό 20.000 δολαρίων το
μήνα, τούτέστι με 100.000 φράγκα.

Η περίφημη έπίσης Μέλμπ έπερνε 7.000 φράγκα για
κάθε παράσταση που έλάμβανε μέρος.

Η περίφημη έπίσης Άδελίνα Πάτι που έκανε το ντεμπού-
το της στην Άμερική είχε υπογράψει συμβόλαιο σύμφωνα
με το οποίο το πρώτο χρόνο θα έπαιρνε μισθό 2000 φράγκων
τόν μήνα, τόν δεύτερο χρόνο 3000 φράγκων και τόν τρίτο
4000 φράγκων. Η έπιτυχία όμως που είχε ευθύς από τις
πρώτες εμφανίσεις ήταν τέτοια, ώστε ο ίδιος ο θεατρώνης
έσχισε μόνος του το πρώτο συμβόλαιο και υπέγραψε μαζί
της ένα άλλο στο οποίο της ώριζε τριπλάσιες αποδοχές.
Δέκα χρόνια μετά από την πρώτη της εμφάνιση η Άδελί-
να Πάτι δεν έτραγουδ'όσε με λιγώτερο από 25.000 φράγκα
τη βραδυά.

Αναμφιβόλως όμως όλα αυτά τα βέκορ ξεπεράστηκαν
απ'ε τον μεγάλο Ιταλό τενόρο Ένρικο Καροτζί. Γιατί Κα-
ροτζο όχι μόνον ζητούσε ποσά που έφθαναν σε άστρονομι-
κούς αριθμούς για να παρουσιασθή στη σκηνή, αλλά από
τους φωνογραφικούς δίσκους μόνο για τους όποιους τρα-
γούδους έσημάτισε μία περιουσία 1.825.000 δολλαρίων!

Όστε όπως βλέπουμε μία φωνή καλή άποδίδει όσα δεν
μπορεί ίσως να άποδώση ούτε η μεγαλύτερη έμπορική και
βιομηχανική έπιχείρηση.

και θα δυσκολευθ' λίγο, γιατί το ύφος της και τα χειλάκια
της έπλάσθηκαν μόνον για γέλια και χάχανα, μ' όλα ταύτα
θα συνοφρυωθ'η, θα άγριέψ'η, θα του τρέξη τα δοντάκια της
και θα τόν κεραυνοβολήση:

—Νοί! ήλθα για να σου πώ πως είσαι ένας ανήθικος,
ένας άθλιος, ένας τιποτένιος, να τολμήσης να σκεφθ'ης και
να συλλάβ'ης μία τέτοια ένοχον ιδέα για μένα!..

Έτσι του χρειάζεται το μασκαρά. Αυτό μου έπιβάλ-
λει το καθήκόν μου και η τιμή, συλογιζόταν. Δεν πρέ-
πει να τόν άφισω έτσι, νάχη την ιδέα πώ; είμαι σαν αυ-
τές που ξέρει!..

Και η Λιλίκα κάμνει την τρομερή άπόφαση. Ντύνε-
ται, φορεϊ κάλτσες τροπαράν, ένα υποκάμισο χιονάτο με
δαντέλλα βαλανσιέν, έσώρρουχα μεταξωτά άραχνούφαντα,
κυττάζεται στον καθρέφτη, διορθώνει μερικές λεπτομέ-
ρειες στο ντεκολτέ της, τακτοποιεί το κτένισμά της, χύ-
νει στον κόρφο της ένα μεθυστικό άρωμα, ξανακυττά-
ζεται άλλη μία φορά και βγαίνει θυμωμένη και έ-
ξαλη:

—Να σου δείξω εγώ, άθλιε.

ΚΑΤΟΥΑ ΜΑΝΤΕΣ
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

Οι μάσκες του προσώπου.

Η μάσκα του προσώπου είναι ένα μέτρο άπολύτου ά-
νάγκης.

Φρεσκάρει τα κουρασμένα, μαραμένα δέρματα. Άλλά η
μάσκα που θα χρησιμοποιήσετε πρέπει να είναι άνάλογη
με το είδος του δερμάτός σας.

Η μάσκα από άσπράδι αυγού είναι πολύ παλαιά. Έ-
πειδή όμως είναι άποξηραντική να τη μεταχειρίζεσθε μόνον
αν έχετε κανονικό ή λιπαρό δέρμα.

Αυτή τη μάσκα την έπιθέτετε άφου καθάρίσατε το δέ-
μα με μία καλή κρέμα την όποιαν θα άφαιρέσετε κατόπιν
με ένα έλαφρό τονωτικό.

Αν έχετε στη διάθεσή σας δέκα ως δεκαπέντε λεπτά τό-
τε μεταχειρισθ'ητε αυτή τη μάσκα με το άσπράδι άκτύπητο.

Αν βιάζεσθε να ντυθ'ητε για να πάτε σε κανένα γεύμα
τότε κτυπήστε το άσπράδι πριν άλοιψετε το πρόσωπό σας.
Θα στεγνώσ'η πολύ πιο γρήγορα.

Θα αισθανθ'ητε ένα έλαφρό τσίτωμα του δερμάτος, άλ-
λά αυτό δεν κάνει κανένα κακό.

Η Άλλιαν Ρωθβόρλσκι ότι το γαλάκτωμα μαγ. ησίας όφε-
λει πολύ το δέρμα της.

Από παιδί συνηθίσε να μεταχειρίζεται το γαλάκτωμα
μαγνησίας για σπιθουράκια ή για έρεθίσματα που πάντο-
τε ένεργούσε άποτελεσματικά.

Όταν το χρησιμοποιεί σήμερα γ'α μάσκα, άφου καθα-
ρίσει καλά το πρόσωπό της το άλοιβει και τα άφί-
νει έτσι επί δέκα λεπτά της ώρας. Μετάτό ξεβγάξετε με ά-
θονο κρύο νερό.

Πολλές κρέμες του προσώπου περιέχουν και αυτά γα-
λάκτωμα μαγνησίας.

Η Σύλβια Σίντνεϋ έχει ένα από το λεπτότερα δέρματα.
Είναι τόσο ωραία ώστε μεταχειρίζεται μόνο κραγιόνι στα
χείλη και πολύ όλίγη πούδρα.

Η Σύλβια βρ'σκει πώς το προζύμι από κέικ άραιωμένο
με νερό και χρησιμοποιημένο ως μάσκα είναι πολύ δυνα-
μωτικό και φρεσκάρει το δέρμα.

Για πολύ ευάλωστα ξερά δέρματα υπάρχουν πολλών
είδων καλές κρέμες ειδικές για μάσκες με τις όποιες άλοι-

φεται κανείς λίγα λεπτά άφου καθάριση το δέρμα με την
κρέμα καθάρισμα'ος.

Πάντοτε μη λησμονείτε να καθάριζετε καλά το δέρμα
σας πριν έπιθέσετε οποιαδήποτε μάσκα.

Διότι η μάσκα άνοίγει τους πόρους και είναι καταστρε-
πτικό για την ύγεια του δερμάτος να άνοίγουν οι πόροι
ένω έξακολουθούν να έχουν ύπολοιμματα από άλλες κρέμες
ή γενικά από το μακιγιάζ.

Όταν μεταχειρίζεσθε μάσκα ή όποια πρέπει έπειτα να
ξεβγαλθ'η καθάριστε την με πολύ κρύο νερό.

Αν μεταχειρίζεσθε έτοιμη κρέμα άφαιρέσατέ την προ-
σεκτικά με ένα πανάκι και έπειτα έπιθέσατε ένα παγωμέ-
νο τονωτικό.

Αμα κάμετε χρ'σιν μ'ας μάσκας λίγα λεπτά πριν
έτοιμασθ'ητε για να πάτε σε γεύμα ή όπουδήποτε άλλου να
είσθε βεβαία ότι θα φθάσετε εκεί φρέσκι και ωραία όσαν
να μη κοπιάσατε ό όλου κατό την διάρκεια όλης της ή-
μέρας.

Τό κτένισμα

Η διαρκής άλλαγή του κτενίσματος είναι μία μεγάλη
συνήθεια στο Χόλλυγουντ. Μπορεί να γίν'η μία συνήθεια
και για πολλές από μ'ας.

Τίποτε δεν είναι τόσο άνιάρον και για μ'ας και για τους
άλλους όσο ένα αιώνιο τυπικό καθημερινό κτένισμα. Και
όμως οι περισσότερες γυναίκες άλλάζουν σπανίως κτέ-
νισμα.

Σήμερα συνηθίζεται ένα ωραιώτατο κτένισμα
κατάλληλο για τα βράδυα εάν έχετε να πάτε σε κοσμικές
συγκεντρώσεις.

Αυτό το κτένισμα φυσικά πρέπει να γίν'η από ένα κομ-
ματή, και χρειάζονται έπίσης μακρύα μαλλιά.

Αν έχετε όμως κάνει μ'α καλή περμανάντ ή μαλλιά
φυσικά μπουκλαρισμένα έπιχειρήσ'ητε να τό κάμετε μόνη
σας άφου τ'όλ'ητε πρώτα στον κουρέα. Ισως τα καταφέρετε.

Η μεγάλη μόδα για το βράδυ στο Χόλλυγουντ είναι τα
μαλλιά κτενισμένα ψηλά. Κολακεύουν και δίνουν ένα όφος
ρωμαντικό.

(Άκολουθεϊ)

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ

Η ΜΟΔΑ

Τ'όου ένα κομψό άπογευματινό
φόρεμα πολύ σικ και σχετικώς φθη-
νό. Είναι ένα τελευταίως ό οίκο:
που λανσάρ'σε τελευταίως ό οίκο:
Πατου των Παρισίων. Άποτελείται
από μάλλινο μονόχρωμο ύφασμα
γαρνιρισμένο μόνον μ' ένα βελού-
δινο γιακά και μία ζώνη. Τα ωραία
φαρδύα μανίκια του δίδουν χάρη
στο κομψό ένσάμπλ.

Τό φόρεμα αυτό μπορεί να φο-
ρεθ'η τόσο σε πρωινή έπίσκεψη όσο
και σε τσάι και κινηματογράφο.

Συμπλήρωμα του κομψού αυτού
φορέματος είναι ένα παλτό από τό
ίδιο μάλλινο ύφασμα γαρνιρισμένο
με γούνα ή άστραχάν μόνον στον
λαιμό, όπου δυό άκρες σχηματίζουν
ένα κομψό δέσιμο, και σταούς ώμους
μέχρι το μισό μανίκι.

Τό παλτό αυτό συνηθως είναι
σπόρ-σταυρωτό που κλείνει μ' ένα
κουμπι άνω και λοξά ένω τό συγ-
κρατεί ακόμη μία πέτσινη ή από
τό ίδιο ύφασμα ζώνη.

Μ' αυτό το κουστούμι ταιριάζε
θαυμάσια ή ένα μπερέ από τό ίδιο
ύφασμα έντελως σκέτο ή ένα μαύρο βελούδινο ή πέτρ κα-
πελλάκι σε τυρολέζικο στύλ.

Τό ένσάμπλ αυτό φοριέται θαυ-
μάσια και σε τοξείδια ή εκ-
δρομές γ'ατί είναι πολύ πρακτικό
εις σικ.

***Τα μάλλινα μονόχρωμα μπλέ,
πράσινα σκούρα, μ'έξ ή καρώ, ύ-
φάσματα θα φορεθ'ουν πολύ κατά
την διάρκεια της χειμερινής σαιζόν.

***Τα τυρολέζικα καπελάκια που
λανσαρίστηκαν πολύ στο Λονδίνο
και στο Παρίσι, άποτελούν τό «ντερ-
νιέ κρέ» της μόδας.

***Έπίσης είναι πολύ της μόδας
τα καστόρινα π'νπούτσια, «μιτσιαιέν
σουέτ» που φοριόνται θαυμάσια μ'
όποιοδήποτε σπόρ κουστούμι ή και
περιπάτου. Άλλωστε είναι πολύ
πρακτικά και άνετα στο περπάτημα
γιατί έχουν χαμηλό τακούνι.

***Πολύ θα φορεθ'ουν έφέτος
στα χειμερινά σπόρ φαρδύα παν-
τελόνια από μονόχρωμο μάλλινο
ύφασμα ή καρρώ που πλαγίως θα
έχουν μ'α μεταξωτή μαύρη ταινία.
Τό σακάκι θα είναι όλως διόλου
τυρολέζικο, δηλαδή χωρίς γιακά,
σταυρωτό με όκτω μεγάλα κουμπιά.
Τό ύφασμά του θα είναι μάλλινο
καρρώ, συνηθως με πράσινες άπο-

χρώσεις. Συμπλήρωμα του κουστούμιού αυτού είναι ένα
μαύρο καπελλάκι τυρολέζικο μ' ένα μικρό όρθιο φτερό.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

— Δεσποινίς ! ψιθύρισε ένας από τους θεατές στη νέα που ήταν καθισμένη δίπλα [του. Δεσποινίς !...

— Αλλά αυτή δεν φαινόταν να τον ακούει.
— Δεσποινίς, δεσποινίς ! επανέλαβε πιο δυνατά. Οί άλλοι θεαταί τους όποιους προφανώς ένοχλούσε το φώναξαν :

— Σούτ, σουτ...
— Αλλ' αυτός φώναζε ανυπόμονα :
— Αυτή την κοπέλλα την πήρε ο ύπνος και διάλεξε τον ώμο μου για μαξιλάρι.

— Τότε δώστε της μιτ' σπρωξιά να ξυπνήση ! το φώναζε κάποιος πίσω του νευριασμένος, κι' αφήσιέ μας ήσυχους να παρακολουθήσουμε την ταινία.

Ο θεατής έτοιμάσθηκε ν' ακολουθήση την συμβουλή όταν ξαφνικά έβγαλε μιτ' τρομακτική κραυγή.

Καθώς είχε σκουμπήσει το χέρι του στο πρόσωπο της γειτόνισσάς του, είχε αισθανθή κάτι το χλιαρό και γλοιώδες.

Την στιγμή εκείνη τὰ φώτα άναψαν στην αίθουσα.
— Επιδέχους τί συμβαίνει ; φώναξαν διάφοροι άνθρωποι άπ' όλες τις μεριές.

— Συμβαίνει, έκαμε τότε ο θεατής που είχε κάνει το έπεισόδιο, πώς ή δεσποινίς πληγώθηκε μέσ' στο σκατάδι κατά την διάρκεια της παραστάσεως.

— Όλοι τότε έτρεξαν προς το μέρος του.

— Ένας γιατρός που τυχε έκεί προσέφερε τις υπηρεσίες του.

— Πληγώθηκε είπατε ; έκαμε σέ λίγο άφου την εξέτασε. Σκοτώθηκε άπό μιτ' μαχαίριά σ'όν κρόταφο.

— Όλοι κυττάχθηκαν με τρόμο και άπορία κι' ή είδηση πέρασε σαν άστραπή άπό στόμα σέ στόμα.

— Μιτ' γυναίκα δολοφονήθηκε.

— Ξαφνικά μιτ' φωνή άκούστηκε έπιβλητική.

— Κλείστε όλες τις εισόδους. Κανείς νά μη βγίη.

— Ήταν ο έπιθεωρητής Κράβελουντ ό όποιος τυχαίως βρισκόταν μεταξύ των θεατών.

— Θά κάνωμε σωματική έρευνα, εξακολουθήσε, σ' όλους τους θεατάς, άφου καθώς μου άναφέρουν οί αστυνομικοί του θεάτρου τὸ μαχαίρι με τὸ όποίο έγινε ο φόνος δέν βρίσκεται πουθενά χάμω.

— Μά την άλήθεια, τί ώραία έμπνευση, γκρίνιαζε κάποιος.

Δέν θά τελειώσωμε ούτε αύριο βράδυ. Κι' άλλως τε ποίος μπορεί νά μάς β'βαιώση πώς δέν ξέφυγε ο δολοφόνος έν τῷ μεταξύ;

Ο έπιθεωρητής Κράβελουντ δέν τοῦ άπήντησε και άρχισε τή δουλειά του βοηθούμενος άπό τους άλλους αστυνομικούς.

Πολλοί διεμαρτύροντο, άλλοι σχολίαζαν τὸ γεγονός κι' έδιναν τή γνώμη τους με ποιόν τρόπο θά άνακαλύπτετο ο δολοφόνος.

Σιγά, σιγά όμως βαθειά σιωπή διεδέχθη τή φασαρία. Πρόθυμοι όλοι υπεβállοντο στην έρευνα και άπαντοῦσαν άμέσως όταν τους ρωτούσαν για τὸ όνομά τους, τὸ έπάγγελμα τους και τήν διεύθυνσή τους.

Κι' ήρθε ή στιγμή όπου ο έπιθεωρητής Κράβελουντ άνεφώνησε θριαμβευτικά :

— Λοιπόν ; τί λέτε, γι' αυτό ;
Κι' έδειχνε ένα σουγιά πασαλυμένο με αίμα.
Τὸν είχε βρή στην τσέπη ενός νέου, αδύνατου και λεπτού, άρκετά περιποιημένου παρουσιαστικού.

Ο έπιθεωρητής τὸν εκύτταξε άπηλητικά, ένῶ κάποιος

δίπλα του έλεγε :

— Τι άνόητος ! Νά κρατήση επάνω του τὸ μαχαίρι τοῦ εγκλήματος.

Ο νέος όμως άρχισε νά διαμαρτύρεται έντόνως ένῶ έδειχνε τήν μεγαλύτερη έκπληξη.

— Ο έπιθεωρητής τὸν άκουγε ψυχρά και έτοιμαζόταν νά διατάξη τήν σύλληψή του και ν' άφήση τους άλλους έλευθέρους όταν ένας άπό τους αστυνομικούς φώναζε.

— Κι' άλλος σουγιάς ματωμένος.
Ο έπιθεωρητής δέν μπόρεσε νά συγκρατήση μιτ' κίνηση δυσφορίας και έκπληξεως.

— Τι σημαίνει αυτό ; ρώτησε ανυπόμονα.
Κι' όταν ο αστυνομικός τοῦ έδειξε τὸ πρόσωπο στις τσέπες τοῦ όποιου βρήκε τὸ δεύτερο ματωμένο σουγιά δέταξε γοργά.

— Α ; εξακολουθήση ή έρευνα, και έπιτηρήτε τους δύο ύπόπτους.

— Όμως κανένα άλλο φονικό όπλο δέν βρέθηκε.
Η αίθουσα τοῦ κινηματογράφου είχε τώρα πολύ λίγους θεατάς που παρακολουθούσαν τρομαγμένοι τὰ συμβαίνοντα.

Ο έπιθεωρητής Κράβελουντ έρριξε μιτ' σκεπτική ματιά επάνω στους δύο ύπόπτους πριν άρχίση νά τους άνακρίνη τὸν καθένα χωριστά.

— Γ' όνομά σας παρακαλώ ; ρώτησε τὸν νέο.

— Τζώντ Γκούλντ, ύπάλληλος τραπεζίης, άπήντησε εκείνος. Οί άνώτεροί μου, κύριε, μπορούν νά έγγυηθούν για μένα.

— Αν θέλετε νά τηλεφωνήσετε, στὸν διευθυντή μου.

— Άρκεί ! Θά ίδούμε ! Τὸν διέκοψε ξερό ο Κράβελουντ.

Ο άλλος ήταν παρουσιαστικού ύπόπτου.

Κοντόχονδρος με πρόστυχες κινήσεις. Τὸν έλεγαν Ρομπέρτ Χαβέλι. Ήταν ένας Ιταλός μικροπωλητής ό όποιος είχε εξακολουθήσει τελευταία στὸ Λονδίνο.

Ήταν μάλλον όλιγόλογος και κύτταζε τρομαγμένος τὸν έπιθεωρητή, ένῶ τὰ χέρια του έτρεμαν. Δέν ήξερε κανένα στὸ Λονδίνο πού νά μπόρουσε νά έγγυηθῇ για τήν τιμιότητά του.

— Σίγουρα αυτός είναι ο δολοφόνος ψιθύρισε, κάποιος άπό τους παρευρισκόμενους.

Αλλ' ο έπιθεωρητής τους διέταξε νά σωπάσουν. Και θέλησε νά μάθῃ αν έγνώριζε ο ένας τὸν άλλον ή αν έγνώριζαν τήν νέα.

Αλλ' εκείνοι έδήλωσαν οτι ούτε τήν νέα ήξεραν ούτε μεταξύ τους έγνωρίζοντο.

Παραδέχθηκαν μόνο πώς είχαν θέσεις κοντά στὸ δικό της κάθισμα.

Ένας ντετέκτιβ που είχε ψάξει τὸ πτώμα έπλησίωσε τὸν έπιθεωρητή και τοῦ άνήγγειλε.

— Σιό τσιντάκι τοῦ θύματος βρήκαμε τ'όνομά της και τήν διεύθυνσή της. Τηλεφώνησα στὸν σπιτονοκοκέρη της νά τὸν ρωτήσω αν έχει γονείς ή συγγενείς. Έχει μόνον έναν αδελφὸ που είναι γκαρσόνι νυκτός. Έπ'ήγα ο ίδιος νά τὸν βρῶ στὸ καφενείο όπου εργάζεται αλλά αυτή τήν νύκτα δέ φάνηκε εκεί πέρα.

Χωρίς νά είπῃ τίποτα ο άρχιεπίτοπτης έπλησίασε τὸ πτώμα της νέας που είχαν εξαπλώσει επάνω στη σκηνή.

Είπε μερικά λόγια στὸ γιατρὸ με χαμηλὴ φωνή κι' έπειτα ξεσκέπασε τὸ πρόσωπο της νέας. Τὸ κύτταξε για μιτ' στιγμή έσ'υψε επάνω της, κι' ύστερα πήγε κοντά στὰ δύο ύποπτα ύποκείμενα.

— Λοιπόν, είπε σάν νά μιλούσε στὸν εαυτὸ του, ο δολοφόνος είναι σ' άλήθεια καταφερτζής. Κατ'άρθωτε νά

κτυπήση τὸ θύμα χωρίς νά τὸν αντίληφθῇ κανείς, πολύ πιθανόν τήν ώρα όπου ο κόσμος ήταν άπορροφημένος άπό τής συναρπαστικὲς σκηνὲς τοῦ έργου.

Επειτα προσπάθησε νά ξεφύγῃ. Αλλά ήταν άργά. Τὸ εγκλημα είχε άνακαλυφθῇ. Σκέφθηκε τότε νά πετάξῃ χάμω τὸ ματωμένο σουγιά. Αλλ' άκουσε πώς θά γινόταν σωματική έρευνα, και τοῦ φάνηκε πολὺ καλύτερο νά βάλῃ τὸ σουγιά στη τσέπη ενός άλλου θεατοῦ τοῦ όποιου τὸ παρουσιαστικὸ και μόνο θά άρκοῦσε νά γεννήσῃ ύποψίες.

Θά με ρωτήσετε πώς όμως βρέθηκαν δύο σουγιάδες ματωμένοι σέ δύο πρόσωπα.

Απλούστατα συμπεραίνω πώς ο δολοφόνος στην ταραχή του καθώς ξανάρριξε τὸ σουγιά ματωμένο στην τσέπη τοῦ άμέσως μετά τὸ εγκλημα έξερωσε και τὸν άλλο, γιατί είχε δύο.

Ο Τζών Γκούλντ, ο ένας άπό τους δύο κρατούμενους άτένισε τότε τὸν έπιθεωρητή με θαυμασμό.

— Ποτέ δέν θά μπόρουσα νά φαντασθῶ δλ' αυτά τὰ πράγματα ! άνεφώνησε. Και οίος είναι ο δολοφόνος ; εξακολουθήσε ώσαν νά μὴν ήταν αυτός ο ίδιος ύποπτος.

— Σὺ, φίλε μου, τοῦ είπε ξαφνικά ο διευθυντής.

— Όλοι τὸν κύτταξαν με έκπληξη ένῶ αυτός έτραύλισε.

— Ω, κύριε έπιθεωρητά, διαμαρτύρομαι κτὰ μ'ας κατηγορίας που μοῦ κάνετε τόσο έπιπόλαια !

— Επ'ιπόλαια ! φώναξε ώργισμένος ο έπιθεωρητής. Α. — Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

— Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

— Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

— Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

— Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

— Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

— Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

— Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

— Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

— Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

— Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

— Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

— Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

— Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

— Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

— Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

— Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

— Οχι αυτό. Τὸ άριστερό.

Καί όλοι διέκριναν επάνω στη χούφτα του ένα άποτύπωμα γυναικείων χειλιδών.

— Κυττάξτε λοιπόν τώρα έδῶ και συγκρίνετε ! εξακολουθῃσε ο έπιθεωρητής, τὸ ίδιο άποτύπωμα έχω και εγὼ στὸ χέρι μου.

Και έδειχνε τήν παλάμη τοῦ δικού του χειριοῦδπου φαινόταν σχηματισμένο με τὸ ίδιο κραγιόνι, τὸ ίδιο άποτύπωμα γυναικείων χειλιδών.

— Μόλις τὸ έκαμα, έξήγησε ο έπιθεωρητής πιέζοντας τήν τήν παλάμη μου επάνω στὰ χείλη της νεκρῆς. Και καταλαβαίνεται τώρα πώς αυτός ο νεαρός δολοφόνος καθώταν πίσω άπό τή νέα και για νά τήν έμποδίσῃ νά φωνάξῃ τής φίμωσε τὸ στόμα με τ' άριστερό χέρι ένῶ τήν κτυπούσε με τὸ δεξιό. Πώς σὰς φαίνεται αυτό ; άπετελείωσε άποτελόμενος στὸ Τζών Γκούλντ.

Υπάρχουν πάντοτε άπρόοπτα που μ'ας προδίδουν και στὸ πὸ καλοῦπολογισμένο εγκλημα.

Ο δολοφόνος τὸν άκουγε άφωνος ένῶ ο Κράβελουντ διέταξε τελειώνοντας.

— Αφήστε τὸν άλλο έλεύθερο.

Ο νεαρός τραπεζητικός, άπό τήν στιγμή εκείνη δέν άπήντησε σέ καμμιά έρώτηση οὔτε τοῦ άνακριτοῦ, οὔτε των συνηγόνων του. Στὸ κακουργολογικὸ δέν άπολογήθηκε, και άκουσε άτάραχος τήν καταδίκη του εἰς θάνατο. Τὸ μυστήριο αὐτῆς τῆς δολοφονίας δέν έλύθηκε ποτέ. Οὔτε πώς έγινε, οὔτε για πιά αίτια τήν έσκότωσε.

Μοναχά ο δήμιος, τὸν άκουσε νά ψιθυρίζῃ λίγες στιγμὲς πριν σκοτωθῇ.

— Αγάπη μου ! Αγάπη μου ! Αγάπη μου !

ΚΡΙΣΤΙΑΝΑ ΝΤΑΡΚ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

τις μωρίες. Ένας όπαδός του Θεοδώρου Δηληγιάννη τὸν έρώτησε μιαν ήμέραν.

— Γιατί, κύριε πρόεδρε, αυτός ο άνθρωπος δέν κλείει τὸ στόμα του ;

— Απλούστατα, φίλε μου, γιατί εὐκολότερον κρύπτεται ή σοφία δέκα σοφῶν, παρά ενός μωροῦ ή βλακεία.

Ο Γάλλος στρατηγός Πελισσιέ ήταν πολὺ αὐστηρὸς στὰ ζητήματα τῆς ύπηρεσίας. Κάποτε ρώτησε κάποιον σποχῇ τήν Α' γερία κι' εκείνος τοῦ άπήντησε θροσούτατα. Ο Πελισσιέ θυμωσε και κτύπησε τὸν στρατιώτη με τὸ μαστίγιο στὸ πρόσωπο.

Εξωφρενῶν, ο σπαχῆς έβγαλε τὸ πιστόλι του κι' έπυροβόλησε κατά τοῦ στρατηγοῦ, τὸ πιστόλι όμως έπαθε άφλογιστία.

— Τότε ο Πελισσιέ, ψυχραίμωτος είπε.

— Τριῶν ήμερῶν κράτησις γιατί δέν είναι έν τάξει τὸ πιστόλι σου.

Και ή διαφορά έλύθη με αὐτὸν τὸν τρόπον.

Κατὰ τήν διάρκεια τοῦ άγγλοποερικῶ πολέμου δύο Βρεττανοί στρατιῶται έκουβέντιάζαν, ένῶ ο λόχος τους ήταν στήριγμα πυροβολικοῦ.

— Δέ μοῦ λές, Τόμ, ρώτησε ο ένας, γιατί κατατάχθηκες στρατιώτης ;

— Γιατί είπα οτι είμαι στρατιώτης.

— Αὐτὸ πορατρεῖται, είπε ο κ' Άνσελ, άφ' ότου έπαυσε νά γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ.

Εἰς μιαν συνάναστροφή έγινε το λόγος διά τήν βαρικοῖαν τοῦ Ρουαγιέ — Κολλάρ. Κάποιος έλεγεν οτι ο Κολλάρ ήρχισε νά μη άκούῃ καθόλου.

— Αὐτὸ πορατρεῖται, είπε ο κ' Άνσελ, άφ' ότου έπαυσε νά γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ.

Εἰς μιαν συνάναστροφή έγινε το λόγος διά τήν βαρικοῖαν τοῦ Ρουαγιέ — Κολλάρ. Κάποιος έλεγεν οτι ο Κολλάρ ήρχισε νά μη άκούῃ καθόλου.

— Αὐτὸ πορατρεῖται, είπε ο κ' Άνσελ, άφ' ότου έπαυσε νά γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΚΟΥΚΙΑ ΠΛΑΚΙ.— Πέρνομε όσα ξερά κουκιά μας χρειάζονται, τα βάζουμε από το βράδυ στο νερό να μουσκεύουν και το πρωί αφού τα στραγγίσουμε, τα βάζουμε σ' ένα γουβέτσι με άλλο καθαρό νερό, ρίχνοντας μέσα λίγα χονδροκομμένα κρεμμύδια, λίγα καρότα, λίγο σέλινο και ανάλογο λάδι και αλατοπίπερο. Το νερό όμως που θα ρίξουμε δεν πρέπει να είναι πολύ, γιατί πρέπει μετά το ψήσιμο να μείνει τόσο όσο χρειάζεται για τη σάλτσα μόνον.

ΨΑΡΙ ΦΟΥΡΝΟΥ.— Όλα σχεδόν τα ψάρια είναι κατάλληλα να ψηθούν στο φούρνο. Συναγρίδα, σφυρίδα, φρί τσιπούρα, γουφαρί, αζόμυ και οι σαρδέλλες και μαρίδες. Αν είναι μεγάλο το κόβομε φέτες. Αν όχι, τα βάζουμε ολόκληρα, αφού τα καθαρίσουμε και τα πλύνουμε. Ψιλοκόβουμε, για μια όξα ψάρι, 2 χούφτες μανιτάρια και τόν ανακατώνουμε με 2 καλές χούφτες γαλέττα, 3-5 φιλοκομμένα δόντια σκόρδο, αν θέλουμε, και το ανάλογο αλατοπίπερο. Πέρνομε το ταψί και στρώνουμε το μισό μίγμα, πάνω βάζουμε τα ψάρια και επάνω τους το άλλο μισό μίγμα. Κόβομε 200 δράμια φρέσκες τομάτες και σκεπάζουμε όλη την επιφάνεια του ταψιού (αν είναι φέτα ψάρι, βάζουμε σε κάθε φέτα κι' ένα κομμάτι τομάτα). Έπειτα βάζουμε σε μια λεκάνη 150 δράμια λάδι, το ζουμύ ενός λεμονιού και λίγη τομάτα πελτέ. Τ' αναμειγνύουμε όλα και περιλούζουμε το φαγητό. Βάζουμε το ταψί στο φούρνο και σε μισή ώρα ή τρία τέταρτα είναι έτοιμο.

ΑΡΝΙ ΓΙΟΥΒΕΤΣΙ ΠΑΣΤΑ.— Διά 6-8 άτομα, πέρνομε μια όξα κρέας, το κόβομε σε ταψί, το ρίχνουμε ανάλογο βούτυρο, αλάτι, πιπέρι, πελτέ από τομάτα φρέσκη ή κονσέρβα και το βάζουμε στο φούρνο. Από καιρού εις καιρόν πρέπει να γυρίζουμε το κρέας να μη καίη. Όταν ψηθή βγάζουμε το κρέας και στη σάλτσα ρίχνουμε νερό ή ζουμύ από κρέας και το ξαναβάζουμε στο φούρνο. Όταν το νερό πάρη βράσι τότε ρίχνουμε 300 δράμια πάστα της άρεσκειάς μας και λίγη τομάτα αζόμυ. Η σάλτσα πρέπει να είναι τόσο, ώστε να σκεπάζεται η πάστα. Κατά αυτόν τον τρόπο μένει το ταψί στο φούρνο με την πάστα, έως ότου ψηθή. Όταν κοντεύει να είναι έτοιμο, ξαναρρίχνουμε το κρέας, πέρνει λίγη βράση μαζί, καίουμε λίγο βούτυρο, το ζεματίζουμε κι' είναι έτοιμο για σερβίρισμα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΑΘΗΝΑΝ Σ. Ένταυθα. — Μεταχειρι-σθείτε την κάτωθι αλοιφήν από την οποίαν θα βάζετε κατά τās ώρας που σās έγραψα στην επιστολήν μου :

Eau oxygenée	30 gr.
Citron	20 gr.
Lanoline anhydre	70 gr.
Teint de benjoin	15 gr.
Huile d' amandes douces	60 gr.
Cire blanche	20 gr.
Acide salicylique	0,8 gr.
Ess. meroli	q s.

Έπειτα δέ μόνον το βράδυ και μάλισ-τα τεράκις την εβδομάδα την κάτωθι πομάδα :

Huile d' amandes douces	60 gr.
Beurre de cacao	60 gr.
Acide salicylique	2 gr.

MINION Ένταυθα. — Αναμφιβόλως ό σκοπός της Ίατρικης πρέπει να είναι το προλαμβάνειν και όχι το θεραπεύειν.

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι

Ατζέμ πιλάφι
Τυρί—Φρούτα

Βράδυ

Κεφτέδες τηγ.
Σαλάτα—Φρούτα

ΠΕΜΠΤΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Κουκιά πλακί
Ρέγκα—Έληές—Φρούτα

Σπανακόρυζο
Έληές—Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ψάρι φούρνου
Χόρτα—Φρούτα

Αντίδια αυγολ.
Αυγά—Φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Κρέας κασαρόλας
Ποτάτες τηγ—Τυρί
Γλυκό σ.κολάτα—Φρούτα

Λουκόνικα ούγα
Τυρί
Γλυκό

ΔΕΥΤΕΡΑ

Μαρίδες τηγαν.
Χόρτα ραδ.

Μακαρόνια κυμά
Τυρί—Φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Αρνί γουβ πάστα
Τυρί—Φρούτα

Κουλουπίσι γιαχνί
Έληές—Ρέγκα—Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Κταπόδι ποτάτες
φρούτα

Φασόλια γιαχνί
Έληές—Κομπόστα

τα στραγγίζουμε και τα ρίχνουμε σε μια κασαρόλα ή τηγάνι, αφού προηγουμένως λυώσουμε μέσα 50 δράμια βούτυρο. Τα τσιγαρίζουμε με το βούτυρο ρίχνοντας, αν έχουμε, και ζουμύ από κρέας. Αφού τσιγαρισθούν καλά, φιάχνουμε το αυγολέμονο, το ρίχνουμε στην κασαρόλα κατεβασμένη, και τα σερβίρουμε.

ΒΩΔΙΝΟ ΣΤΙΦΛΑΔΟ.— Παίρντε ένα χονδρό κομμάτι κρέας βωδινό, το κτυπάτε, τρυπάτε εις διάφορα μέρη και εισάγετε εις τās σχισμάδας του λεπτάς φέτας λαρδί, σκόρδα, άλας, πιπέρι. Τρίβετε την κασαρόλαν με σκόρδο, ρίπτετε ένα κουτάλι λάδι, ένα κουτάλι ξύδι, άλας, λίγο μουσχόκαυδο, και αναμειγνύετε όλα μαζί, μέχρις ότου γίνουν ως αληφή. Κλείετε την κασαρόλα και τοποθετείτε επί ελαφρού φωτιάς. Αφίνετε επί 4 ώρας να σιγοψηθή.

θείας και σεβασμού. Όποσδήποτε κάθε βράδυ θα χρησιμοποιήτε το κατωτέρω φάρμακον :

Alum pulvérisé	5 gr.
Ammoniaque	0,50 c.
Acide salicylique	0,05 c.
Eau de roses	50 gr.
Glycerine	25 gr.
Eau de laurier—cerise	5 gr.
Zibas (terpineol)	10 gr.

Μετά ένα μήνα θα περιμένο γραμμα-σας.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΗΝ Ένταυθα. — Αί πενήντα δραχ. ελήφθησαν και σās απήντησα δι' ι-διαίτερας επιστολής.

ΕΞΩΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ Πειραιά. — Για ιδιαίτερον επάντηον πρέπει να στείλετε πενήντα δραχ. εις γραμματόσημα.

Ο ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΑΣΧΗΜΟΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ένας Έλβετός χωρικός, ό Χάιντε-γκερ, φημιζόμενος για τη μεγάλη του άσχημιά, είχε πάει στο Λονδίνο για να έργασθι και να κάνει την τύχη του. Εκεί δέν άργησε, λόγω της έξυπνά-δας του, να καταλάβη μια από τις κα-λύτερες θέσεις του Κράτους. Όσο όμως ήταν έξυπνος, τόσο επίσης ήταν και άπαίσιος, φρικώδης στην όψη. Σάν να μην έρχοσε προκίσει και μ'ένα τέτοιο πάχος που τον έκανε πιδ τερατώδη.

Ό Χάιντεγκερ, όστοςό αντι να πά-ρη κατάκαρδα την άσχημιά του, μιλού-σε πρώτος γι' αυτήν. Μιά μέρα μάλι-στα έβαλε ένα παράξενο στοιχημα με το λόρδο Τσέτσερφελδ, Έστοιχη-

μάτησε πώς σ' όλο το Λονδίνο δέν θα μπορούσε να βρεθι άσχημότερος άν-θρωπος άπ' αυτόν!

Ό λόρδος Τσέτσερφελδ όμως, ύστε-ρα από πολύ κόπο, κάθωρθε να' ανα-καλύψη μια γρηά κου ήταν έξαιρετικά

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ

Η νέα επιστήμη απέδειξε ότι έκ-ατομύρια μικρών μορίων επικαλύ-πτουν την επιφάνειαν των οδόντων και προκαλούν το κίτρινομα αυτών, το όποιον καμιά συνήθης οδοντό-κρεμα δέν μπορεί να εξαλείψη. Δι' αυτό «συνιστώμεν την ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψήκτρας». Με το πρώτο βούρτσισμα τα δόντια σας γίνονται άπιοστεύτως λευκά και στιλπνά τα δέ ούλα σας εξυγιαίνονται τελείως.

Τ' άποτελέσματα της ΚΟΛΥΝΟΣ όφρειαυον εις δύο παράγοντας :

Πρώτον: η ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμ-βάνει τα καλλίτερα άναγνωρισμένα

παρά της επιστήμης συστατικά του καθαρίσματος και στιλβώματος.

Δεύτερον: η ΚΟΛΥΝΟΣ δέν χρη-σιμοποιεί παρά συστατικά πρώτης ποιότητος μη λαμβάνουσα ύπ' όψιν την τιμήν αυτών.

Χρησιμοποιήσατε τώρα αυτή τη νέα μέθοδο ή όποία καθιστά τόσο γρήγορα γνωσιωτά τα θαυμά και αποχρωματισμένα δόντια.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 8, ΑΘΗΝΑΙ

άσχημη. Η γρηά αυτή και ό Χάιντεγ-κερ παρουσιάστηκαν στην έλλανόδικο επιτροπή ή όποία, παμφηφεί άπεφάνθη πώς ή γρηά ήταν πιδ έσχημη άπ' αυ-τόν. Ό Χάιντεγκερ όμως δέν παραδέ-χτηκε την άπόφαση της επιτροπής. Έ-δήλωσεν ότι για να μπορέσουν να κρι-θουν με ίσες πιθανότητες επιτυχίας, έ-πρεπε, ή γρηά κι' αυτός να παρουσια-στούν στην επιτροπή ν υμένοι κατά τον ίδιο τρόπο. Έτρεξε λοιπόν και φόρε-σε ένα γυναικείο φόρεμα κι' ένα κα-πέλλοκαί παρουσιάστηκε στην επιτρο-πή ή όποία μόλις τόν άντίκρυσε έσπευ-σε να άκυρώση την πρώτη της άπόφα-ση και να του άπονείμη το έπαθλο της... άσχημίας!

ΚΟΠΤΙΚΗ

Ειδική άναγνωρισμένη Σχολή Κο-πτικής—Ραπτικής

ΜΠΡΕΝΤ

Το ευκολότερο και ταχύτερο σύ-στημα των μεγαλύτερων Σχολών των Παρισίων

Χρυσά βραβεία και Διπλώματα Πα-ρισίων—Λονδίνου—Βιέννης.

Τελειοποιήσεις Πρακτικών Μοδι-στών εντός 15 ημερών. Άρχαίτων εντός 3-4 μηνών.

Δίδακτρα Λαϊκά Δρ. 1500

Δι' όλην την σειράν μαθημάτων Haute Couture Φλού, Ζαπωνέ Μανώ, Κάπ, Ρεγκλάν, Ταγιέρ κλπ. Το έπίσημον Βιβλίον της Σχολής μας, τυπωμένον, με 130 σχέδια και εικόνας, εινε το καλύτερον βοήθη-μα της τελείας Κοπτικής.

Δίδακτρα, Βιβλίον, Δίπλωμα 2200

Cours Οίκιακής Κοπτικής

Μαθήματα δις της εβδομάδος, Τετάρτη και Παρασκευή 4-6 μ.μ. Δίδακτρα Δρ. 1000. Μαθήματα ά-πλοποιημένα. Ποδιές—Έσώρουχα—Ρόμπες—Πυτζάμες—Άπλά φορέ-ματα και Παλτά.

Έπιτρέπομεν την παρακολούθη-σιν των μαθημάτων δοκιμαστικώς. Εύκολία πληρωμής. Ζητήσατε πρό-γραμμα και Κανονισμόν. Δεκτά και οικότροφοι.

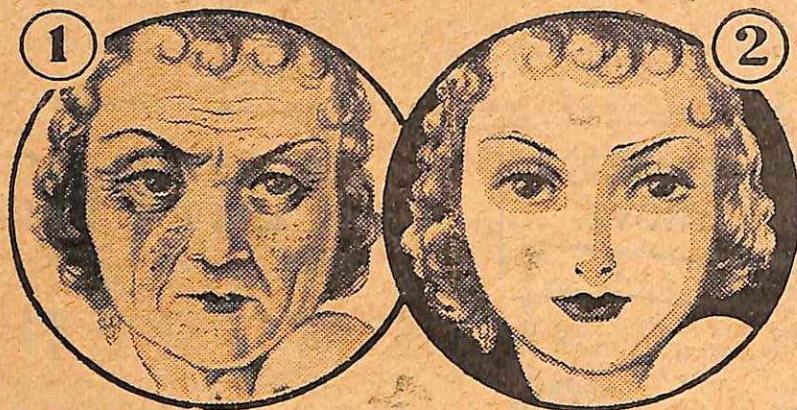
Η Σχολή μας καυχάται δια την άνευ προηγουμένου επιτυχή Μέθο-δόν της. Έχομεν εις την διάθεσίν σας τās ευδοκίμουσας παντού της Ελλάδος άποφοίτους μας. Ευχαρι-στήρια και συστάσεις πραγματικές.

ΟΙΚΟΣ BRENDES

Γυναικεία φορέματα «FEMINA» Δεχόμεθα ύφασματα προς ραφήν. Κροκί και Modeles άπ' ευθείας εκ Παρισίων.

ΟΔΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 19 (Όλι-σθεν Μητροπόλεως).

Κυρίες! δέλε νά αψιερώνετε μερικές δραχμές γιά τόν έαυτό σας;

Τί διαφορά γιά λόσο ήρα!

Μερικές δραχμές — είναι λίγο — αλλά άρκοϋν στο νά σημειώσουν αποφασιστικό σταθμό στη ζωή σας. Σήμερα ο κόσμος θέλει με κάθε θυσία την νεότητα — την νεότητα — πάντοτε την νεότητα: "Ένας κινηματογραφικός άστηρ χάνει τά 750)0 τών άποδοχών του άμα φαίνεται γηρασμένος. Χάνει ήδη 50 οιο μόλις το χρώμα της μαράινεται. Ο καθηγητής Dr. Stejskal, του Πανεπιστημίου Βέννης επέτυχε, από νεαρά ζωά μαν θυμασιαν καλλωπιστικήν ύλην, όνομαζομένην «Bioscel» που τρέφει και άν νεώνει ταχέως την έπιδερμίδα. Είς πειράματα διατροφής της έπιδερμίδος γινόμενα από του Stejskal επί γυναικών 55 και 72 έτών αι ρυτίδες έχάθησαν έντός έξ έβδομάδων. (Βλέπε την πλήρη έκθ-σιν είς την "Ιατρικήν Έφημερίδα της Βιέννης). Έντός όκτώ ώρων παράγει συχνά τέτοια έκπληκτική μεταβολή του χρώματος, σαν νά έδιδαν καλή τροφή σε μία πεινασμένη γυναίκα που σχεδόν πεθαίνει της πείνας. Το πρώτο πράγμα που ένας άνδρας παρατηρεί είναι το χρώμα σας. Έ-

άν είναι άσχημα δέν θά σάς ξαναπροσέξη. Ένα πτωχό κορίτσι πο' πνιτρεύτηκε έναν έκατμυριούχο λέγει ότι άν δέν είχε το θυμάσιο χρώμα της ο άνδρας της δέν θά την ξεχώριζε μετ' έυ τόσοων ώραιων κοριτσιών. Η έξαιρετική καλλωπιστική αυτή ύλη, άνακαλυφθείσα υπό του Dr. Stejskal περιέχεται τώρασ την κρέμα Τοκαλόν χρώματος ρόζ.

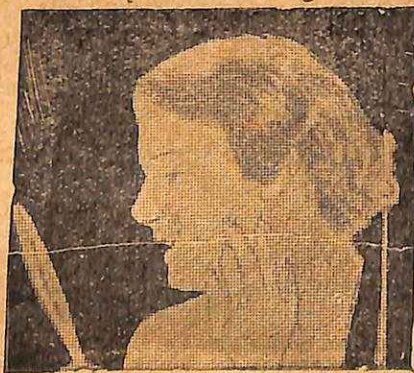
Επιθέσατέ την το βράδυ πριν κοιμηθήτε. Τρέφει και ανανεώνει την έπιδερμίδα κατά τόν ύπνον σας. Η κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκού (όχι λιπαρά) πρέπει νά χρησιμοποιείται το πρωί. Περιέχει νωπήν κρέμαν και έλαιόλαδον, προσφωμωμένα. Θά τροφοδοτήση την έπιδερμίδα σας όλην την ήμέραν. Περιέχει επίσης ένα τονωτικόν συστατικό που συσφίγγει τούς διεστελμένους πόρους, λευκαίνει την έπιδερμίδα και την καθιστά φρέσκια, σκλή ρή.

Γενικός Άντ. Α. Π. Ρεπουριζάκος
όδός Πραξιτέλους 42, Άθήναι.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΕΩΣ

Του προσώπου και οιουδήποτε μέ-
ρους του σώματος, χρησιμοποιήσα-
τε το γυναικίον φήμης Βιεννέζικον
καλλυντικό αποτριχωτικό RAPI-
DONT. Το όποϊον εξαλείφει διά
παντός με την ρίζαν το περιττόν
τοίχομα. Ουδέποτε δέ, λόγω των έ-
λεγκτών του καλλυντικών συστατικών
προσάδει εις το δέρμα την απαλότη-
τα βελούδου.

Αποκλειστική πώλησις διά την
Ελλάδα.
ERMAN MARX
Στοά Φέξη 59 Άθήναι
(Πρώτος όμοφος)

ΔΙΑΤΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Όπως πάντοτε σε κάθε εποχή-
τό Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ σας παρουσιά,
ζει τά καλύτερα και μοντέρνα ύ-
φάσματα έτσι και διά την χειμερι-
νήν σαιζόν παρέλαβε μεγάλας πο-
σότητας και πωλεί με μεγάλας έκ-
πτώσεις:

Η τ ο ι:

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα Σκωτσέζικα	Δρ. 40
Φορέματα Μπλανζέ	> 50
Φορέματα Μπουκλέ	> 60
Φορέματα Κλοκέ κτλ	> 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Παλτά Σπόρ διπλόφαρτα	Δρ. 70
Παλτά Σπόρ μπλανζέ	> 100
Παλτά Σπόρ σκωτσέζικα	> 120
Παλτά Σπόρ χιονέ	> 130
Παλτά Σπόρ έξοτρα	> 150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλτά Τουαλέττας σκέτα	Δρ. 140
Παλτά Τουαλέττας μπουκλέ	> 160
Παλτά Τουαλέττας κλοκέ	> 180
Παλτά Τουαλέττας καμηλό	> 200
Παλτά Τουαλέττας Ντρά	> 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μετα-
ξωτά εις πλουσίαν συλλογήν κα-
θώς και μεγάλη ποικιλία εις λευ-
κά διά Νυφικάς Τουαλέττας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΣΤΩΝ (Τιμαί Έργο
στασίον). Κάλτσα μεταξωτή από
δρ. 58—65—80—90—100—125, Ίδιαί-
τέρως σας συνιστώμεν την λεπτήν
και στερεάν μεταξωτήν κάλτσα ΑΛ-
ΜΑ τών 195 με δρ. 150 ής όποίας
είμεθα Γενικοί Άντιπρόσωποι.

Επίσης Κάλτσες βαμβακερές από
δρ. 20—25—40—50— κτλ. Προς το
συμφέρον σας έπισκεφθήτε την "Εκ-
θεσιν μας.

Προσοχή ακριβή διεύθυνσιν μας.
Βλέπε

Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ Έρμου 18Α

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΩΜΟΡ- ΦΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

Άνελλιπής χρήσις έκλεκτών
καλλυντικών.

Άτμόλουτρα και μασάζ.

Τά άγνά και έκλεκτά καλ-
λυντικά τονώνουν και τρέφουν
την έπιδερμίδα.

Τά άτμόλουτρα άφαιρούν
τις τοξίνες, τό μασάζ έπανα-
φέρει την κανονικήν κυκλοφο-
ρίαν, δυναμώνει τούς μύς, τρέ-
φει τούς ιστούς και έτσι ή έπι-
δερμς δέν μαράινεται ποτέ και
ας περνοϋν τά χρόνια.

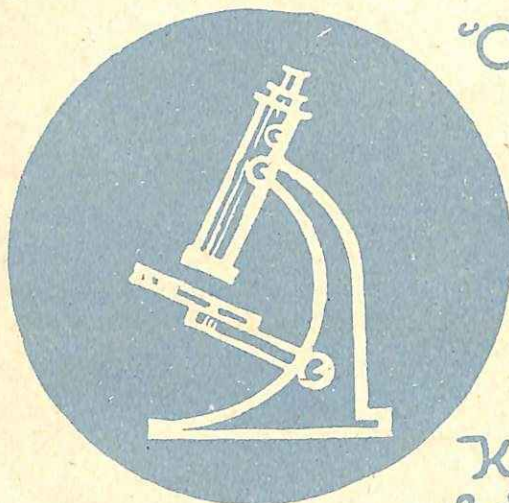
Είς τό επί της όδου Βουλής 29
μεταφερθέν και τελείως ανακαινι-
σθέν Ίνστιτούτον.

VILLIAMS

Θά εύρητε τά άγνά και φημισμένα
καλλυντικά τευ και θα κάμετε
τό τελειότερό έπιστημονικό μασάζ.
Άτμόλουτρα γενικά ή μερικά
με μοναδικά μηχανήματα.

ΟΔΟΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ

Όλος ο κόσμος γνωρίζει ότι πολλαί πούδραι που στρώνουν ώ-
ραϊα είναι ως επί το
πλείστον καταστρεπτι-
καί δια το δέρμα -

Και όμως, μία νέα
βάσις παρασκευής, κά-
μνει την πούδρα R.E.A. έντελώς
άβλαβή και να στρώνει στο δέρ-
μα όπως καμμία άλλη -

Έπί πλέον προσφέρεται εις 9 αποχρώσεις / έξο-
χως άρωματισμένη και εις πολυτελές κυτίον -

ΑΣ 3

